

Емилио  
Салгари

2) Шайните  
на Черната  
джунгла



Емилио Салгари

# Тайните на Черната джунгла

## Част I Удушвачите

### I. Убийството на индиеца

Ганг, известната река, почитана от древните и сегашни индийци, които считат водите и за свещени, след като прекоси снежните Хималаи и богатите провинции Кашмир, Делхи, Агра, Бенарес, Пагна и Бенгалия, се разделя на триста метра от морето на два ръкава и образува помежду им гигантско, насечено устие, единствено по красотата си в целия свят.

Двата внушителни водни ръкави от своя страна дават живот на множество рекички, канали и каналчета, кои го браздят във всички възможни посоки, голямата площ земи около Бенгалския залив и образуват безброй острови, островчета и плитчини, които в близост до морето са наречени съвсем понято от англичаните „Sunderbounds“<sup>1</sup>.

Няма нищо по-тъжно, странно и ужасяващо от гледката на тези Sunderbounds Тук няма нито градове, нито села от север на Юг и от изток на запад човешкото око може да зърне само огромни гъсталаци от бодливи бамбукови дървета, впити едно в друго и чийто високи върхове се поклащат при всеки полъх на вятъра, който разнася непоносимите изпарения на загниващи растителни маси и множеството трупове, хвърлени от индийците в Ганг.

Рядко някое бананово дърво се извисява над тези върхари, а още по-рядко е група мангови дървета да стърчат сред тресавищата или до обонянето на човек да достигне сладостната миризма на ясмина и магнолията, които се крият плахо тук-там сред невъобразимия хаос на джунглата Денем властвува гробовна тишина, която гнети и най-смелите, но през нощта настъпва неописуема врява от кръсъци ръмжене, писъци и вой, които смразяват кръвта.

Кажете на бешалеца да отиде на Месраiа на Sunderbuuin, и той ще ви откаже: обещаите му сто, двеста, петстотин рупии, и той пак ще остане непоклатим в решението си. Кажете на моланда . бедния жител на граничните райони, да навлезе в оши, джунгли, и той, подобно на бешалеца, ще ви откаже. Бешалецм и молангът имат право: проникването в тези джунгли е равносилно на смърт. Наистина там, сред тия купища от

---

1. Граничен район (англ) Б. пр.

бодили и бамбукови дървеса, сред тресавищата и жългите води се крият тигрите, които дебнат преминаването на лодките, дори на големите плавателни съдове, за да се хвърлят на мостика и отмъкнат лодкаря или моряка, който дръзне да се покаже; Там са огромните, страшни крокодили, които дебнат жертвата си, грозните носорози, готови да се нахвърлят при най-малкото помръдване на листата,

---

сгоаunTq видове индийски змии, между които gubdira. mandalt, чието ухапване причинява кръвоизлив, и питонът, който може да прекърши в прегръдкага си бивол. Най-накрая, тук се крие индийският Тхуг, оня, който задъхано очаква появата на когото и да било, за да го удуши и предложи живого му на ужасното си божество

И така, вечерта на 16 май 1855 година, един голям огън лумтеше в южните гранични райони и по-точно на двеста-триста крачки от трите устия на Мангал, тинеста река, която се отделя от Гаш, за да се влее в Бенгалския залив. Огънят, който се открояваше като фантастично видение на тъмното небе, осветяваше една обширна и яка бамбукова колиба, пред която, увит в голям шампован плащ, спеше индиец с атлетическа фигура, чийто мускулести крайници издаваха необикновена сила и ловкостта на маймуна. Беше красив бенгалец на около тридесет години, с жълтеникава силно лъскава кожа, прясно намазана с кокосово масло. Чертите му бяха правилни, устните сочни, без да са дебели, зад които се показваха прекрасни зъби; носът му бе остър, чело го високо, нарисувано на линии с въглен – особеният знак на последователите на Шива. Външността му излъчваше изключителна енергия и смелост, каквито обикновено липсват у сънародниците му.

Както казахме, той спеше, но сънят му не беше спокоен. Едри капки пот оросяваха челото му, което понякога се свъсваше; широките му гърди буйно се надигаха изпод плаща, а ръцете му, малки като на жена, трепкаха в гърч и често докосваха главата, отмахвайки тюрбана, като оставяха на показ грижливо обръснатия му череп. От устните му излизаша неясни, накъсани думи, произнесени с нежен, страстен глас.

– Ето я – казваше той усмихнат. – Слънцето залязва, спуска се зад бамбуковите дървега, паунът се спотайва, надига се марабу, чакалът вие... Защо не се показва? Сторих ли нещо нередно? Не е ли това мястото? Не е ли тук храстът с кървави листа?... Ела, ела, о, сладостно видение! Тъй страдам и жадувам отново да те видя! А, ето я! Черните и очи ме гледат, устните и се усмихват. Ах, колко божествена е тази усмивка! Мое небесно видение, защо мълчиш? Защо ме гледаш така? Не се

страхувай от мен, аз съм ТремалНаик, ловецът от черната джунгла. Говори, говори, нека чуя твоя сладостен глас. Слънцето залязва, мракът се спуска като ято гарвани над бамбуковата гора... Не изчезвай, моля те!

Изведнъж индиецът нададе силен вик и по лицето му се изписа улаха. При този вик от колибата изскочи втори индиец. Той бе по-нисък от спящия и много пъргав, с ръце и крака, които приличаха на възлести тояги, обвити с гъон. Мъжът го изгледа смръщено. Късата препаска около слабините му, къдриците, които висяха край ушите му – всичко говореше от пръв поглед за един „махарат“, както наричат войнствените хора от Западна Индия.

– Бедни господарю! – промълви той, като гледаше спящия. – Кой знае какъв ужасен сън смущава почивката ги!

Раздуха огъня, после седна край господаря си и нежно размаха едно ветрило от прекрасни паунови пера.

– Каква загадка! – подхвана спящият с глух глас. – Струва ми се, че виждам петна от кръв!... Сладостно видение, бягай от там. ще се окървавиш. Защо всичко е червено? Защо са тия примки? Значи искат да душат някой...

– Какво говори? – попита се учуден махаратът. – Кръв, видения, примки? Що за сън!

Изведнъж спящият се сепна, разтвори блеснали очи като два черни диаманта, надигна се и седна.

– Не, не!... – възкликна със задавен глас. – Не искам! Махаратът го изгледа съчувствено.

– Господарю, какво ти е? – попита го.

Индиецът като че ли дойде на себе си. Притвори очи, после отново ги отвори и спря погледа си върху лицето на махарата.

– А, ти ли си, Камамури!

– Да, господарю.

– Какво правиш ти?

– Бдя над теб и разгонвам комарите.

ТремалНаик пое дълбоко дъх и прокара няколко пъти ръка по челото си.

– Къде са Хурти и Агхур? – попита след известно мълчание.

– В джунглата. Снощи откриха следите на голям тигър и тръгнаха да го търсят.

– Аха – каза глухо ТремалНаик.

Свѐси чело и дълбока въздишка, подобна на задавен рев, излезе от ужасно сухите му устни.

– Какво ти е, господарю? Зле ли си? – попита Камамури.

– Не, не е вярно.

– И все пак, докато спеше нещо те измъчваше.

– Мен?

– Да, господарю, говореше за някакви странни видения. Горчива усмивка мина по устните на ловеца.

– Страдам, Камамури – рече той ядовито. – О, как страдам!

– Знам, господарю.

– Откъде знаеш?

– От петнадесет дни те наблюдавам и виждам по челото ти дълбоки бръчки, а извън това си тъжен. Преди не беше такъв.

– Вярно е, Камамури.

– Какво измъчва господаря ми? Да не би да си уморен от живота ни в джунглата?

– Не говори така, Камамури. Родил съм се и съм израснал сред тази пустош от тръни, сред тези тресавища, върху земята на тигрите и змиите, и тук, в моята мила джунгла, ще умра.

– Тогава?

– Това видение, този призрак е една жена!

– Жена! – възкликна изненадан Камамури. – Жена ли каза?

ТремалНаик поклати потвърдително глава и стисна силно челото си между двете ръце, сякаш искаше да подтисне някаква мрачна мисъл.

Няколко минути помежду им настъпи гробно мълчание, нарушаващо само от плисъка на придошлата река в бреговете и от стенанията на вятъра, който галеше безкрайната джунгла.

– Но къде видя тази жена? – попита накрая Камамури. – Къде, след като единствените обитатели на джунглата са тигрите?

– Видях я в джунглата, Камамури – рече ТремалНаик с глух глас. – Беше една вечер, о, няма никога да забравя тази вечер, Камамури. Търсех змии покрай бреговете на едно поточе, там долу в гъсталака на бамбуковите дървета, когато на двадесет крачки от мен, посред един храсалак с кървавочервени листа се появи видение, една красива, изящна, горда жена. Никога не съм вярвал, Камамури, че на земята съществува тъй красиво създание, нито че боговете са способни да го създадат. Очите ѝ бяха черни и живи, зъбите ѝ – снежнобели, кожата тъмна, а от тъмнокестенявите ѝ коси, които падаха на къдри по раменете ѝ, се разнасяше сладостен, опиващ аромат. Тя ме погледна, издаде дълга въздишка и изчезна от зора ми. Бях неспособен да помръдна и останах там с протегнати ръце, замаян. Щом се съвзех, почнах да я търся, но нощта бе

слязла над джунглата и повече не видях и не чух нищо. Какво беше това видение? Жена или небесен дух. . . Все още не знам.

ТремалНаик млькна. Камамури забеляза, че той трепери тъй силно, сякаш имаше треска.

– За мен това видение бе съдбовно – подхвана ТремалНаик гневно. – От онази вечер у мен настъпи странна промяна, стори ми се, че съм станал друг човек и тук, в сърцето ми, е лумнал страшен огън. Това видение като че ли ме е омагьосало. Остана ли сам в джунглата, я виждам да танцува пред мен, ако съм в реката, виждам я да плува пред носа на лодката ми, замисля ли се, мисълта ми лети към нея, а на сън ми се явява пак тя. Струва ми се, че полудявам. . .

– Плашиш ме, господарю – каза Камамури, като хвърли наоколо си боязлив поглед – Кое е било това красиво създание? .

– Не знам, Камамури. Но беше красива, да, много красива – възкликна ТремалНаик в страстен порив.

– Може да е било дух.

– Може би.

– А може би божество.

– Кой може да каже?

– И повече не я ли видя?

– Да, видях я няколко пъти. Следващата вечер, по същия час, без да знам как се намерих на брега на поточето. Когато луната се издигна зад тъмните гори на север, това чудно създание отново се появи сред храстите. – „Коя си ти?“ – попитах я. – „Ада“ – отвърна ми и изчезна, като издаде същия стон. Стори ми се, че потъна в земята.

– Ада? – възкликна Камамури. – Какво е това име?

– Име, което не е индийско.

– Друго не добави ли?

– Не.

– Странно. Аз не бих се върнал вече.

– Но аз се върнах. Въпреки нежеланието ми, неудържима сила ме теглеше към това място; опитах се не един път да побягна, но не намерих сили. Казах ти, че се чувствах като омагьосан.

– А какво чувствуваше в нейно присъствие?

– Не знам, но сърцето ми биеше като подлудяло.

– Преди не беше ли изпитал това чувство?

– Никога.

– Сега виждаш ли още това създание?

– Не, Камамури. Видях я последователно няколко вечери, все по

същия час. Явяваше ми се, съзерцаваше ме безмълвно, после изчезваше безшумно. Един път ѝ махнах, но тя не помръдна, друг път отворих уста да ѝ заговоря, но тя постави пръст на устните си, приканвайки ме да замълча.

– Никога ли не я последва?

– Никога, Камамури, защото тази жена ми вдъхваше страх. Преди петнадесет дни ми се появи облечена цялата в розова коприна и спря погледа си на мен повече от обикновено. Напразно я чаках следната вечер, напразно я виках: вече не я видях.

– Странно приключение – прошепна Камамури.

– Ужасно е – добави ТремалНаик с тих глас. – За мен вече няма щастие, не съм някогашният човек, постоянно съм в треска, изпитвам бясно желание да зърна отново това видение, което ме омагьоса.

– Значи обичаш онова видение.

– Дали го обичам? Не знам какво означава тази дума.

В този миг, далеч откъм безкрайните тресавища на юг, отекнаха няколко много високи тона. Махаратът рязко се изправи и силно приbledня.

– Рамзингът! – възкликна ужасен, намеквайки за онази странна, дълга индийска тръба, съставена от четири тънки металически цеви, чийто звук се чува надалеч.

– Какво те плаши? – попита ТремалНаик.

– Не чуваш ли рамзинга?

– Е, и какво от това?

– Предизвестява нещастие, господарю.

– Глупости, Камамури.

– Никога не бях чувал звука на рамзинга в джунглата преди онази нощ, когато бе убит нещастният Тамул.

При този спомен дълбока бръчка се вряза в челото на ловеца.

– Не се безпокой – рече той, старайки се да остане спокоен. – Всички индийци умеят да свирят на рамзинг и ти знаеш, че рядко се намира ловец, който дръзва да проникне в земята на тигрите и змиите.

Едва-що бе приключил да говори, кога го чуха жален вой на куче и малко след това силно мяукане, което наподобяваше истински рев. Камамури потръпна целият.

– Ох, господарю! – възкликна. – Кучето и тигърът също предзнаменуват нещастие.

– Дарма! Пунтхи! – викна ТремалНаик.

Един великолепен царски тигър с висок ръст и мощни форми, с



ръждива козина на черни ивици излезе от колибата и втренчи в господаря си очи, от които изскачаха светкавици. Няколко мига след това зад него се появи огромно, черно куче с дълга опашка, шръкнали уши и широк железен гердан с шипове около врата.

– Дарма! ГГунгхи! – повтори ТремалНаик.

Тигърът се изви, издаде глухо ръмжение и с петметров скок тупна в краката на господаря си.

– Какво ти е, Дарма? – попита той, като прокара ръка по якия гръб на звяра. – Неспокоеен си.

Вместо да притича към господаря си, кучето проточи врат на юг, задуши известно време въздуха и изляя жално три пъти.

– Дали не се е случило нещастие на Хурти и Агхур? – промълви загрижено ловецът.

– Страхувам се, че е така, господарю – каза Камамури, като хвърляше уплашени погледи към джунглата. – По този час трябваше да са вече тук, а ето че не дават никакъв признак на живот.

– Не чу ли никакъв гърмеж през деня?

– Само един следобяда и оттогава нищо. – От къде идваше?

– От юг, господарю.

– Видя ли някое съмнително лице да се навърта из джунглата?

– Не, но Хурти ми каза, че една вечер видял сенки по бреговете на остров Раймангал, а Агхур чул странни шумове, идващи от свещения баниян'.

– Значи от банановата гора – рече ТремалНаик. – Ти чу ли нещо?

– Не си спомням. Какво да правим, господарю?

– Да чакаме.

– Но те могат...

– Тихо! – каза ТремалНаик и стисна до болка едната му ръка.

– Какво чу? – пошепна махаратът и зъбите му затракаха.

– Виж там, не ти ли се струва, че бамбукът се поклаща?

– Вярно е, господарю.

Пунгхи за трети път издаде жален вой, последван от острите тонове на тайнствената рамзинга. ТремалНаик извади от пояса си, направен от тигрова кожа, дълъг пистолет със сребърни инкрустации и го зареди. В този миг висок, полугол индиец, въоръжен със секира, изскочи от леса и се затича стремглаво към колибата.

– Агхур! – възкликнаха в един глас ТремалНаик и махаратът.

Пунгхи се стрелна към него със зловец рев. Човекът стигна като мълния до колибата, заклатушка се като пронизан от внезапна болка,

опули очи, издаде сподавен вик, подобен на изхъркване, и се строполи сред тревата, подобно на изкоренено от вятъра дърво.

– Господарю, господарю! – успя да изрече.

Тремал Наик вече беше над него. Вик на изненада се изтръгна от гърдите му. Индиецът изглежда умираше. На устните му бе излязла кръвава пяна, лицето му изподрано и потънало в кръв, очите му бяха разширени от ужас, дишаше тежко на пресекулки.

– Агхур! – извика ТремалНаик. – Какво ти се е случило! Къде е Хурти?

При споменаване на това име лицето на Агхур се сгърчи ужасно и той впи нокти в земята.

---

bengalensis дълголетно тропическо дърво. – Б. пр

– Господарю... господарю.! – заекна, обзет от ужас.

– Разказвай!

– Задушавам се... тичах... ах, господарю!

– Дали не е отровен? – прошепна Камамури.

– Не – каза ТремалНаик. – Нещастникът е тичал като кон и сега се задушава. След няколко минути ще се оправи.

Наистина Агхур започна да се съвзема и да диша свободно.

– Говори, Агхур – рече ТремалНаик след няколко минути. – Защо се върна сам? Защо си така ужасен? Какво се е случило на твоя приятел?

– Ах, господарю! – заекна индиецът, потръпвайки. – Какво нещастие!

– Продължавай, Агхур – подкани го ловецът.

– Ако бяхте го видели, нещастникът... там, проснат на земята, вдървен, с очи извън орбитите...

– Кой?

– Хурти!

– Хурти мъртъв? – възкликна ТремалНаик.

– Да, убиха го в подножието на свещения баниян.

– Но кой? Каж ми да ида да отмъстя за него.

– Не знам, господарю.

– Разкажи всичко.

– Бяхме тръгнали да убием един голям тигър. На шест мили от тук открихме звяра, който, ранен от карабината на Хурти, побягна на юг. Следвахме в продължение на четири часа следите му и го застигнахме на брега, срещу остров Раймангал, но не успяхме да го убием, защото

едва ни зърна и скочи във водата. за да излезе на отсрещния бряг в подножието на големия баниан.

Добре, а после?

– Аз исках да се върна, но Хурти отказа, казвайки, че тигърът е ранен и вече представлява лесна плячка. Преплувахме реката и стигнахме на остров Раймангал, където се разделихме, за да изследваме околностите.

Индиецът млъкна, приbledня и зъбите му затракаха от ужаса на спомена.

– Щом нощта настъпи – продължи той с глух глас, – под дърветата на леса притъмня и над нас легна гробовно мълчание, което ни изпълни със страх. Изведнъж един остър звук на рамзинга отекна наоколо ни. Огледах се и очите ми срещнаха тези на някаква сянка, застанала на двадесет крачки от мен и полускрита сред храсталака.

– Сянка ли каза? – възкликна ТремалНаик.

– Да, господарю, една сянка.

– Каква беше тази сянка, казвай бързо!

– Стори ми се жена.

– Жена!

– Да, сигурен съм, че беше жена.

– Красива ли беше?

– Беше много тъмно, за да я различа.

ТремалНаик прокара ръка по челото си.

Сянка! повтори той няколко пъти. – Сянка на онова място! Дали не е моето видение?... Продължавай, Агхур.

– Сянката ме гледа няколко мига, после протегна ръка към мен. подканвайки ме да се отдалеча незабавно. Изненадан и изплашен се подчиних, но не бях направил и сто крачки, когато сърцераздирателен вик стигна до ушите ми. Познах веднага – викът беше на Хурти.

– А сянката? – попита ТремалНаик. обзет от голямо вълнение.

– Дори не се обърнах назад, за да видя дали стои още там, или е изчезнала. Втурнах се през джунглата с карабина в ръка и стигнах до голямото бананово дърво. Проснат по гръб, край него видях бедния Хурти. Повиках го, но не ми отговори; докоснах го – беше още топъл – но сърцето му не биеше.

– Сигурен ли си?

– Напълно, господарю.

– Къде беше ударен?

– Не видях по тялото му никаква рана.

– Невъзможно!  
– И все пак е така.  
– Повече не срещна ли друг?  
– Никой, нито чух някакъв шум. Изплаших се, хвърлих се в реката, преплувах я, загубвайки карабината си и стигнах до нашата джунгла. Изглежда съм тичал непрекъснато шест мили, тъй голям бе страха ми. Бедният Хурти!

## II. Тайнственият остров

Дълбока тишина последва тъжния разказ на индицеца. Тремал Наик, който бе станал изведнъж мрачен и нервен, започна да се разхожда напред-назад край огъня, със сведена глава, сбръчкано чело и кръстосани ръце. Скован от ужас, Камамури седеше замислен на земята. Дори кучето бе престанало да вие жално и се бе изтегнало край огъня До Дарма.

Странни звуци на тайнствената рамзинга откъснаха ловеца от размисъла му Той вдигна глава като боен кон, който е чул сигнала за атака, хвърли напрегнат взор към притихналата джунгла, над която витаеше гъста мъгла от отровни изпарения, извърна се към Агхур и му каза:

- Чувал ли си някога рамзинга?
- Да, господарю, само един път – отвърна индиецът.
- Кога?
- Нощта, когато изчезна Тамул, преди шест месеца.
- Значи и ти, подобно на Камамури, смяташ, че тръбата рамзинга известява нещастие?
- Да, господарю.
- Знаеш ли кой свири на нея?
- Никога не съм узнал.
- Смяташ ли, че този свирач има някаква връзка с тайнствените обитатели на Раймангал?
- Да.
- Кои смяташ, че са ония хора? – Въпрос е дали са хора.
- Не вярвам да са духове.
- Тогава може да са пирати – каза Агхур.
- И какъв интерес биха имали да избиват хората ми?
- Кой знае, може би да ни изплашат и да ни държат надалеч от тях.
- Къде предполагаш, че са колибите им?

– Не знам, но ми се ще да вярвам, че всяка нощ се събират. под мрачната сянка на банияна.

– Добре – каза ТремалНаик. – Камамури, вземи веслата.

– Какво искаш да правиш, господарю? – попита махаратът.

– Закарай ме при банияна.

– О, недейте, господарю! – викнаха в един глас двамата индийци.

– Защо?

– Ще те убият, както убиха нещастния Хурти. ТремалНаик ги изгледа със святкащи очи.

– Ловецът от черната джунгла никога не е изпитвал страх, затова и тази вечер ръката не ще потрепне На лодката, Камамури – отсече той с глас, който не търпеше възражение.

– Но, господарю...

– Да не би да те е страх? – попита гневно ТремалНаик.

– Аз съм махарат – отвърна гордо индиецът.

– Тогава да тръгваме. Тази нощ ще разбере кои са тези тайнствени същества, които са ми обявили война, и коя е онази жена, която ме омагьоса.

Камамури взе чифт весла и се запъти към брега. През това време ТремалНаик влезе в колибата, свали от един пирон дълга карабина с украсена цев, взе кесия с барут и запаса на кръста си дълъг нож.

– Агхур, ти ще останеш тук – рече му той на излизане. – Ако до два дни не се върнем, ще ни потърсиш в Раймангал с Дарма и Пунтхи.

– Ох, господарю...

– Не ги достига смелост да дойдеш там, нали?

– Смелост имам достатъчно, господарю, но исках да кажа, че грешите дете искаш да отидеш на онзи проклет остров.

– ТремалНаик не ще позволи да го убият безнаказано, Агхур.

– Вземи с тебе Дарма, може би ще ти бъде полезен.

– Ще издаде присъствието ми, а искам да пристигна незабелязано и тихо Сбогом, Агхур.

Преметна карабината си през рамо и настигна Камамури, който го чакаше край една малка гонга – груба, тежка лодка издълбана от ствол на дърво.

– Да тръгваме – рече.

Скочиха в лодката и загребаха мълчаливо навътре. Дълбока тишина, подсилена от гъстата мъгла, която плуваше над каналите, островите и островчетата, покриваше ивицата Sunderbounds и течението на Мангал. Вляво и вдясно се простираха огромни маси от бодлив бамбук,

гъсти храсти, под които се чуваше ръмженето на тигри и съскането на змии, остри, режещи треви, вплетени една в друга по начин да препречат всекиму пътя. Но в далечината, на мрачната чиния на хоризонта се открояваха тук-там някои дървега, манго, отрупани с вкусни плодове, латании и величествени кокосови палми с дълги листа във формата на купол. Дълбока, тайнствена тишина цареше навсякъде, нарушавана само от ромона на жълтеникавите води, които ближеха сводестите клони на лотосите и стройните тръстики, полюшващи се от полъха на наситения със смрат въздух.

Изтегнат на носа, ТремалНаик стискаше пушката в ръце и мълчаливо оглеждаше ту единия, ту другия бряг, откъдето долитаха приглушените гласове на десетки животни. От своя страна, Камамури, седнал по средата, караше лодката просто да лети, като след себе си оставяше свещяща диря, сякаш тези мръсни води, бяха наситени с фосфор. От време на време, обаче, преставаше да гребе, спираше дъха си и се заслушваше, като после питаше ловеца, дали не е чул, или видял нещо.

Вече плуваха половин час, когато тишината бе прекъсната от рамзинга, чийто звуци долетяха от десния бряг, но тъй близо, сякаш свирячът се намираще на стотина метра от лодката.

– Стой! – прошепна ТремалНаик.

В същия миг друга рамзинга отвърна на първата, но по-отдалеч, подхващайки една тъжна мелодия, съвсем различна от веселия мотив на първата рамзинга.

Индийска та музика е изградена на четири системи, които имат тясна връзка с четирите годишни сезони и за всеки един от тях музиката използва свой тон. Меланхолична е през студения сезон, жива и весела през пролетното съживяване, сладна през летните горещини и възторжена през есента.

Как така двата инструмента сега свиреха различни мелодии?! Не беше ли това някакъв сигнал? Такова беше мнението на Камамури.

– Открити сме, господарю – каза той.

– Възможно е – отговори ТремалНаик, който слушаше внимателно.

– Дали не е по-добре да се върнем? Тази нощ не е добра за нас.

– ТремалНаик не се връща никога. Продължавай да гребеш и оставай двете рамзинги да свиря г колко го си искат.

Махарагът хвана отново веслата и скоро лодката не закъсня, да стигне до едно място, където реката се стесняваше във формата на гърло на бутилка. Полъх застоял въздух, поел отровните изпарения на загниващата растителност, ги удари в лицето. На триста-четиристотин метра

от тях изникнаха множество пламъчета, които се плъзгаха странно по повърхността на реката. Някои от тях сякаш привлечени от тайнствена сила, дойдоха да танцуват пред носа на гонга та, след което бързо се отдалечаваха.

– Ето ни на плуващото гробище – каза ТремалНаик. – След десет минути ще стигнем до банияна.

– Ще се промъкнем ли с нашата гонга? – попита Камамури.

– С повече търпение ще успеем.

– Не е хубаво да обиждаме мъртвите, господарю.

– Брахма и Вишну ще ни простят. Гребци, Камамури.

С няколко удара на веслата лодката стигна до речното стеснение и се промъкна в нещо като басейн, над който се преплитаха дългите клони на величествени тамаринди, образуващи гъст свод от зеленина. Тук плуваха няколко трупа, които каналите на Ганг бяха довели до Мангал.

– Напред! – рече ловецът.

Камамури се готвеше да хване отново веслата, когато зеленият свод, който покриваше плаващото гробище, се разтвори, за да направи път на ято странни птици с черни крила, дълги крака като кокили и огромни сини човки.

– Това пък какво е? – възкликна Камамури, изненадан.

– Марабу – каза ТремалНаик.

Наистина, стотина от тези злокобни птици на свещената река пляскаха радостно крила и кацаха върху труповете.

– Не спирай, Камамури – повтори ТремалНаик.

Лодката отново потегли и след половин час излезе от „гробището“, като навлезе в обширен басейн, открит и разделен на два ръкава от тясна ивица земя, на която изпъкваше огромният баниян.

– Свещеният баниян – рече ТремалНаик. При това име Камамури затрепери.

– Не се страхувай, махарат. Пусни веслата и остави лодката да заседне сама на острова. Може би наоколо има някой.

Махаратът се подчини. После двамата легнаха на дъното на гонгата, като за всеки случай ТремалНаик не изпускаше карабината. Понесена от лекото течение, лодката се завъртя около себе си и пое към северния край на Раймангал, седалище на тайнствените същества, които бяха убили бедния Хурти.

На това място цареше дълбока тишина. Не се чуваше дори скърцането на големите бамбукови дървета, тъй като вятърът беше притихнал, нито звуците на рамзинга Самата река, сякаш от олио, течеше

мълчаливо. Но ТремалНаик дигаше от време на време предпазливо глава, оглеждаше внимателно бреговете, защото тази тишина не му вдъхваше спокойствие. Скоро лодката се плъзна по пясъка и заседна на стотици метра от баняна, но двамата индийци не помръднаха. Минаха десет минути на мъчително изчакване. После ТремалНаик реши да се надигне. Първото нещо, което му се наби в очи, беше някакво черно петно върху тревата, на двадесетина метра от брега.

– Камамури – пошепна той, – стани и зареди pistolетите си.

Махаратът не чака да му повтори.

– Какво виждаш, господарю? – попита той съвсем тихо.

– Гледай натам.

– Аха! – рече махаратът и опули очи. – Човек!

– Тихо!

ТремалНаик вдигна карабината и се прицели в тази черна маса, която приличаше на проснато човешко същество, но веднага я свали.

– Да идем да видим какво е това нещо, Камамури – каза той. – Този човек не е жив.

– А ако се преструва на умрял?

– Толкова по-зле за него.

Двамата индийци слязоха от лодката, като се насочиха към индивида, който не даваше признаци на живот. Бяха стигнали на десетина крачки, когато един марабу шумно се надигна и отлетя към реката.

– Умрял човек – промълви ТремалНаик. – Да не би...

Не продължи фразата си. С четири скока стигна до трупа: глухо стенание излезе от сгърчените му от гняв устни.

– Хурти – възкликна той.

Наистина, трупът беше на Хурти, приятелят на индиеца Агхур. Нещастникът лежеше по гръб, със сгърчени крака и ръце, вероятно от болката, с лице, на което бе изписан безкраен ужас, и изхвъркнали очи от орбитите. Колената му бяха пречупени и окървавени, както и краката – явен знак, че още като жив е бил влачен по земята. От устата му висеше целият език навън.

ТремалНаик повдигна мъртвия индиец, за да види на кое място е бил ударен, но не откри по тялото му никаква рана. Но като го огледа внимателно видя около врата му тъмна синина, а на тила му подутина, вероятно причинена от удар с камък.

– Пречукали са го, но ТремалНаик ще излезе по-силен от тях. Хайде да се връщаме на лодката.

– Бедният Хурти! – прошепна махаратът. – Но защо са го убили по



този начин?

– Ще узнаем, Камамури, и ти се заклевам, че ТремалНаик няма да остави престъплението ненаказано.

– Страхувам се, господарю, че убийците са много силни. А Хурти тук ли ще оставим?

– Ще го хвърля в свещените води на Ганг утре сутринта.

– Но тигрите тази нощ ще го разкъсат.

– Над трупа на Хурш ще бди ТремалНаик.

– Но как, ти няма ли да се върнеш?

– Значи искаш да те убият...

Гневна усмивка премина по устните на гордия индиец.

– уNgjiaTa! Върни се на лодката.

– Никога, господарю!

– Защо?

– Ако ти се случи нещастие, кой ще ти помогне?

Помоли ме, да те придружа и ти се заклевам, че ще те следвам навсякъде.

– Дори ако тръгна да търся видението?

– Да, господарю.

– Тогава стани мой Храбри марате, и ще видиш, че ние двамата струваме за десет. Следвай ме!

ТремалНаик се насочи към брега, хвана здраво лодката за десния борт и със силен тласък я преобърна във водата.

– Какво правиш, защо я потопи? – попита изненадан Камамури.

– Никой не трябва да знае, че сме пристигнали тук. А сега да се заемем с разгадаване на тайната.

Смениха барута в карабините и пистолетите си, за да са сигурни в оръжието и се запътиха към баняяна. чийто внушителен ръст изпъкваше сред дълбокия мрак.

### III. Отмъстителят на Хурти

Баняяните. наречени още mogal или „Смокини на пагодите“, са най-чудните и гигантски дървета, които човек може да си представи. Имат височината и ствола на нашите най-големи и широки дъбове и от техните безбройни клони, разпростиращи се хоризонтално, слизат тънки, въздушни корени, които едва-що докоснали земята се впиват в нея и засмукват допълнителна храна за могъщото растение. Става така, че

клоните се издължават все повече, пускайки нови корени, които стават нови, по-далечни стволоче, по начин шото едно само дърво образува цяла гора, поддържана от стотици колони, под които жреците на Брахма поставят идолите си. В провинцията Гузерати съществува един баниян, наречен Кобир бор, почитан от индийците, които не се колебаят да му дадат три хиляди години. Окръжността му е шестстотин метра и има триста колони, или по-точно – корени. Някога, казват този баниян бил много по-просторен, но бил разрушен от водите на Нербуда, откъмнали част от острова, на който дървото растяло

Баниянът, под който двамата индийци се готвеха да прекарат нощта, бе един от най-грамадните, тъй като имаше повече от шестстотин колони, които поддържаха безкрайно дълги клони, отрупани с малки червени плодове, но стволът му на известна височина беше прерязан.

След като огледаха внимателно колона след колона, за да се уверят, че никой не се крие зад тях. ТремалНаик и Камамури седнаха един до друг край ствола с карабини на колената.

– Тук някой ще дойде и тежко на първия, който попадне под прицела на карабината ми.

– Значи вярваш, че тайнствените същества, които са убили Хурти, ще дойдат тук? – попита Камамури.

– Съвсем сигурен съм. Ще видиш, Махараіе, че преди утрешния ден ще научим нещо.

– Да, ще пипнем първия, който дойде, и ще го хванем за гушата.

– Зависи от обстоятелствата. Но сега запази мълчание и си отваряй очите.

Извади от джоба си едно чисто, прилично на бръшлян и което в Индия е познато под името betel, с нагарчаш и лютив вкус, прибави към него парченце ядка от арекова палма и малко вар и почна да дъвче тази смес, защото казват, че успокоява стомаха, засилва мозъка, запазва зъбите и дава добър дъх на устата.

Минаха два часа. дълги като векове, през които никакъв шум не смути тишината под гъстата сянка на огромното дърво. Изглежда беше полунощ или малко преди, когато ТремалНаик, чийто слух не отстъпваше на този на зверовете от джунглата, долови земята под него да кънти. Обзе го неопределимо безпокойство.

– Внимавай, Камамури – рече съвсем тихо.

– Какво видя? – попита махаратът, сепнат.

– Нищо, но долових един необичаен шум.

– Къде?

- Стори ми се, че идваше изпод земята.
- Невъзможно е, господарю.
- Имам достатъчно остър слух, Камамури, за да се излъжа.
- Какво мислиш, че е?
- Не знам, но ще узнаем.
- Господарю, тук се крие някаква ужасна загадка.
- Страх ли те е?
- Не, аз съм махарат.
- Тогава ще разкрием тайната.

В този миг под земята ясно се повтори тайнственият тътен. Двамата индийци се спогледаха учудени.

– Човек би казал, че под нас някой бие голям барабан, например хаук – каза ТремалНаик.

– Така изглежда – отговори Камамури, който също като господаря си познаваше този голям индийски тъпан, използван само при някои тържества, и то с разрешение на околийския управител, семидарът. – Но защо звукът идва изпод земята? Под джунглата ли е седалището на тези тайнствени същества?

- Изглежда е така, Камамури.
- Какво да правим, господарю?
- Ще стоим тук, все някой ще излезе от някъде.
- Тикора! – викна нечий глас.

Двамата индийци скочиха едновременно на крака. Странно, невероятно: този глас се обади тъй близо до тях, сякаш бе на човек, застанал зад раменете им.

– икора! – промълви ТремалНаик. – Кой произнесе това име?

Погледна наоколо, но не видя никого; погледна нагоре, но зърна само клоните на банияна, чезнещи в мрака.

- Дали няма някой скрит в клоните?
- Не – каза Камамури, – гласът дойде зад нас.
- Странно.
- Тикора! – повтори същият тайнствен глас.

Двамата индийци продължиха да се оглеждат. Вече нямаше съмнение, имаше някой съвсем близо до тях, но за техен ужас оставаше невидим.

- Господарю, имаме работа с дух – прошепна Камамури.
- Не вярвам в духове – отвърна ТремалНаик. – Ще открием това същество, което се забавлява да ни плаши.
- Я, виж ти! – възкликна махаратът, като остъпи няколко крачки,

клатушкайки се като пиян – Погледни нагоре, господарю!

ТремалНаик вдигна очи към банияна и зърна сноп светлина да излиза от пресечения ствол. Въпреки необикновената си смелост, почувствува, че кръвта му се смразява.

– Светлина! – заекна объркан.

– Да бягаме, господарю! – замоли се Камамури.

За трети път под земята се чу тайнственото бучене и от ствола на банияна излязоха звънливите тонове на рамзинга. В далечината отекнаха подобни звуци.

– Да бягаме, господарю! – повтори Камамури, подлудял от ужас.

– Никога! – възкликна решително ТремалНаик.

Бе поставил камата си между зъбите и стискаше карабината за цевта, готов за ръкопашен бой. Изведнъж промени намерението си.

– Ела, Камамури – каза. – Преди да влезем в схватка, нека видим с кого трябва да се сражаваме.

Той притегли махарата на около двеста крачки от ствола на банияна и двамата се скриха зад три-четири преплетени колони, които им позволяваха да виждат, без да бъдат открити.

– Сега нито дума – каза ТремалНаик. – В подходящия момент ще действваме.

От огромния дънер излезе последен висок звук, който огласи цялата джунгла. Снопът светлина, който излизаше от върха на дървото, угасна и вместо него се появи глава на човек, увита в нещо като жълт тюрбан. Тя се завъртя във всички посоки, за да се увери, че няма никакъв човек под гигантското дърво, после се показа един индиец – ако се съди по тена на кожата му, и се покатери на един от клоните. След него излязоха други четиридесет индийци, които се спуснаха по колоните до земята. Почти всички бяха голи – само една дупга, нещо като жълтеникава поличка, покриваше бедрата им. По гърдите им личеха странни татуировки, които наподобяваха букви от древната санскритска азбука, а по средата изпъкваше рисунката на змия с женска глава. Тънък, копринен кордон, който приличаше на ласо, но в единия си край завършваше с оловна топка, се увиваше няколко пъти около дубгата. Една кама бе затъкната през този странен пояс. Тези тайнствени същества седнаха мълчаливо на земята, като образуваха кръг около един стар индиец с необикновено дълги ръце и светещ поглед, като на котка.

– Синове мои – каза той с внушителен глас, – нашата могъща ръка поразя нещастника, който дръзна да стъпи на свещената земя на тхугите, неприкосновена за чужденците. Тази жертва се прибавя към

останалите, паднали под нашата кама, но богинята още не е задоволена.

– Знаем – отвърнаха в хор индийците.

– Да, свободни синове на Индия, нашата богиня иска други жертви.

– Нека нашият велик вожд заповяда и ние всички ще тръгнем.

– Знам, че сте добри синове, но времето още не е дошло – каза старият индиец.

– Какво чакаме?

– Грози ни голяма опасност, синове мои. Един мъж е загледал девата, която бди над пагодата на богинята.

– Кошунство! – възкликнаха индийците.

– Да, синове мои, един смел мъж дръзна да погледне в лице небесната дева, но ако този човек не падне под мълнията на богинята, ще загине от нашето непогрешимо ласо.

– Кой е този човек?

– С времето ще научите. А сега ми донесете жертвата. Двама индийци се надигнаха и се насочиха към мястото, където лежеше трупът на бедния Хурти. ТрёмалНаик, който бе присъствувал на тази необикновена сцена без да мигне, при вида на двамата мъже, повлекли за ръце мъртвеца към дънера на банияна, рязко се изправи с карабина в ръце.

– А, проклетници! – възкликна с глух глас и вдигна карабината.

– Какво правиш, господарю? – пошепна Камамури и наведе цевта на оръжието.

– Остави да ги претрепя, Камамури – каза ловецът. – Те са убили Хурти и е справедливо да отмъстя за него.

– Ще заловят и двама ни. Четиридесет са.

– Прав си, Камамури. Ще ги нападнем по-късно всички вкупом.

Сведе карабината си и отново седна, като хапеше устни от гняв.

Двамата индийци доवлякоха Хурти в средата на кръга, в краката на стареца.

– Кали! извика той и вдигна очи към небето. и Извади камата от пояса си и я заби в гърдите на Хурти. – Нещастник! – крясна ТрёмалНаик. – Това вече е много! Изскочи от скривалището си и светкавица разкъса мрака, последвана от силен гръм. Пронизан в гърдите от куршума на ловеца. старият индиец се строполи върху трупа на Хурти.

## IV. В джунглата

При неочаквания гърмеж насъбралите се наскачаха с ласо в дясната

ръка и кама в лявата. Като видяха своя вожд да се строполява на земята, облян в кръв, забравиха за миг да търсят убиеца, за да му се притекат на помощ. За ТремалНаик и Камамури това време бе достатъчно да се втурват в бяг, без да бъдат забелязани.

Покритата с гъсти, бодливи храсти и гигантски бамбукови дървета джунгла беше на няколко крачки и им предлагаше сигурно убежище. Двамата индийци се втурнаха сред тях, като тичаха с все сили в продължение на пет-шест минути и накрая се отпуснаха под един бамбуков гъсталак.

– Ако ти е скъп животът, не мърдай – каза ТремалНаик на Камамури.

– Какво направи, господарю? – каза бедният махарат. – Сега ще се нахвърлят върху нас и ще ни удушат като нещастния Хурти.

– Отмъстих за моя другар. Впрочем, не вярвам да ни открият.

– Те са духове, господарю.

– Хора са. Мълчи и се оглеждай.

В далечината, от банияна долитаха ужасни викове.

– Отмъщение! Отмъщение! – крещяха.

Три високи ноти от рамзинга отекнаха в джунглата, а изпод земята се чу предишният глух тътен. Двамата ловци се свиха и смалиха колкото могат повече, дори престанаха да дишат. Знаеха, че ако бъдат открити, неминуемо щяха да бъдат удушени от копринените примки на тези фанатични убийци, затрили толкова много човешки живота. Не бяха минали и три минути, когато се чу пращането на бамбуковите клони и от мрака се показа един от ония хора с ласо в едната ръка и кама в другата; префуча като стрела покрай нашите хора и изчезна в гъстата джунгла.

– Видя ли го, Камамури? – попита ТремалНаик шепнешком.

– Да, господарю – отвърна махаратът.

– Те ни мислят много далеч и искат да ни догонят. След няколко минути никой няма да остане зад нас.

– Не се осланяйте на това, господарю. Тези хора ме плашат.

– Не се страхувай, аз съм с теб. Мълчи и бъди нашрек. Друг индиец, въоръжен като първият, мина тичайки, но и той изчезна в леса. В далечината се чу още някой вик и едно изсвирване, което може би беше сигнал. После всичко утихна.

Мина половин час. Всичко говореше, че индийците, поели по погрешна следа, са се отдалечили доста. Нямаше по-удобен случай за двамата ловци да се завъртят на петите си и побегнат в посока на брега.

– Камамури – каза ТремалНаик, – можем да тръгнем. По мое

мнение ония са пред нас, в джунглата.

– Сигурен ли си, господарю?

– Не чувам никакъв шум.

– А къде ще идем? Може би при банияна?

– Да, махарате.

– Да не искаш да влезеш вътре в него?

– Засега не, но утре вечер ще се върнем тук и ще разкрием загадката.

– Кои смяташ, че са тези хора?

– Не знам, но ще разбера, Камамури, както ще разбера коя е онази жена, която бди над пагодата на тяхната ужасна богиня. Чу ли какво каза онзи старец?

– Да, господарю.

– Не знам, но ми се струва, че говореше за мен, и се съмнявам да не би онази девица да е...

– Какво?

– Жената, която ме омагьоса, Камамури. Когато онзи старец заговори за нея, почувствах сърцето ми да бие силно и това ми се случва всеки път когато...

– Тихо, господарю!. – промълви Камамури.

– Какво чу?

– Един бамбук помръдна.

– Къде?

– Там... на триста крачки от нас. Тихо!

ТремалНаик повдигна глава и огледа внимателно тъмната бамбукова гора, но не видя никого. Наостри уши, като задържа дъха си и потрепна. Едва доловимо шумолене идваше откъм посоката, указана от махарата; човек би казал, че нечия ръка предпазливо отмества широките сърцевидни листа на околните растения.

– Някой приближава – прошепна той – Не мърдай, Камамури.

Шумоленето се увеличаваше, макар и бавно. Малко след това видяха две тръстики да се огъват и да се появява индиец, който се наведе към земята и сложи ръка на ухото си. Остана така за минута, после се надигна и взе да души въздуха.

– Гари! – изсъска той.

Втори индиец излезе от тръстиките, на десет крачки от другия.

– Нищо ли не чуваш? – попита новодошлият.

– Абсолютно нищо.

– Все пак ми се стори, че някой шепне.

– Излъгал си се. Стоя от пет минути тук и нищо не съм чул. На погрешен път сме.

– Къде са другите?

– Пред нас, Гари. Има опасност хората, които са пристигнали тук, да се опитат да нападнат пагодата.

С каква цел?

– Преди петнадесет дни Девата от пагодата срещнала един мъж. Един от нашите ги видял да си разменят знаци.

– Какви знаци?

– Смята се, че мъжът иска да освободи Девата.

– Какво ужасно престъпление! – възкликна индиецът, който се наричаше Гари.

– Тази нощ един индиец, другар на нещастника, който дръзнал да вдигне очи към Девата на нашата почитана богиня, слязъл на брега. Безсъмнено, идвал е да шпионира.

– Но нали този индиец бе удушен...

– Да, но след него на брега пристигнали други мъже, единият от които уби нашия жрец.

– А кой е този мъж, който е погледнал Девата в лице?

– Един безстрашен мъж, Гари, способен на всичко – Ловецът от Черната джунгла.

– Трябва да умре.

– Ще умре, Гари. Колкото и да бяга, ще го настигнем и нашите примки ще го удушат. Сега гръгвай; ти върви направо, докато стигнеш брега на реката, а аз ще ида при пагодата, за да пазя Девата. Сбогом и богинята да те пази.

Двамата индийци се разделиха, като взеха два различни пътя. Едва що шумът затихна, ТремалНаик, който през всичкото време бе подслушвал, скочи на крака.

– Камари – каза той възбуден, – трябва да се разделим! Ти ги чу, те знаят, че съм тук, и ме търсят.

– Чух. всичко, господарю.

– Ти ще проследиш индицеа, който се насочва към реката и при първа възможност ще се прехвърлиш на отсрещния бряг. Аз ще проследя другия.

– Ти криеш нещо от мен, господарю. Защо не дойдеш и ти на брега?

– Трябва да отида при пагодата.

– О, не правете това, господарю!



– Непоклатим съм. В пагодата а се крие жената, която омагьоса ума ми.

– А ако те убият?

– Ще ме убият до нея и ще умра щастлив. Тръгвай, Камамури, защото треската ми идва.

Камамури въздъхна дълбоко и се изправи.

– Господарю, къде ще се видим отново? – попита с развълнуван глас.

– В колибата, ако се отскубна от смъртта. Тръгвай! Махаратът се впусна в джунглата по следите на индиеца, в посока на речния бряг. ТремалНаик остана да го гледа със скръстени ръце на гърдите и смръщено чело.

– А сега – каза, вдигайки гордо глава, когато махаратът изчезна от погледа му, – да предизвикаме смъртта!...

Метна карабината си през рамо, хвърли последен поглед наоколо си и се отдалечи с бързи стъпки, като тръгна по следите на втория индиец. Пътят беше труден и заплетен. Земята беше покрита, докдето на човек стигаше погледа, с гъста тръстикова мрежа, издигаща се необичайно високо. Онзи, който не е свикнал с тези места, несъмнено би се изгубил сред огромните растения и би му било невъзможно да направи и крачка без да вдигне шум. Но ТремалНаик, роден и израснал в джунглата, се движеше в нея бързо, сигурно и безшумно. Не вървеше – това му беше напълно невъзможно – а пълзеше като влечуго, без да спира, без за миг да се колебае кой път да хване. От време на време допираше ухо до земята, за да разбере, че не е загубил следите на индиеца.

Вече беше изминал една миля, когато установи, че индиецът неочаквано бе спрял. Постава три-четири пъти ухото си на земята, но земята не предаваше никакъв шум. Стана и напрегнато се заслуша, но до него не достигна никакво шумолене. ТремалНаик взе да става неспокоен.

„Какво ли се е случило“, рече си той, като се оглеждаше. „Дали не е усетил, че го следя? Трябва да съм нащрек!“

Измина още няколко метра с пълзене, после вдигна глава, но веднага я наведе. Беше се блъснал в някакво меко тяло, което висеше отгоре, и което веднага се отдръпна.

– Аха! – каза той.

Лоша мисъл мина през ума му. Хвърли се бързо встрани извади ножа си и погледна нагоре. Отначало не видя нищо, но беше сигурен, че това, в което се бе ударил, не беше бамбуков лист. Няколко минути остана неподвижен като статуя.

– Питон! – възкликна изведнъж, но без да се изплаши.

Чу се продължително шумолене, после едно дълго, тъмно и гъвкаво тяло се спусна вълнообразно по растенията. Беше наистина един чудовищен питон, дълъг повече от седем метра, който се проточваше към ТремалНаик, надявайки се да го притисне в лепкавите си обръчи, на чиято прегръдка нищо не можеше да удържи. Устата си държеше отворена, долната му челюст се разделяше като чатал, или като клещи, а развоенният му език играеше. Очите на влечугото горяха като въглени в дълбокия мрак.

ТремалНаик се бе отпуснал на земята, за да не бъде сграбчен от страшната змия и превърнат в купчина натрошени кости.

„Ако мръдна съм загубен“, помисли си, запазвайки пълно самообладание. „Ако индиецът пред мен не забележи нищо, спасен съм“.

Влечугото се беше спуснало ниско и главата му вече опираше до земята. То се протегна към ловеца, който остана неподвижен като труп, залази върху него и почна да го ближе със студения си език, после се опита да мине под него, за да го омотае. Три пъти извърши напразни опити, като съскаше от гняв и три пъти се отдръпна, гърчейки се многократно нагоре и надолу по бамбуковия клон, около който се беше увил. Ужасен, ТремалНаик продължаваше да лежи неподвижен, правейки свръхчовешки усилия да се владее, но щом видя влечугото да се издига и увива около себе си, побърза да пропъзли няколко метра встрани. Вече смяташе, че е извън опасност и се обърна, за да стане, като чу някой заплашително да му вика:

– Какво правиш тук?

ТремалНаик се беше изправил и стискаше ножа си в ръка. На седем-осем метра от него, близо до мястото, където се спотайваше питонът, бе изникнал неочаквано висок, слаб индиец, въоръжен с кама и ласо, завършващо в единия си край с оловна топка. На гърдите му беше татуирана тайнствената змия с женска глава, около която бяха изписани няколко санскритски букви.

– Какво правиш тук? – попита отново индиецът със заплашителен глас.

– А ти какво правиш? – отвърна му ТремалНаик с леден тон. – Да не си от ония нещастници, които се забавляват да избиват хората, стъпили на брега?

– Да, и знай, че сега ще постъпя по същия начин с теб. ТремалНаик започна да се смее, загледан във влечугото, което бе започнало да разпуска спиралите си и да се поклаща над главата на индиеца.

– Ти се надяваш да ме убиеш, но в този момент смъртта се докосва до теб – каза ловецът.

– Но преди това ще умреш ти! – извика индиецът и завъртя около главата си коприненото въже.

Съскането на змията му попречи за миг да метне оловната топка.

– Ох! – изстена той в плен на безкраен ужас.

Бе вдигнал глава и видя пред себе си питона. Опита се да побегне, като отскочи назад, но се препъна в един дънер и падна на тревата.

– Помощ! Помощ! – завика той отчаяно.

Огромният питон тупна на земята и светкавично омота индиеца в спиралите си, миг след което костите на нещастника изпукаха.

– Помощ, помощ! – повтори той с изхвъркнали навън очи. С бързо движение ТремалНаик се хвърли над змията и със страшен удар на ножа си я разреза надве. Тя гневно съскаше и покри с кървава пяна жертвата си. Канеше се да нанесе втори удар, когато чу силно шумолене на няколко места.

– Ето го! – прокълнтя един глас.

Това бяха другите индийци, другарите на нещастника, на когото змията, макар прерязана надве, мачкаше месата му, бликащи от кръв. ТремалНаик усети опасността, която го грозеше и без да се бави хукна през джунглата.

– Ето го, ето го! – повтори същият глас. – Стреляйте по него!

Изстрел от аркебуз изтреща и надигна ехото на джунглата, последван от други два. Убегнал по чудо от куршумите, ТремалНаик се извърна и изръмжа като зверовете, които убиваше в леса.

– Ах, мръсници! – викна той със задавен от ярост глас.

Бе насочил карабината си към своите преследвачи, които се задаваха с камии между зъбите и ласата в ръка, готови да го удушат. От цевта блесна огън и последва гръм. Един индиец нададе ужасен вик, покри лицето си с ръце и се претърколи в тревата. ТремалНаик подхвана своя бяг, подскачайки вляво и дясно, за да не могат да се прицелят в него. Прекоси едно пространство с тръстика, която яростно насече и навлезе в гъстата джунгла заличайки следите си.

Продължи да тича още четвърт час; спря за миг да си поеме Дъх в края на някакви насаждения и се хвърли пак в лудешки бяг сред тресавища и голи места, набраздени от множество вади със застояла вода. Очите му бяха кървявали, на устните му изби пяна, но продължаваше да тича, сякаш имаше крила на краката, прескачайки препятствията, които препречваха пътя му, гмуркайки се в блата и канали с една-единствена

мисъл – да остави своите преследвачи на възможното най-голямо разстояние.

## V. Девата на пагодата

Когато спря, намери се на двеста крачки от величествена пагода. Тази пагода в най-чист индийски стил беше най-красивата, която ТремалНаик беше виждал някога из тия места. Построена изцяло от жълтеникав гранит, тя бе висока повече от двадесет метра, с основа широка две трети от височината, заобиколена от прекрасни колони, изваяни от изкусен майстор. Колкото повече пагодата се извисяваше, толкова повече се стесняваше, като най-горе завършваше с купол, от който се издигаше голям метален прът, поддържащ на върха си тайнствената змия с глава на жена. В ъглите на пагодата личеше индийската Тримурти, фигура с три глави върху тяло с три крака, и тук-там множество странни и любопитни скулптури на фигури от индийската свещена история: Брахма, Шива, Вишну, Парвати, злокобната богиня на смъртта, седнала върху лъв, ДармаРаджа, индийският Плутон, и много други божества, както и голям брой страшни чудовища и слонски глави с издадени хоботи.

Както казахме, ТремалНаик се беше спрял изведнъж, изненадан, че се намира пред такава пагода, защото смяташе, че всичко наоколо е само джунгла.

– Пагодата! – възкликна. – Загубен съм!

Огледа се набързо – намираше се на една гола поляна, с площ от около половин миля, на която нямаше ни храст, ни дърво.

– Загубен съм! – повтори той гневно. – Ако не намеря къде да се скрия, след пет минути ония ужасни хора ще връхлетят и ще ме удушат.

За миг се поколеба дали да не се върне назад в джунглата, където да се укрие, но трябваше да измине повече от осемстотин метра, през което време неговите преследвачи можеха да го открият. Помисли си за развалините около блатото, но те не представляваха удобно скривалище.

– А защо да не се изкача там горе? – промълви той, загледан във върха на пагодата – Наистина, защо не?

Човек като него, който притежаваше херкулесова сила и необикновената ловкост на маймуна, бе способен да се изкачи до купола, катерейки се по колоните и скулптурите, свързани помежду си със стръмни парापети.

Метна карабината на гърба си и се хвърли към пагодата; остана няколко мига заслушан и успокоен от дълбоката тишина, започна смелото изкачване. Изпълзя нагоре с учудваща бързина по една колона и оттам се метна на стената на храма, като се захващаше за краката на божествата, изкачваше се по телата им, поставяше крак на главите им, на хобоите на слоновете и рогата на биковите на бог Шива. Колкото се изкачваше по-нагоре, сърцето му – странно – започваше да бие по-силно, а тялото му се изпълваше с нова, тайнствена сила. Сякаш непреодолима сила го привличаше към върха на пагодата и изпитваше непознати, необясними усещания при допира на студения камък.

Може да беше два часа сутринта, когато след дълги въздушни акробации, които можеха да смръзнат кръвта на всеки страничен наблюдател, при непрекъснатата опасност да падне и да си разбие черепа, той стигна купола. С последно усилие се вкопчи до високия метален стълб със змията с женска глава. За негова изненада, намери се пред един отвор в покрива на купола, дълбок и тъмен като кладенец, пресечен от бронзова греда, на която успя да стъпи. „Къде ли съм – попита се. – Този кладенец сигурно води за вътрешността на пагодата.“ Хвана се за гредата, погледна надолу, но нищо друго не видя освен мрак; напрегна слух, но под него цареше дълбока тишина, явен знак, че в пагодата нямаше никой. Онова, което го изненада, бе едно достатъчно дебело въже, изплетено от лъскави, растителни нишки, завързано за гредата и спускащо се надолу. Събра всичките си сили и почна да го тегли нагоре, но веднага установи, че в долния му край е закачено някакво тежко тяло, което при поклащането почна да звънти. „Трябва да е лампа“ – каза си ТремалНаик. Изведнъж се удари по челото.

– О, спомням си! – възкликна, развълнуван. – Да... онези хора говореха за някаква пагода... за някаква дева, която бди... Справедливи Вишну, възможно ли е...

Спря и сложи двете си ръце на сърцето с проривист жест. Изпитваше същото вълнение, което чувствуваше през онези нощи, когато се намираще пред странното видение. Но това трая само миг. Хвана се за въжето и почна да се спуска, макар че не знаеше къде отива и какво го чака долу. След няколко минути краката му удариха някакъв кръгъл предмет, които издаде метален звук, поет от ехото на пагодата. Опита се да се наведе да види на какво е стъпил, когато скърцане, подобно на врата, чийто панти са ръждясали, стигна до ушите му. Погледна под себе си и му се стори, че в тъмнината различава една сянка, която се движеше безшумно. „Кой може да е?“ – попита се, потръпвайки. С едната си ръка

извади пистолета, решен да продаде скъпо живота си, ако бъде открит, и зачака с неподвижността на гранитна статуя.

До него достигна дълбока въздишка, която странно го впечатли. Почувствува, че са му забили нож в сърцето.

– Луд ли съм, или орисан? – прошепна.

Сянката бе спряла пред някаква черна, огромна изваяна фигура, която се намираше точно под въжето.

– Ето ме, ужасно божество! – възкликна един женски глас, който разтърси ТремалНаик до дъното на душата.

На върха на изненадата си ловецът чу да се разлива някаква течност по пода и из въздуха се разнесе нежен мириз. „Чудовища, а не хора! – помисли си. – И все пак тази сянка има сладък глас, като този на сангуи.“

И наистина, не случайно Тремал Наик оприличаваше звука на това индийско виолончело (по-малко, но с повече струни от нашето) с женския глас, който сега слушаше. Ето, че той поде тъжно:

– Мразя те, страхотно божество, затова, че ме осъди на вечно мъченичество, след като разруши всичко най-мило, което имах на света. Убийци, бъдете проклетни в този и онзи живот!

Тайнственото същество, което изрече това проклетие, избухна в плач. ТремалНаик за втори път потръпна с цялото си тяло и той, мъжът с непоклатим дух, верният син на джунглата, ловецът на тигри и змии, за пръв път в живота си се почувствува трогнат. За миг му се прииска да се спусне долу, но реши да изчака. Впрочем, сянката вече се отдалечаваше, изчезвайки в мрака и малко след това той чу вратата да скърца и да се затваря.

– Но как да разбере тази загадка? – промълви ТремалНаик, раздразнен. – Кои са тези чудовища, които имат нужда от жертви? Кое е това страхотно божество? Коя е тази жена, която проклена в полунощ, в часа на престъпленията, призраците и отмъщенията? Кое е това същество, което плаче, докато другите убиват? И защо ме вълнува тъй силно този нежен глас като небесна хармония? Това същество, тази жена аз искам да я видя, да ѝ говоря, за да ми разкрие всичко. Не знам, но някакъв вътрешен глас ми казва, че вече съм виждал тази жена, която така вълнува сърцето ми, че тази жена...

Спря, задъхан, почти изплашен. Топлина обля лицето му и го покри с пот.

– Ако това е моето видение? – възкликна с треперящ от вълнение глас. – Когато се катерех по храма, изпитвах душевен смут, а сега тук

долу треперя. Възможно ли е да е вярно? Но по-добре да се спусна.

Плъзна се по въжето надолу и краката му опряха в някакъв твърд и грапав предмет, който издаде метален, или по-точно звук на бронзов предмет. Разбра, че е над черната фигура от бронз и се спусна още по-надолу, докато не усети пода. Краката му се плъзнаха по гладката и влажна повърхност. „Ето, тя тук поръси парфюма“ – каза си. – „Миризмата ми го подсказва. Утре ще разбера къде се намирам и с кого имам работа.“ Направи пет-шест крачки пипнешком в тъмнината и се спря с пистолет в ръката, в очакване някой лъч да освети тайнствената пагода. Минаха няколко часа без каквото и да е шум да наруши гробовната тишина; горе, при отвора, небето почваше да се прояснява и звездите да бледнеят при плахата зора. Неподвижен, с широко отворени очи и наострени уши, ТремалНаик очакваше с търпението, присъщо на азиатските раси.

Малко след това слънцето неочаквано се появи на хоризонта, освети голямата бронзова топка на върха на купола на пагодата и от отвора проникна лъч светлина. ТремалНаик скочи на крака, изненадан, объркан от гледката, която се представяше пред очите му.

Намираше се под огромен купол, чийто стени бяха изписани с най-причудливи рисунки: първите десет превъплъщения на Вишну, богът-пазител на индийците, чието седалище е във Вайконду, или млечното море на змията Адисешиеу, а наоколо – главните деверкели, сиреч полубоговете – пазители на осемте ъгли на света, жители на соргу, тоест рай на ония, които нямат толкова заслуги, че да отидат в кайласон, рая на Шива. По средата на купола бяха изваяни огромните катери, гении на злото, които разделени на пет племена, скитат из света без да могат да излязат от негодните да заслужат обещаното на хората блаженство, освен ако не съберат достатъчно молитви. По средата на пагодата се издигаше голяма, бронзова статуя на четириръка жена, която в една ръка държеше дълга сабя, а в друга – човешка глава. Гердан от черепи се спускаше по статуята чак до краката ѝ, а бедрата ѝ бяха опасани от колан с отрязани ръце и крака. Лицето на ужасната богиня беше татуирано, ушите ѝ украсени с халки, кървавочервеният език излизаше цяла педя от устата ѝ, сгърчени в жестока усмивка; китките ѝ бяха стегнати в гривни, а краката ѝ стъпваха върху един великан, покрит в рани. Още от пръв поглед се разбираше, че това божество, опиянено от кръв, танцуваше върху трупа на жертвата си. Друг странен предмет беше един мраморен купел, вграден в лъскавия камък на пода, пълен с бистра вода. В него плуваше златна рибка, от тези, които често могат да се срещнат в река Ганг.

ТремалНаик никога не бе виждал подобно нещо. Бе застанал пред чудовищното божество и го съзерцаваше с изненада и уплаха. Коя можеше да е тази зловеща фигура, украсена с черепи и отрязани ръце и крака? Какво означаваше онази златна рибка в купела от бял мрамор? Каква връзка имаха тези два странни символа с жестоките хора, които преследваха и удушваха подобните си?

– Не сънувам ли? – прошепна ТремалНаик, търкайки очите си. – Вече нищо не разбирам.

В същото време леко изскърцване стигна до ушите му. Обърна се с карабина в ръце, но веднага отстъпи до отвратителното божество, подтискайки с мъка вика си на изненада и радост.

Пред него, в рамката на една златна врата стоеше изправена чудно красива девойка, с тревожно изражение на лицето. Беше на около петнадесет години, възраст, в която индийската девойка е в разцвета на младостта си. Осанката ѝ беше грациозна, а формите – женствени. Чертите на лицето ѝ издаваха антична хубост, оживена от грейналото изражение на англо-индийската жена. Кожата ѝ бе розова, с несравнима мекота, очите ѝ големи, черни и искрящи като диаманти; носът ѝ прав, за разлика у всеки индиец, устните тънки, алени, разтворени в тъжна усмивка, която откриваше две редици снежнобели зъби. В буйната ѝ тъмнокаестенява коса, разделена на челото от грозд едри перли, се преплитаха дъхави цветя.

Както казахме, ТремалНаик бе отстъпил до чудовищната бронзова статуя.

– Ада!... Ада!... Видението от джунглата! – възкликна със задавен глас.

Повече не можа да каже нищо и остана там ням, задъхан, захласнат в това прекрасно създание, което го гледаше с дълбок ужас. Неочаквано девойката направи крачка напред, при което широката ѝ наметка от коприна, общита с широка синя ивица и украсена със сложни рисунки, се свлече на земята. Ослепителен сноп светлина обви момичето, заличайки го от погледа на ловеца, който бе принуден да притвори очи. То бе буквално покрито със злато и скъпоценни камъни. Златна броня, обсирана с най-красивите диаманти от Полконда и Гузерате и украсена с тайнствената змия с глава на жена, закриваше гърдите ѝ и изчезваше под широк камширски шал, извезан със сребро, който опасваше бедрата ѝ; много огърлици от перли и диаманти, едри като лешници, висяха на врата ѝ; широки гривни, също покрити със скъпоценни камъни красеха ръцете ѝ, а широки шалвари от бяла коприна бяха пристегнати около



голите глезени на малките ѝ стъпала от яркочервени коралови халки. Един слънчев лъч, проникнал през тесен отвор, се отразяваше в тази пищност от злато и скъпоценности, потапяйки девойката в море от заслепяващ блясък.

– Видението, видението!... – повтори ТремалНаик, като протягаше ръце към нея. – О, колко е хубава!...

Девойката се огледа уплашено и постави пръст на устните си, за да прикани да мълчи, после тръгна право към него.

– Нещастник! – рече тя с изписан ужас в очите. – Защо си дошъл? Каква лудост те води в това ужасно място?

Без да иска ловецът бе паднал на колене и протягаше ръце към нея, която още по-уплашена отговори

– Не ме докосвай! – рече с отпаднал глас. ТремалНаик въздъхна дълбоко.

– Красива си! – възкликна той със страст.

– Млъкни, ТремалНаик! – каза тя и пак постави пръст на устните си.

– Красива си!... – повтори неукротимият син на джунглата.

– Ако не искаш да ме загубиш, не вдигай шум – рече момичето с нежен упрек. – Ти още не знаеш ужасните опасности, които те грозят.

– Аз съм ТремалНаик! Кой е този, който те заплашва? Каж ми го и аз, ловецът от Черната джунгла, ти се заклевавам, че утре този враг ще изчезне от земята!

– Не говори така, ТремалНаик.

– Защо?... Чуй, девойко: аз никога не бях виждал досега лице на жена в моята джунгла, населена само с тигри и змии. Когато те зърнах за първи път, при умиращите слънчеви лъчи, там, зад онзи храст, бях целият разтърсен. Стори ми се, че си божество, слязло от небето, и оттогава те обожавам:

– Мълчи, мълчи! – рече момичето с хълцащ глас, като скри лицето си в ръце.

– Не мога да мълча, красиво цвете на джунглата! – отвърна с порив ТремалНаик. – Когато изчезна, стори ми се, че нещо се откъсва от сърцето ми. Бях като замаян, пред очите ми танцуваше твоето видение, кръвта заигра във вените ми и към лицето ми се надигаха огнени езици, които стигаха до мозъка ми. Помислих си дори, че съм омагьосан!

– ТремалНаик! – опита се да го възпре момичето.

– Онази нощ не спях – продължи ловецът. – Тресеше ме и изпитвах неутолимо желание да те видя отново. Защо? Не знаех, но това чувство

не ми даваше мира. За пръв път в живота си изпитвах такова вълнение. Минаха петнадесет дни. Всяка вечер, при залез, те виждах зад храста и се чувствавах щастлив; чувствавах се пренесен в друг свят, струваше ми се, че съм друг човек. Ти не ми говореше, но ме гледаше, а това за мен бе предостатъчно: онези твои погледи бяха красноречиви и ми казваха, че ти...

Спря задъхан, с очи, втренчени в девойката, която криеше лицето си с ръце.

– Ох! – въздъхна той с болка. – Не ги е приятно да ти говоря.

Момичето се сепна и го погледна с влажни очи.

– Защо да говорим, когато между нас има цяла пропаст? – заекна тя. – Защо дойде тук, нещастнико, да събудиш в сърцето ми излишната надежда? Не знаеш ли, че това място е прокълнато и запретиено най-вече за онзи, когото обичам?

– Когато обичам? – възкликна той радостно. – Повтори тази дума, красиво цвете на джунглата! Наистина ли ме обичаш? Вярно ли е, че си идвала всяка вечер край онзи храст, защото ме обичаш?

– Защо искаш да умра, ТремалНаик? – възкликна девойката, изплашена.

– Да умреш ли? Че защо? Каква опасност те заплашва? Не съм ли тук, за да те защитавам? Какво значение има, че това място е прокълнато? Какво от това, че помежду ни има пропаст? Аз съм силен, тъй силен, че за теб ще повдигна този храм и ще запокитя това ужасно чудовище, пред което разливаш благовония.

– Как, откъде знаеш? Кой ти го каза?

– Видях те тази нощ.

– Значи тази нощ си бил тук?

– Да, хванат там горе за онази лампа, точно над главата ти.

– Но кой те доведе в този храм?

– Преследвах ме онези хора с примките.

– Ох, нещастнико, загубен си! – изстена девойката. ТремалНаик се втурна към нея.

– Каж ми, за бога, каква е тази загадка – попига с едва съдържан гняв. – Защо е целият този ужас? Какво означава тази чудовищна фигура? Каква е онази златна рибка, която плува там? Какво означава тази змия с глава на жена, изкована на бронята ти? Кой са тези хора, които душат подобните си и живеят под земята? Искам да знам тези неща, Ада!

– Не ме разпитвай, ТремалНаик.

- Защо?
- Ах, ако знаеше ужасната ми орис!
- Но аз съм силен.
- Какво значи силата срещу тези хора?
- Ще им обявя безмилостна война.
- Ще те пречупят като бамбукова фиданка. Та те предизвикват дори могъщата Англия. Силни са и ужасни, ТремалНаик! Нищо не може да им се опре, нито флота, нито войска. Всичко пада пред отровния им дъх.
- Но кои са те?
- Не мога да ти кажа.
- А ако ти заповядам?
- Пак ще откажа.
- Значи не ми вярваш? – избухна гневно ТремалНаик
- Ох, ТремалНаик! – прошепна нещастното момиче с отчаян глас. Ловецът взе да чупи пръсти.
- ТремалНаик – подхвана момичето, – над мен тежи присъда, една страхотна присъда, която ще трае до смъртта ми. Обичах те, смели ловецо на джунглата, обичам те и сега, но...
- О, значи ме обичаш! – възкликна той.
- Да, обичам те, ТремалНаик.
- Закълни се в това чудовище до нас.
- Заклевам се! – каза девойката с ръка, издигната към бронзовата статуя.
- Закълни се, че ще станеш моя жена! Гърч разкриви красивото лице на момичето.
- Ще стана твоя жена, стига да е възможно – промълви то с глух глас.
- Да не би да имам съперник?
- Не, и няма да има друг смелчаг, който да посмее да спре погледа си на мен. Аз принадлежа на смъртта.
- На смъртта! – извика той.
- Да, ТремалНаик, принадлежа на смъртта. Деня, в който някой мъж ще постави ръка върху мен, примката на отмъстителите ще прекъсне живота ми.
- Какво говориш, да не би да сънувам?
- Не, буден си и ти говори жената, която те обича.
- Ах, ужасна загадка!
- Да, ужасна загадка, ТремалНаик. Между нас има бездна, която

никой не би могъл да запълни... Орис! И какво съм сторила, за да бъда тъй нещастна? Какво престъпление съм извършила, та над мене тегне това проклятие? .

Пристъп на плач задуши гласа ѝ и лицето ѝ потъна в сълзи ТремалНаик издаде глухо ръмжене и стисна юмруци така силно, че костите му изпращаха.

– Какво мога да направя за теб? – попита той, развълнуван до дъното на душата си. – Сълзите ти ми причиняват болка, красиво цвете на джунглата. Каж ми какво трябва да направя, заповядвай и аз изпълнявам повече от роб. Искаш ли да те измъкна от това място? Ще го сторя, дори да трябва да оставя кожата си при този опит.

– О, не, не! – прекъсна го уплашено момичето. – Това би означавало да загинем и двамата.

– Искаш ли да се махна от тук? Чуй, аз много те обичам, но ако съществуването ти налага вечна раздяла помежду ни, ще тръгна любовта от сърцето си. Ще скитам прокълнат, ще нося вечно мъченичеството си, но ще го сторя. Говори, какво трябва да сторя?

Девојката мълчеше и хлипаше. ТремалНаик нежно я привлече към себе си и се готвеше да заговори, когато отвън долетя острият звук на рамзинга.

– Бягай, бягай, ТремалНаик! – възкликна момичето, извън себе си от ужас. – Бягай или сме загубени!

– Аха, проклетата тръба! – викна ТремалНаик и се озъби.

– Те идват – продължи девојката с отмалял глас. – Ако ни заварят тук ще ни пренесат в жертва на своето страхотно божество. Бягай, бягай!

– Никога!

– Да не искаш да загина?

– Ще те защитавам!

– Бягай, нещастнико, бягай!

Вместо отговор, ТремалНаик взе карабината си от земята и я зареди. Девојката разбра, че този мъж беше непоклатим.

– Имай милост към мене, те идват! – рече тя сломена.

– Да дойдат, чакам ги! – отвърна ТремалНаик. – Първият, който дръзне да вдигне ръка срещу теб, ще го убия като тигър от джунглата. Заклевам се.

– Е, добре, остани, тъй като си непоклатим, смели ловецо от джунглата. Аз ще те спася.

Тя събра наметката си и се опъти към вратата, от която бе дошла.

ТремалНаик се хвърли към нея, да я възпре.

– Къде отиваш? – попита я.

– Да посрещна човека, който пристига, и да му попреча да влезе тук. Тази вечер, в полунощ, ще се върна при теб. Тогава ще се изпълни волята на боговете и може би... ще побегнем.

– Как ти е името?

– Ада Коришан.

– Ада Коришан! Ах, колко е хубаво това име! Върви, благородно създание, в полунощ ще те очаквам.

Девојката се уви в наметката си, погледна за последен път с навлажнени очи ТремалНаик и излезе, сподавяйки плача си.

## VI. Смъртната присъда

Ада напусна пагодата развълнувана, с лице обляно в сълзи, но очите ѝ искряха от гордост. Влезе в малък салон, покрит с пъстри розогки, по които не липсваха рисунките на споменатите божества, на змията с женска глава, на статуята с ужасното лице и купела от бял мрамор със златистата рибка. Един мъж беше влязъл преди нея и се разхождаше нетърпеливо напред-назад. Беше висок индиец, слаб като върлина, с енергично лице, светец и жесток поглед, с черна, рошава брада. Бе увит в богата наметка от жълта коприна, извезана със златни нишки и тайнствената емблема поставена в средата. Голите му ръце бяха покрити с белези и странни знаци, които дори един индиец би си блъскал главата да разгадае.

Щом зърна Ада, мъжът спря рязко и я стрелна с особен поглед. Устните му се изкривиха в грозна, страшна усмивка.

– Поздрав на Девата на пагодата – каза той и коленичи пред девојката.

– Поздрав на Великия вожд на богинята – отвърна Ада с треперящ глас.

Млъкнаха и двамата, без да свалят поглед един от друг, сякаш се опитваха да прочетат мислите си взаимно.

– Дево от свещената пагода – каза след малко индиецът, – теб те заплашва голяма опасност.

Ада потръпна. Гласът на индиеца беше мрачен и заплашителен.

– Къде си била тази нощ? Казаха ми, че си влязла в пагодата.

– Вярно е. Ти ми прати благоухания, които излях в краката на

твоео божество.

– Кажи нашето.

– Да, нашето – каза момичето през зъби.

– Кого видя в пагодата?

– Никого.

– Дево на пагодата, грози те голяма опасност – повтори индиецът с още по-зловещ глас. – Открих всичко!

Ада оскочи назад и нададе вик на ужас.

– Да – продължи индиецът с нарастващ гняв – всичко разкрих! Сърцето ти, осъдено повече никога да не тупти на тази земя, изпитва любов към един мъж, когото си срещнала в джунглата. Този мъж пристигна с лодка миналата нощ в нашите владения и след като вдигна ръка над нас и извърши ужасно престъпление, изчезна, но аз го открих. Този човек влезе в пагодата.

– Лъжеш, лъжеш! – възкликна нещастната девойка.

– Дево на пагодата, обиквайки този мъж ти си изменила на дълга си. Истинско щастие бе, че той не посегна към теб.

– Лъжеш, лъжеш! – повтори уплашено момичето.

– Но няма да излезе жив оттука – продължи индиецът с дива радост. – Безумец, той искаше да излезе срещу нас, могъщите, ние, които караме Англия да трепери. Змията влезе в леговището на лъва и лъвът ще я разкъса.

Не го прави! Индиецът взе да се подсмивва.

– Кой смее да се опълчи на желанията на нашето божество?

– Аз.

– Ти?

– Да, аз, жалката! Гледай!

С бързо движение Ада хвърли наметката си на земята и в ръката ѝ блесна кама с тънко острие и връх, намазан със силна отрова, който тя постави на гърлото си. Индиецът пребледня.

– Какво искаш да направиш? – попита той изплашен.

– Суйодхана! – рече момичето с непоколебим глас. – Ако един косям падне от главата на този мъж, заклевам ти се, че твоето божество ще загуби Девата си.

– Хвърли тази кама!

– Суйодхана, закълни се в твоята богиня, че ТремалНаик ще излезе жив оттук!

– Невъзможно! Този човек е осъден, богинята иска кръвта му.

– Закълни се! – рече Ада заканително.

Суйодхана се сви, сякаш се готвеше да скочи отгоре ѝ, но страхът, че може да стигне късно, го възпря.

– Чуй, Дево на пагодата – каза той, привидно спокоен. – Този човек ще бъде спасен, но ти трябва да се закълнеш, че никога няма да го обичаш.

Ада нададе сърцераздиращ вик и отчаяно закърши ръце.

– Ти ме убиваш! – рече тя, хълцайки.

– Ти си избраница на нашата богиня.

– Най-жестоки хора, искате да пресечете едно току-що родено щастие? Защо искате да помрачите тъй бързо слънчевия лъч, проникнал в това сърце, затворено за всяка радост? Не, невъзможно е да заглуша тази любов, която ме изпълва цялата.

– Закълни се и този човек ще бъде спасен.

– О, ти си неумолим! Няма ли никаква надежда? Отричам се от твоята жестока богиня, която ми вдъхва само ужас и която проклетх от първия ден, в който съдбата ме хвърли във вашите ръце.

– Неумолими сме! – отсече индиецът.

– Та ти никога ли не си обичал? – попита тя, като плачеше от гняв. – Не знаеш ли какво значи разбита любов?

– Не знам какво е това любов – каза непреклонният индиец. – Закълни се, Дево на пагодата, или ще убия този човек.

– Ах, палачи!...

– Закълни се!

– Е, добре – промълви тя с угаснал глас, – заклевам се..., че повече няма да обичам... този човек.

Изстена отчаяно, притисна сърцето си с ръце и се строполи в несвят върху рогазките. Индиецът избухна в жлъчен смях.

– Ти се закълна да не го обичаш – каза той със сатанинска радост, като се наведе да вземе камата от земята, – но аз не съм се заклел, че този човек ще излезе жив оттук. Ликувай, велика богиньо. тази нощ ще ти принесем нова жертва!

Доближи до устата си една златна свирка, която издаде остър звук. Един индиец, с ласо около кръста и кама в ръката, влезе и се поклонил пред Суйодхана.

– Сине на свещените води на Ганг, ето ме – каза той.

– Карна – рече другият, – отнеси Девата на пагодата и бди над нея.

– Разчитай на мен Сине на свещените води на Ганг

– Може би Девата ще опита да се самоубие, но ти трябва да ѝ попречиш, тъй като нашата богиня засега има само нея. Ако умре, ще

умреш и ти.

– Няма да й позволя.

– После ще събереш петдесетина от нашите хора и ще ги разположиш около пагодата. Човекът не трябва да ни избяга.

– Човек в пагодата?

– Да, ТремалНаик, ловецът от Черната джунгла. Отивай и в полунощ да си тук.

Индиецът вдигна на ръце Ада и излезе. Суйодхана, или поточно Синът на свещените води на Ганг, изчака да затихне шума от стъпките, после коленичи пред малката мраморна вана, в която шаваше златната рибка.

– Татко мой... – каза той.

Рибката, която плуваше по дъното, при това повикване се показва на повърхността.

– Татко мой – продължи индиецът, – един човек, един нещастник повдигна очи към Девата на пагодата Този човек е в наши ръце. Какво искаш: да живее или да умре?

Рибката бързо се гмурна на дъното. Суйодхана рязко се изправи и в очите му блесна злокобно пламъче.

– Богинята го осъди – рече с мрачен глас. – Този човек ще умре.

През това време ТремалНаик се бе отпуснал в краката на статуята и притискаше силно сърцето си, което биеше силно, сякаш искаше да изхвъркне от гърдите му. Никога подобно вълнение не бе разтърсвало съществуването му, никога не бе изпитвал такава радост в самотния си и суров живот сред тръстиките и змиите.

– Красива, красива! – възкликваше той, без да се замисли, че се намира в прокълнатата пагода и може би го слушат сто уши. – О, ти ще станеш моя булка, да, красиво цвете на джунглата, та ако трябва да поставя под меч и огън целия остров и да се сражавам сам с чудовищата, които са те осъдили. Ще изляза оттук и ще намеря смелите си другари, за да те отвлека и спася. Те са силни, както ти каза, страшни са, но аз ще бъда по-страшен и ще ги накарам скъпо да заплатят сълзите, които проля пред мен. Любовта ще ми даде сила за това.

Изправи се и почна да се разхожда, възбуден, с гневно стиснати юмруци и свъсено чело.

– Нещастна Ада! – подхвана той с дълбока нежност. – Каква съдба те е орисала? Защо не можеш да ме обичаш? Каза, че смъртта ще покоси живота ти в деня, в който трябва да станеш моя жена. Но аз ще пресека пътя на тази смърт, ще я задуша със собствените си ръце. О, да, ще



разкрива тази ужасна загадка и нека този ден треперят безумците, които са те осъдили!

Той спря, понеже дочу острите звуци на рамзинга.

– Проклет инструмент! – възкликна. – Все свири!

Но изведнъж потръпна при мисълта, че тази тръба известяваше винаги някакво нещастие. „Дали не са открили, или убили Камамури?“ – помисли си. Спря дъха си и наостри уши. Острият му слух долови глъчка, която идваше отвън.

– Какво значи това? Вън има хора. Дали не са жителите на тези зловещи места?

Огледа се със суеверен ужас, но бе съвсем сам, погледна отвора на купола на пагодата, но и той бе напълно свободен.

– Чувствувам, че нещо ще се случи – рече той тихо, – но ще им покажа кой е ТремалНаик, когато се бие.

Провери дали карабината и pistolетите му са заредени, опипа острието на връната си кама, обагрена стотици пъти от кръвта на тигрите и змиите, и се сви зад чудовищната статуя, смалявайки се колкото може повече.

Денят мина страшно бавно за индицеца, осден на пълна неподвижност и глад.

Сенките на нощта полека-лека нахлуха в най-тъмните кътчета на пагодата, после бавно почнаха да лаят нагоре.

В девет часа мракът беше тъй дълбок, че не се виждаше на една крачка разстояние, макар луната в небето да блестеше и се отражаваше върху големото бронзово кълбо на купола. Тръбата не бе повторила сутришната си песен, а човешката глъчка бе утихнала. Навсякъде цареше тайнствена тишина. Все пак ТремалНаик не смееше да мръдне; единственото движение, което си позволяваше беше да поставя ухо на студенния камък на пагодата и внимателно да слуша. Един тайнствен глас му казваше да бъде нащрек и скоро установи, че този глас не го лъжеше, защото около единадесет часа, когато мракът, бе много дълбок, един странен, неопределен шум стигна до него. Като че ли нещо се спускаше отгоре по въжетото, което носеше лампата. Колкото и да се взираше, ТремалНаик не успя да различи нищо За всеки случай стисна pistolетите и тихо се изправи. „Кой ли може да е? – попита се. – Във всеки случай не и Ада, защото полунощ е далеч. Дали не са ония ужасни хора?“

Вълна от ярост се изкачи по лицето му.

– Тежко на ония, които влезе тук!

В мрака се чу металическо дрънкане. Лампата се полюляваше,

разклатена безсъмнено от оня, който слизаше отгоре. ТремалНаик не можа повече да се въздържа:

– Кой е там? – викна го

Никой не отговори, а дрънкането спря „Дали не съм се излъгал“ – попита се той. Изправи се и погледна нагоре. Там, над купола светлина-та продължаваше да се отразява върху позлатеното кълбо и осветяваше част от въжето, което носеше лампата, но на него нямаше никакво човешко същество. „Странно“ – каза си ТремалНаик, който взе да става неспокоен. Отново прилекна и се заоглежда. Минаха още двадесет минути и лампата пак задрънча

Кой е там? – извика той с прегракнал глас. – Ако има някой нека се покаже, ТремалНаик го очаква.

Отново настъпи тишина. Тогава се покатери по огромната статуя, хвана се за ръцете ѝ, надигна се и стъпи на главата ѝ, хвана въжето и силно разклати лампата.

Силен смях отекна в пагодата.

– Аха, почакай малко, хитрецо! – викна ТремалНаик яростно.

Събра херкулесовите си сили и дръпна въжето, което тутакси се скъса. Лампата падна на земята с трясък, който ехото на пагодата повтори няколко пъти.

Отново се чу силен смях. ТремалНаик се втурна към статуята и се скри зад нея. В същото време една врата се отвори и се появи висок, слаб индиец, облечен богато, с кама в едната ръка и факла от смола в другата. Този човек беше мрачният Суйодхана. Лицето му бе озарено от пъклена радост, а в очите му грееше злокобен блясък. За миг той спря загледан в чудовищното божество, зад което се спотайваше ТремалНаик с нож между зъбите и pistolетите в ръце, после направи няколко крачки. Зад него се зададоха двадесет и четири индийци, като дванадесет застанаха отляво, а другата половина – отдясно. Всички бяха въоръжени с кама и копринен шнур, завършващ в единия си край с оловна топка.

– Синове мои, вече е полунощ! – каза Суйодхана с грозен глас.

Индийците развързаха тънките въжета, извадиха камите и поставиха факли в ъглите на пагодата.

– Готови сме за отмъщение! – отвърнаха в хор.

– Един безумец е осквернил пагодата на нашата богиня – продължи Суйодхана. – Какво заслужава този човек?

– Смърт! – отвърнаха индийците.

– ТремалНаик – викна Суйодхана със страшен глас, – покажи се!

Отвърна му буен смях, после ловецът, който бе чул всичко, се

появи с един само скок пред ужасното божество. Това не беше предишният човек – приличаше на тигър, изскочил от джунглата. По устните му бе изписана жестока усмивка, лицето – сгърчено от ярост, а очите му святкаха като на хищник. Непокоримият син на джунглата бе готов да хапе и разкъсва.

– Ахааа! – викна той с див смях. – Вие ли сте тези, които искат да убият ТремалНаик? Личи, че още не познавате ловеца от Черната джунгла. Презирам ви, убийци!

Вдигна двата си пистолета и стреля, после хвърли далеч празните оръжия, хвана карабината, гръмна, след това я хвана за цевта и я размаха.

– Нека излезе напред онзи, който има смелостта да нападне ТремалНаик – каза той. – Ще се бия за жената, която вие, нещастници, осъдихте!

Отскочи назад и зае отбранително положение, като нададе своя боен вик.

– Елате, елате! – викна той. – Ще се бия за Девата на пагодата.

Един индиец, явно най-смелият, се нахвърли отгоре му, като завъртя ласото във въздуха. Дали защото се беше много засилил, или защото се подхлъзна, той падна в краката на ТремалНаик, който светкавично стовари приклада си върху черепа му. Смъртта бе мигновена.

– Хайде, елате! – повтори ТремалНаик. – Бия се за моята Ада!

Индийците се нахвърлиха отгоре му като един човек. Падна още един индиец, но карабината не издържа и при втория удар се счупи в ръцете на ловеца.

– Смърт! Смърт! – крещяха индийците, обезумели от ярост. Една примка се засука около ТремалНаик и стегна врата му, но той я отскубна от ръцете на удушвача, после стисна ножа и бързо се покатери по статуята, чак до главата ѝ.

– Назад, назад! – викна той с наляти от кръв очи.

Сви се като тигър и като скочи над главите на индийците, опита се да се насочи към вратата, но не му достигна време. Две въжета се стегнаха около ръцете му, а оловните им топки го повалиха на земята. Той нададе ужасен вик. За миг индийците бяха над него като глутница кучета около глиган и въпреки силната му съпротива бе здраво завързан и обезвреден.

– Помощ, помощ! – изхърка той.

– Смърт! Смърт! – викаха индийците.

С неимоверно усилие успя да скъса две от въжетата, но това бе

всичкото, което успя да направи. Нови примки го омотаха тъй силно, че месата му почерняха.

Суйодхана, който бе присъствувал на отчаяната борба на един срещу двадесет и трима, приближи и го загледа със сатанинска радост. ТремалНаик, който не можеше да стори друго, го заплю.

– Безумце! – възкликна Синът на свещените води на Ганг. Стисна с твърда ръка камата си и се надвеси над пленника, който го гледаше презрително.

– Синове мои, какво наказание заслужава този човек? – попита вождът.

– Смърт! – отвърнаха индийците.

– Така да бъде! – отсъди Суйодхана. ТремалНаик нададе последен вик.

– Ада! Бедна Ада!

Камата на отмъстителя, която пронизваше гърдите му, пресече гласа му. Той разтвори широко очи, затвори ги и силен гърч разтърси тялото му, след което се вцепени. По дрехите му се стичаше топла кръв, която заля каменния под.

– Кали! – каза Суйодхана, обръщайки се към статуята от бронз – впиши в черната си книга името на тази нова жертва.

При един негов знак двама индийци повдигнаха нещастния ТремалНаик.

– Хвърлете го в джунглата, за храна на тигрите – приключи ужасният човек. – Така загиват безумците!

## VII. Камамури

След раздялата си с господаря, Камамури бе поел пътя, който води към реката, старайки се да върви по следите на индиеца пред него. Но нека кажем, че смелият махарат се отдалечаваше неохотно и с угризения в душата от своя господар. Той с основание се страхуваше, че ТремалНаик ще извърши някоя лудост, за да види отново тайнствената жена, така че често се спираше и му се искаше да се върне назад. Как да се върне в колибата, като знаеше, че господарят му се намира в проклетата джунгла, където неприятелите гъмжаха като тръстиките? Струваше му се, че извършва престъпление. Още не беше минал и половин миля, когато реши да се върне по стъпките си с риск да изпита страшния гняв на господаря си. „В края на краищата – каза си добрият махарат, – един

другар може да му дотрябва. Кураж, Камамури, дръж очите си добре отворени!“ Завъртя се на петите си и отново се насочи на запад, без да го е грижа за индиеца, когото преследваше. Не беше извървял и двадесетина крачки, когато чу един отчаян глас да вика:

– Помощ! Помощ! Камамури отскочи назад.

„Кой ли може да вика за помощ?“ – попита се той. Остана заслушан, с ръка зад ухото. Нощният ветрец, който духаше от запад, донесе остър звук на свирка.

– Там нещо става – промълви махаратът неспокоен. – Оня, който извика, трябва да е на половин миля оттук, в посоката, взета от моя господар. Дали не убиват някой?

Страхът да попадне в ръцете на индийците бе голям, но любопитството надделя. Постава карабината си под мишница и се упъти на запад, разтваряйки предпазливо бамбуковите гръстици. Точно в този момент отекна гръм.

Камамури усети, че кръвта му се смръзва. Карабината беше на ТремалНаик! Толкова пъти я беше чувал да стреля в джунглата, че не можеше да се лъже.

– Велики Шина! – рече през зъби. – Господарят се защитава; Мисълта, че ТремалНаик е в опасност, му вдъхна необикновена смелост. Забравяйки всяка предпазливост, нехаещ за индийците, които може би го следяха, той взе да тича към мястото, откъдето се чу изстрела. Четвърт час по-късно стигна до някаква поляна, сред която видя да се гърчи дълго влечуго на петна. То издаваше остро свистене, присъщо на змиите, когато са раздразнени.

– Виж ти, питон! – възкликна Камамури, който бе навикнал с подобни влечуги и не изпитваше никакъв страх. Готвеше се да се отдалечи, за да избегне опасността от нападение, когато забеляза, че влечугото бе прерязано наполовина и до него лежеше човешко тяло. Усети, че перчемът на тила му се изправя.

– Дали това не е господарят? – попита се.

Хвана карабината за цевта и тръгна към влечугото, което яростно се гърчеше и губеше кръв, и смаза главата му. След това изтича към човека, който не даваше признаци на живот.

– Да бъде благословен Вишну! – възкликна и въздъхна с облекчение. – Не е господарят.

Наистина, беше индиецът, който се бе опитал да се нахвърли срещу ТремалНаик и бе попаднал в прегръдките на питона. Нещастникът представляваше кървава, обезобразена маса. Устата му бе широко зинала и

преливаща от кървава пяна, очите му – извън орбитите, начупени ребра стърчеха от гърдния му кош, а натрошените му крайници висяха на всички страни. Камамури се наведе над него, за да разбере дали още диша, но тялото вече бе изстинало.

„Питонът просто го е стрил – помисли си, – но толкова по-зле за него: този индиец сигурно е от ония, които ни преследваха, защото на гърдите му виждам тайнствената татуировка. Да се махам оттук преди да бъда открит.“

Леко шумолене на бамбуковите тръстики го накара да замръзне на мястото си. Веднага залегна сред тревите и остана неподвижен като трупа край него. Ако не бяха го забелязали, можеше да убегне от погледа на онзи или на онези, които бяха разклатили високите тръстики. Шумоленето изчезна, но не трябваше да се доверява. Индийците са търпеливи като американските червенокожи и дебнат жертвата си с часове, дори с дни, и Камамури, който също беше индиец, знаеше това.

Остана така известно време, после плахо надигна глава и се огледа. В същия миг изсвири ласо, хвърлено от опитна ръка и се обви около врата му. Камамури сподави вика си, сграбчи здраво въжетото, за да не му позволи да се затегне и се отпусна на тревата, като взе да се мята, сякаш се задушаваше. Хитростта му успя.

Удушвачът, който се криеше зад гъст храст от дива захарна тръстика, вярвайки, че жертвата му издъхва, изскочи да я довърши с камата си. Но Камамури вече бе извадил единия си пистолет и го насочи към нападателя.

– Вече си мъртъв! – викна му.

Светкавица разкъса мрака, последвана от силен гърмеж. Удушвачът политна, хвана гърдите си с ръце и се строполи в тревата. Камамури скочи отгоре му с втория пистолет в ръка.

– Къде е ТремалНаик? – попита го.

Удушвачът се опита да се надигне, но падна отново. Струя кръв бликна от устата му. той опули очи, изстена и замръзна.

Беше мъртъв.

– Да бягам! – промълви махаратът. – След малко другарите му ще бъдат по петите ми.

Тичешком измина повече от една миля, като навлизаше все по-навътре в джунглата и се стараше да държи права линия по посока на реката и там да чака завръщането на господаря си, когото не искаше да изостави. Бе полунощ, когато се намери в края на гора от кокосови палми – високи дървета, които по красотата надминават фурмовите палми, а

една само от тях е достатъчна да достави храна, питие и облекло на цяло семейство.

Махаратът не посмя да отиде по-нататък; покатери се на едно от онези дървета и там установи квартирата си, сигурен, че няма да бъде нападнат от индийците и още по-малко от тигрите, които не бяха малко на този остров. Настани се на клона, завърза се с въжето, взето от удушвача и успокоен от дълбоката тишина, затвори очи. Поспа само няколко часа, защото го събуди адска врява Голяма глутница чакали, кой-знае откъде изникнала, бе заобиколила дървото и правеше отдолу страшотна серенада. Тези живот ни, които не се различават много от вълците, избилствуват почти в цяла Индия и техните ухапвания се считат за отровни. Бяха повече от сто Ге бясно се мятаха и виеха ужасно, от което можеха да настръхнат косите и на човек, свикнал да ги слуша често. На Камамури му се искаше да ги отдалечи с някой изстрел, но опасението, че може да привлече индийците, го накара да се примири с техния концерт, който продължи до сутринта. Едва тогава задряма и изглежда бе спал повече отколкото бе желал, защото отвори очи, когатто слънцето вече клонеше на запад. Разцепи един зрял кокосов орех, голям колкото човешка глава, чиято сърцевина напомня вкуса на бадемите, хапна добре и пое отново на път, решен да стигне брега на реката и там да открие ТрeмалНаик.

Прекоси леса от кокосови палми, за което загуби няколко часа и макар нощта да бе напреднала, отново навлезе в джунглата, свивайки на юг и продължи марша си до полунощ. От време на време спираше да огледа почвата, с надежда да открие някаква следа от господаря си. Отчаян, канеше се да намери дърво, на което да прекара остатъка от нощта, когато два глухи изстрела последвали един след друг, го стреснаха.

– Виж ти! – възкликна изненадан. Отекна трети изстрел, по-силен от другите.

– Господарят! – викна. – Този път няма да ми избяга! Втурна се с бързината на жребец и половин час по-късно стигна до една гола поляна, сред която, осветена от ярката луна, се издигаше величествена пагода. Пристъпи няколко крачки, но бързо се върна зад бамбуковите тръстики.

Двама души се появиха на поляната и тръгнаха към джунглата, като мъкнеха трети човек, явно мъртвец.

– Какво ли значи това? – прошепна махаратът, чието учудване все повече нарастваше. – Дали не отиват да погребват трупа в джунглата.

Те се отдалечиха в гъсталака, но Камамури можеше да ги

наблюдава, без да бъде открит. Двамата индийци бързо прекосиха поляната и спряха до тръстиките.

– Дръж се, Сонепхур – каза единият от двамата. – Да го разлюлеем и хвърлим хей там. Сигурен съм, че утре сутринта ще намерим само костите, ако тигрите решат да ги оставят.

– Да, нашата обичана богиня ще се погрижи да му изпрати пет-шест тигри. Този индиец има доста месо по себе си, а е и млад.

Двамата типове избухнаха в звучен смях при тази жестока шега.

– Хвани го добре, Сонепхур

– Хайде, едно... две... три...

Те залюляха тялото и го метнаха сред джунглата.

– На добър път! – викна единият.

– Лека нощ! – добави другият. – Утре сутринта ще ти направим визига.

Двамата се отдалечиха засмени.

Камамури изчака да се отдалечат, после излезе от скривалището си и подтикнат от силно любопитство се приближи до трупа. Задавен вик излезе от гърдите му.

– Господарят! Ах, убийци!

Очите на ТремалНаик бяха склопени, лицето му ужасно изменено, а в гърдите, забита до дръжката, стърчеше кама. Дрехите му бяха потънали в кръв, която още бликаше от дълбоката рана.

– Господарю, беден мой господарю! – изхърка махарапът. Постави ръце на гърдите му, но потръпна, сякаш го бе ударил електрически ток: стори му се, че усети биенето на сърцето. Долепи ухо и се заслуша, задържайки дъха си. Не се лъжеше – ТремалНаик не бе още умрял, защото сърцето му беше слабо

– Може би не е смъртно ранен – прошепна, треперящ от вълнение – Спокойствие, Камамури, действуй без да губиш време.

Хвана предпазливо камата и без да я клати я измъкна от раната. Струя топла, алена кръв бликна от устните, което беше добър знак.

– Ще оздравее – рече махарапът.

Откъсна парче плат от ризата и спря кръвоизлива, който можеше да бъде гибелен за ранения. Сега му бе необходима малко вода и няколко листа от юма, които да изтиска върху раната, за да заздравее по-бързо.

– Трябва непременно да го отнеса до някое блато – промълви след кратка размисъл – ТремалНаик е силен, мъж от желязо и ще понесе пренасянето без да се влоши състоянието му – Събра всичките си сили, вдигна го внимателно и като се олюляваше се запъти на изток, сиреч



към реката. Спираше облян в пот да почине всеки сто метра и да види дали господарят му дава признаци на живот; успявайки да се задържи с мъка на краката си, премина повече от една миля и спря на брега на малко езеро с бистра вода, заобиколено с троен ред опунции и кокосови палми. Постави ранения върху плътен пласт трева и сложи върху раната му мокри парцали При този допир от устните на ТремалНаик излезе слаба въздишка, прилична на сподавено стенание.

– Господарю, господарю! – повика го Камамури Раненият размаха ръце и отвори очите си, които заиграха под кръвясалите клепачи преди да спрат върху Камамури. Лъч на радост озари бронзовото лице на махарата.

– Позна ли ме, господарю? – попита той.

Раненият кимна с глава и размърда устни, но от тях излезе неясен звук.

– Още не можеш да говориш – каза Камамури, – но по-късно ще ми разкажеш всичко. Бъди уверен, господарю, че ще отмъстим на удушвачите за всичко, което сториха с теб.

Погледът на ТремалНаик блесна мрачно и ноктите на ръцете се впиха в земята. Явно, беше разбрал.

– Успокой се, господарю. Сега ще намеря някои треви, които ще ти помогнат, а след четири-пет дни ще те заведе в колибата, за да оздравееш напълно.

Като му нареди да запази тишина и пълна неподвижност, верният Камамури разрови тревата на тридесет-четиридесет крачки наоколо, за да се увери, че няма отровни змии, след което се отдалечи пълзешком. Не след дълго откри няколко малки бурена юма, или както народът ги нарича „змийски език“, чийто сок е ценен балсам за рани. Набра наръч стръкове и се готвеше да тръгне обратно, но само след няколко крачки спря и сложи ръка на пистолега. Беше му се сторило, че мярна някаква черна сянка да се промъква Тихо между тръстиките; имаше повече формата на животно, отколкото на човешко същество. Задуши многократно въздуха и ясно усети миризмата на дивия звяр. „Внимавай, Камамури – каза си, – наблизно ни се навърта тигър.“ Сложи между зъбите си дългия нож и смело тръгна към езерцето, оглеждайки се зорко. Очакваше всеки миг да се натъкне на жестокото месоядно, но нищо не се изпречи на пътя, докато стигне посред дърветата.

ТремалНаик беше на предишното си място и изглеждаше задрямал, което зарадва смелия махарат. Сложи до себе си карабината и пистолетите, за да са му под ръка. съдвка тревите, колкото и да бяха горчиви, и

ги постави на раната.

– Така е добре – каза, като потъркваше доволно ръце. – Утре господарят ще бъде по-добре и ще можем да се преместим от това място, което не ми се струва много сигурно. След няколко часа ония бандити ще идат в джунглата и като не намерят трупа, ще почнат да ни търсят. Не трябва да се оставяме да ни хванат така глупаво...

Едно страшно мяукане, типично за тигрите, един страшен рев прекъсна фразата му. Обърна бързо глава и неволно протегна ръка към оръжията. Там, на петнадесет крачки, видя огромен царски тигър, свит и готов за скок, който бе втренчил в него двете си светещи очи, които хвърляха синкавостоманени отблясъци.

## VIII. Една ужасна нощ

При бойния рев на звяра ТремалНаик веднага се събуди с рязко движение, сякаш търсеше верния си нож. Умиращият се бе оживил като войник, който чува тръбата за атака.

– Камамури... – промълви с Огромно усилие.

– Не мърдай, господарю! – каза махаратът, който не сваляше очи от звяра, свит за скок

– Тигър-рът... – повтори раненият

– Остави на мен. Лежи си спокойно и не се безпокои за мен. Махаратът бе стиснал пистолета и го бе насочил към тигъра, но не стреля от страх, че не ще успее да го убие намясто, а от друга страна – да не привлече вниманието на неприятелите. Както личеше, тигърът се колебаеше да нападне, смутен от блестящата цев на пистолета. Удари няколко пъти хълбоците си с опашка, както постъпват ядосаните котки, измяука втори път, по-силно, после почна да отстъпва, повдигайки чимове трева и пръст със страшните си нокти, без да откъсва очи от махаратът, който издържа докрай на този поглед.

– Кама...мури... тигър...ръг! – заекна отново ТремалНаик, като се опита да се повдигне.

– Отива си, господарю. Не смее да нападне ловеца от Черната джунгла и неговия махарат. Стой спокойно, всичко ще бъде наред.

Изведнъж тигърът се изправи, наостри уши, сякаш искаше да долови някакъв далечен шум, издаде трето, глухо мяукане, обърна се и изчезна в джунглата, като остави зад себе си познатата миризма на диво животно.

Камамури също се бе изправил, обзет от силно безпокойство.

– Кой може да е изплашил тигъра? – попита се, разтревожен. – Сигурно някой се приближава.

Обърна се към дърветата и огледа джунглата, която отстоеше на стотина крачки, но не видя никого. Побърза да се върне край ТремалНаик, който се бе отпуснал на леглото си от листа.

– Ти...гъ...рът...? – попита със слаб глас.

– Изчезна, господарю – отвърна махаратът, прикривайки, неспокойствието си. – Спи и не мисли за нищо.

Раненият издаде глухо стенание.

– Ада! – промълви.

– Какво каза, господарю?

– Ах, колко беше красива...

– Какво? Кой е бил красив?

– Убийци... Отвякоха я... но... – Стисна яростно устни и заби нокти в земята. – Ада! – повтори.

„Бълнува“ – помисли си махаратът.

– Да, отвякоха я – продължи раненият. – Но ще я намеря, о, да, ще я открия!

– Не говори, господарю, защото могат да ни чуят. ТремалНаик размаха ръце, обърна очи и остана неподвижен, като умрял.

– Спи – каза Камамури. – По-добре, така поне бълнуванията му няма да издадат присъствието ни. А сега да сме нащрек, защото тигърът може да ни дебне.

Седна и кръстоса крака по турски, постави карабината на колената си, сложи в устата си една топчица бетел, за да не заспи и зачака търпеливо зората. Минаха няколко часа без нищо да се случи. Никакъв рев на тигър, съскане на змия или вой на чакал не нарушиха тишината, която цареше в тайнствената джунгла. Само от време на време зловонен полъх, изпълнен със заразни изпарения, минаваше над тръстиките и ги свеждаше с леко шумолене.

Вече бе минало три часа, когато някакво силно изсвирване наруши тишината. Махаратът наостри уши, изненадан. Тайнственото изсвирване се повтори съвсем наблизко.

– Това не е тигър – промълви Камамури. – Какво друго може да ни заплашва?

Зареди карабината и запълзя към дърветата без да вдига шум. На тридесет крачки от него се задаваше едно голямо животно, дълго не по-малко от три метра и едро като бик. Кожата му бе на едри грапавини,

главата му леко триъгълна, ушите големи, а над ноздрите му – голям, дълъг рог.

Камамури веднага разбра с какъв неприятел щеше да има работа и сърцето му замря от страх.

– Носорог! – възкликна с немощен глас. – Загубени сме! Дори не вдигна карабината си, защото знаеше, че куршумът щеше да се сплеска в тази дебела като гъон кожа и по-твърда от стоманена броня. Единственото уязвимо място на чудовището беше окото, но страхът, че няма да улучи и само ще го раздразни, му подсказа да стои мирно, с надежда че няма да бъде открит. Носорогът изглеждаше в плен на видимо раздразнение, нещо което често се случва с това грубо и тъпо животно. То се нахвърляше изведнъж като подлудяло, с изненадваща пъргавина за огромната си, телесна маса и се забавляваше да чупи и мачка тръстиките, като си отваряше широка просека в джунглата. От време на време спираше и дишаше тежко, въргалаше се по земята като глиган и размахваше късите си крака из въздуха, или забиваше в коренищата своя рог. Камамури не дишаше, за да не привлече вниманието на грозния звяр; по лицето му се стичаше пот от напрежението и стискаше до болка карабината толкова излишна, колко го и всеки дървен прът. Беше го страх животното да не приближи към малкото езеро и открие ТремалНаик.

Остана така известно време, после допълзя до господаря си. Първата му грижа беше да накъса малко трева и изцяло да покрие ранения, после се оттегли до един голям баниян заедно с оръжията си.

„Повече от това не мога да направя нищо – каза си. – При всички случаи ще посрещна нахалника с огъня на всичките си цеви.“

Носорогът продължаваше да подскача в джунглата. Земята потрепваше под тежестта му, тръстиките прашаха и дъхът му се чуваше като свирнята на зурла.

Неочаквано Камамури чу мяукането на тигъра. Бързо се хвърли към малкото езеро, като се оглеждаше страхливо. На дървото, което преди малко бе оставил, видя тигъра, покачен на един от клоните. Очите му хвърляха искри, а ноктите му лющеха кората на дървото. Насочи веднага пушката си към звяра, който уплашено скочи долу и изтича в джунглата, но се намери пред носорога.

Двете страшни животни се изгледаха продължително. Тигърът, който изглежда знаеше, че нищо няма да спечели от една схватка с четвъртития великан, се опита да побегне, но не му достигна време: носорогът бе надал бойния си вик. Наведе глава, показвайки острия си рог и бясно се затича към тигъра, като ядосано размахваше късата си опашка.

Сблъсъкът бе ужасен. Тигърът просто литна във въздуха и падна на гърба на носорога, който от своя страна се затъркаля по земята, принуждавайки врага си да го остави.

– Браво, носороже! – промълви Камамури.

Двамата противници светкавично се бяха окопитили и налетяха един срещу друг. Второто нападение не бе щастливо за тигъра. Рогът на носорога разцепи гърдите му и го отметна няколко метра встрани. Той стана и кадо ревеше от болка и яд, отново се хвърли, оставайки зад себе си вади от кръв. Носорогът не го изчака дори да стъпи на земята. С трети удар на страшното си оръжие го изтърбуши, метна го на земята и почна да го тъпче с крака, като го превърна в купчина от кървяща маса и изпочупени кости.

Всичко това стана за няколко мига. Доволен, носорогът издаде дватри пъти глухото си изсвиркване, след което отново навлезе в джунглата да опустошава тръстици, недалеч от езерцето. Неговото оттегляне дойде навреме, защото ТремалНаик, обзет от силна треска, се бе събудил и викаше Камамури. Камамури побърза да стигне до господаря си и да разчисти тревите, които го закриваха.

– Тихо! – каза, слагайки пръст на устните си. – Ако ни чуе, загубени сме.

Но ТремалНаик, в плен на треската, размахваше ръце и брътвеше неразбираеми слова.

– Ада... Ада! – викаше той с широко разтворени очи. – Къде си. Дево на пагодата?... Ах, спомням си... Да, в полунощ те дойдох, въоръжени, много срещу един, но не ме е страх от тях. Ада, аз съм ловецът от Черната джунгла, силен съм, много силен. Видях човека, който те е осъдил, грозен... и мене искаше да удуши. Но защо тези хора носят змия на гърдите си? Змии с глава на жена. Не ме е страх от гях. Аз, ТремалНаик не се страхувам от никого...

ТремалНаик избухна в смях, който покрусил махарата до дъното на душата му.

– Успокой се, господарю! – замоли го Камамури, който чуваше стъпките на носорога наблизо в джунглата.

Бълнуващият го погледна с полуотворени очи и продължи с още по-висок глас:

– Беше нощ, тъмна нощ, аз слизах отгоре, а под мене блуждаеше видението. Чух да се разлива благовонието по земята. Защо обожаваш тази жестока богиня? Не ме ли обичаш?... Ти се усмихваш, но аз потръпвам. Ти знаеш колко те обича ловецът от Черната джунгла. Да не би

да имам съперник? Тежко му!... Внимавай, убийците приближават... те се усмихват, подиграват се и се заканват... Махайте се, убийци, махайте се! Те хвърлят ласата си, ах, ето ги... Камамури! Камамури, те ме душат!

Раненият седна, очите му бяха изцъклени, на устатата му бе излязла пяна. Той насочваше юмрук към махарата и крещеше:

– Ти ли искаш да ме удушиш? Камамури, дай ми писеолетите да му пръсна черепа.

– Господарю, господарю... – заекна махаратът.

– Ах, ти не познаваш тези хора, Камамури. Те искат да ме удушат. Помощ! Пом...

Махарагът запуши устата му с ръка и го натисна да легне. Раненият се дърпаше бясно и ръмжеше като звяр.

– Помощ! – викна отново

Откъм дърветата се чу силно грухтене. Треперящ от уплаха, махаратът видя тригълната муцуна на носорога да се подава сред стеблата. Реши, че това е краят.

– Велики Шива! – възкликна, като грабна бързо карабината си.

Носорогът ги погледна втренчено с малките си очи, но повече изнедадан, отколкото ядосан. Нямаше за губене нито миг. Това му учудване нямаше да трае дълго. Махаратът, добил смелост от надвисналата опасност, насочи карабината, прицели се в едно от очите и стреля, но куршумът не улучи и се сплеска в челото на носорога, който сведе глава и насочи рога си, готов за нападение. Краят на двамата индийци вече бе сигурен, още няколко мига и щяха да изпитат участието на тигъра. За щастие Камамури още не бе загубил хладнокръвието си. Като видя, че животното още е на крака, хвърли излишното оръжие, грабна ТремалНаик на ръце и изтича към езерцето, скочи в него и затъна до рамене. Междувременно носорогът бе тръгнал в атака. С няколко скока преодоля разстоянието и тежко цопна във водата, като вдигна облак от пръски и пяна. Ужасен, Камамури се опита да влезе по-навътре, но не успя. Краката му бяха в плен на гъстата тиня, така че всяко усилие бе излишно. Почти задушен, нещастникът, треперящ и б. ден, нададе сърцераздиращ вик:

– Помощ! Умирам!

Зад себе си чуваше грухтенето на животното, видя го да се мята наляво и надясно, като цепеше водата с рога си; поради голямата си тежест то бе затънало до корема в подвижните пясъци по дъното

– Помощ! – повтори махаратът, като се стареше да държи господаря си извън водата.

Далечен лай отговори на отчаяния му зов. Камамури трепна не един път бе чувал този лай. В ума му блесна радостна надежда.

– Пунтхи!... – викна той.

Едно черно, голямо и силно куче изскочи от гъстата тръстика и се затича към малкото езеро, като лаеше силно. Кучето, което пристигаше тъй навреме, беше верният Пунтхи; то се хвърли срещу носорога и се опита да захапне едното му ухо. Почти в същото време се чу гласът на Агхур.

– Дръж се, Камамури! – викна смелото момче. – Идвам!

С един скок бенгалецът прескочи гъсталака, изчезна сред тръстиките и се появи отново на брега на езерцето. Бързо зареди пушката си, клекна на коляно и стреля срещу носорога, който ударен в мозъка, падна на една страна и изчезна наполовина във водата.

– Не мърдай, Камамури – продължи опитният ловец – Сега ще ти се притека на помощ. . но какво му е на господаря?... Да не би да е ранен?

– Не говори, а действуйвай, Агхур; в джунглата бродят врагове – каза махаратът, който още трепереше.

Бенгалецът бързо разви въжето, което опасваше кръста му и хвърли единия му край на Камамури, който здраво го хвана.

Агхур събра всичките си сили и започна да тегли. Камамури усети, че се отделя от ония лепкави пясъци и скоро стъпи на брега.

– Е, какво се е случило? – попита нетърпеливо Агхур, който не свалеше очи от ТремалНаик.

– Проболи са го с кама.

– Кой?

– Същите, които убиха Хурти.

– Кога... Къде?

– Ще ти разкажа по-късно. Побързай да направиш една носилка и да тръгваме, преследват ни.

Агхур не чака да му го повторят, извади ножа си, отсече шест-седем клона и ги привърза със здраво въже. Над тази носилка; постла листа, след което заедно с Камамури внимателно вдигнаха господаря си, вече дошъл на себе си, и го поставиха отгоре.

– Да тръгваме и никакви приказки – каза Камамури. – Имаш ли лодка?

– Да, заседнала е в пясъка – отвърна Агхур.

– Заредени ли са pistolетите ти?

– И двата.

– Тогава напред и дръж очите си отворени.

– Дебнат ли ни?

– Предполагам.

Двамата индийци вдигнаха носилката и предвождани от кучето, поеха по една пътечка посред джунглата. За петнадесет минути стигнаха до реката и зърнаха лодката. Когато се качваха на нея Пунтхи изля.

– Млък, Пунтхи! – каза му Камамури, докато хващаше веслата.

Вместо да се подчини, кучето сложи лапи на борда на лодката и взе да лае още по-силно. Явно, нещо силно го тревожеше. Двамата индийци погледнаха към джунглата, но нищо не видяха. Все пак Пунтхи трябва да е доловил нещо. Сложиха pistolетите до себе си, хванаха се за веслата и почнаха да изкачват течението на реката. Не бяха изминали и триста лакътя, когато кучето отново яростно залая.

– Стой, не мърдай! – викна един властен глас. Камамури се обърна и в дясната му ръка се появи pistolет.

На брега, на същото място, откъдето бяха тръгнали стоеше огромен индиец с ласо в едната си ръка и кама в другата.

– Стой! – повтори той

Вместо отговор, Камамури стреля. Индиецът се преви, размаха ръце и изчезна сред храстите.

– Греби, греби. Агхур! – викна махаратът.

Докато лодката цепеше водите, насочвайки се към плаващото гробище, откъм бреговете на прокълнатия остров до тях долетя глас, изпълнен със закана:

– Пак ще се видим!...

## IX. Манчади

На изток бе почнало да се зазорява, когато лодката стигна бреговете на Черната джунгла.

Изглеждаше, че нищо не се бе случило в отсъствието на ловците. Колибата си стоеше сред тръстиките, а отгоре ѝ бяха кацнали няколко големи, грозни щъркели, които тук наричаха аргила. Те стояха на дългите си, жълтеникави крака, а опитоменият и верен тигър Дарма се въртеше наоколо.

– Добре, ония проклетници не са ни посещавали – прошепна Камамури. – Дарма! – повика след това тигъра.

При това повикване тигърът спря, вдигна глава, впи в лодката зелените си очи и се хвърли към брега с глухо ръмжене.



Камамури и Агхур побързаха да изтеглят лодката и занесоха господаря си в колибата, като го настанаха в удобен хамак. Тигърът и кучето останаха вън да пазят.

– Прегледай раната, Агхур – каза Камамури. Бенгалецът свали превръзката и внимателно разгледа гърдите на нещастния ТремалНаик. По челото му се образува бръчка.

– Сериозно е – каза. – Камата вероятно е влязла до дръжката.

– Ще оздравее ли?

– Надявам се. Но защо са искали да го убият?

– Трудно е да ти отговоря. Ти знаеш, че господарят искаше да види отново своята женавидение.

– Да, така беше казал.

– Щом стигнахме на острова, си науми да открие онова създание. Изглежда знаеше къде се намира, защото ми заповяда да се върна в колибата и тръгна сам. Двадесет и четири часа по-късно го намерих в джунглата, потънал в кръв. Бяха го пронизали с нож.

– Кой?

– Хората, които обитават острова и вероятно пазят онази жена.

– С каква цел?

– Все още не знам.

– Ти видя ли тези същества?

– Със собствените си очи.

– Хора ли са, или духове?

– Мисля, че са хора; дори ми хвърлиха ласо на врата, за да ме удушат, а аз убих двама-трима от тях. Ако бяха духове нямаше да умрат.

– Странно – прошепна Агхур, замислен. – И какво правят онези хора? Защо убиват всеки, който слезе на техния бряг?

– Не знам, Агхур. Знам само, че са ужасни хора и почитат някакво божество, което изисква жертви.

– Страхуваш ли се, Камамури?

– Имам всички основания за това.

– Мислиш ли, че ще се появят в Черната джунгла?

– Възможно е, Агхур; онзи човек извика: „ще се видим отново!“

– Толкова по-зле за тях. Тигърът няма да им позволи да приблизят.

– Знам, но все пак да бъдем нащрек. Ти мисли да излекуваш господаря, а аз ще се заема с тях.

Камамури се върна при ТремалНаик, за да наложи отново раната му с лечебни треви, а Агхур седна пред колибата до тигъра и кучето, сгущени край него.

Денят мина без произшествия. ТремалНаик получи още няколко пристъпа на треска с блънвания, през които на няколко пъти произнесе името на Ада – нещастната девойка, която бе оставил беззащитна в ръцете на ония ужасни фанатици. Но скоро се унесе в сън, който продължи до залез. Макар двамата индийци да горяха от желание да го разпитат, за да узнаят нещо повече за ония, които го бяха промушили с нож, счетоха, че е правилно да се въздържат, за да не го уморяват.

Когато мракът спусна черния си воал върху смълчаната джунгла, Агхур пръв застана на стража извън колибата, въоръжен до зъби. Кучето лежеше в краката му с очи, вперени на юг. До полунощ никакъв индиец не се появи нито на реката, нито в джунглата, но кучето на няколко пъти се бе изправило да души въздуха, явно неспокойно. Може би предчувствуваше нещо необичайно, може би близостта на човек или животно.

Агхур се канеше да събуди Камамури, за да го замести, когато ГГунтхи се разлая.

– Я, виж ти! – възкликна изненадан индиецът. – Какво значи това?

х

Кучето лаеше към реката, което означаваше, че там става нещо. В същото време тигърът се появи на прага на колибата и издаде глухо ръмжене.

– Камамури! – извика Агхур и посегна към оръжията. Махаратът, който спеше само с едно око, притича веднага.

– Какво става? – попита.

– Нашите животни са чули нещо и са неспокойни.

– Ти чу ли някакъв шум?

– Абсолютно нищо.

– Дръж кучето и да чуем. Изведнъж откъм реката се чу вик:

– Помощ! Помощ!... Кучето се разлая като бясно.

– Помощ!... – повтори същият глас.

– Камамури, някой се дави! – каза Агхур.

– Сигурно.

– Не можем да не му се притечем на помощ.

– Но не знаем кой е.

– Няма значение, да тичаме!

– Да заредим оръжието и да сме готови. Не се знае какво може да се случи. Ти, Дарма, остани тук и разкъсай всеки, който се осмели да се доближи.

Тигърът изглежда го разбра, защото се сви, готов да скочи върху

първия, който се появи. Двамата индийци се затичаха към брега, предхождани от Пунтхи, който продължаваше да лае, и се вгледаха в реката, черна като от мастило.

– Виждаш ли нещо? – попита Камамури другаря си, който се бе навел над течението.

– Да, струва ми се, че виждам нещо, което идва насам.

– Човек ли е?

– Повече изглежда на дънер.

– Кой вика там? – викна Камамури.

– Спасете ме! – отвърна слаб глас.

– Можете ли да стигнете до брега? – попита Агхур. Отговорът бе само един тих стон. Не трябваше да се колебаят: удавникът бе на края на силите си и можеше всеки миг да потъне. Двамата другари скочиха в лодката и бързо се насочиха към него. Скоро видяха, че тъмният предмет, който плуваше по течението беше дънер, за който се бе вкопчил човек. Мигом стигнаха до него и протегнаха ръце към давящия се, който отчаяно се залови за тях.

– Спасете ме!... – заекна повторно той и се остави да го поставят на дъното на лодката.

Двамата индийци се наведоха над него и взеха да го разглеждат с любопитство. Беше мъж от тяхната раса, истински бенгалец, много висок, с тъмен цвят на кожата, необикновено слаб, но изразена мускулатура, явен белег за скрита сила. Тук-там по лицето му имаше синини, а тясно прилепналата туника около тялото му бе опръскана с кръв.

– Ранен ли си? – попита го Камамури.

Мъжът спря на него очите си, които блестяха странно.

– Изглежда.

– Дрехата ти е окървавена. Дай да видим.

– Дреболия – рече оня и сложи ръце на гърдите си, а се страхуваше да се разгърди. – Ударих главата си в този дънер и носът ми се разкърви.

– От къде идваш?

– От Калкута.

– Как се казваш?

– Манчади – отвърна бенгалецът, като се тресеше целия зъбите му тракаха. – Кой живее по тези места? – попита той с нескрит ужас.

– ТремалНаик, ловецът от Черната джунгла – отвърна Камамури.

Манчади отново се разтрепери.

– Жесток човек – заекна той.

Агхур и махаратът се спогледаха изненадани.

– Ти си луд – каза му Ахур.

– Луд ли? Не знаеш ли, че неговите хора ме преследваха сякаш съм тигър.

– Така ли? Тогава не е зле да научиш, че ние сме другарите на ТремалНаик.

Бенгалецът се изправи и уплашено се огледа.

– Вие!... Загубен съм.

Хвана се за ръба на лодката с явното намерение да се хвърли в река-та, но Камамури успя да го улови и да го застави да седне.

– Обясни ми причината на този страх – каза му заплашително. – Ние не причиняваме зло никому, но те предупреждавам, че ако не говориш ясно ще ти пръсна черепа с приклада на пушката си.

– Искате да ме убие! – изхленчи Манчади.

– Да, ако не ни обясниш Какво правиш тук?

– Беден индиец съм и преживявам от лов. Един капитан от Сипаи ми обеща сто рупии за една тигрова кожа и аз дойдох тук с намерението да намеря подходящ тигър.

– Разказвай по-нататък.

– Снощи пристигнах на противоположния бряг на Мангал и се при-таих в джунглата. Няколко часа по-късно срещу мен се нахвърлиха няколко души и почувствавах, че около врата ми се затяга ласо...

– Аха! – възкликнаха двамата индийци. – Ласо ли каза?

– Да – потвърди бенгалецът.

– Видя ли тези хора? – попита Агхур.

– Както виждам вас.

– Какво имаха на гърдите?

– Стори ми се някаква татуировка.

– Били са ония от Раймангал – каза Камамури. – Продължавай.

– Сграбчих ножа – продължи Манчади, който още трепереше от преживяното – и отрязвах въжето. Дълго тичах, преследван отблизо, и щом стигнах реката скочих в нея.

– Останалото знаем – каза махаратът. – Значи ти си ловец, така ли?

– Да, и то добър.

– Искаш ли да дойдеш с нас?

Странен блясък премина през очите на бенгалеца.

– По-добро не мога да очаквам – побърза да каже. – Сам съм на този свят.

– Добре, ние те приемаме. Утре сутринта ще те представя на нашия

господар.

Двамата индийци загребаха отново и закараха лодката в малкото заливче. Едва-що стъпиха на брега и Пунтхи се нахвърли срещу бенгалеца, като яростно лаеше и показваше зъбите си.

– Млък, Пунтхи! – каза Камамури и го задържа. – Това е наш приятел.

Вместо да се подчини, кучето започна заканително да ръмжи.

– Струва ми се, че това животно не е много любезно – каза Манчади с пресилена усмивка.

– Не се страхувай, ще се сприятелите – рече махаратът. Завързаха лодката и се отправиха към колибата, пред която пазеше тигърът. Чудно, но и той започна да ръмжи, като поглеждаше накриво новодошлия.

– О! – възкликна той. – Тигър!

– Опитомен е. Почакай тук, ще ида да видя господаря.

– Господарят ли? Та той тук ли е? – попита смаян бенгалецът.

– Разбира се.

– Жив ли е още?

– Що за въпрос? – възкликна учуден махаратът. Бенгалецът трепна и се смути.

– Откъде знаеш, че е ранен, за да ми задаваш такъв въпрос? – засече го Камамури.

– Не ми ли каза, че е ранен?

– Аз!...

– Така ми се струва.

– Не си спомням.

– И все пак чул съм го от теб или от твоя приятел.

– Сигурно е така.

Камамури и Агхур влязоха в колибата. ТремалНаик спеше дълбоко и сънуваше, устните му брътвеха неясни думи.

– Не си струва да го будим – рече Камамури на Агхур.

– Ще го представим утре – каза последният. – Как ти се струва този Манчади?

– Изглежда добър човек и ми се иска да вярвам, че ще ни бъде от помощ.

– И аз така мисля.

– Ще го оставим да пази до утре.

Агхур взе паничка с канджи, гъста оризова отвара, и я подаде на Манчади, който започна да се храни като гладен вълк. Нареди му да пази добре и да подаде тревога, ако се появи опасност, после побърза да

влезе в колибата и за по-голяма сигурност затвори вратата.

Едва-що Агхур се прибра, Манчади се изправи с изненадваща пъргавина. Очите му пламнаха със злораден блясък, а на устните му се появи сатанинска усмивка.

– Ахааа! – възкликна той радостно.

Приблужи до колибата и долепи ухо до нея. Остана заслушан повече от четвърт час, после хукна с бързината на стрела и спря половин миля по-нататък.

Постави пръсти на устните си и изсвири остро. От южната страна веднага се издигна една розова точка, прорязва тъмнината, после се пукна с трясък, разпръсквайки ярка светлина. Още два пъти се чу свиркане, после над джунглата легна тишината и загадката.

## Х. Удушвачът

Изминаха двадесет дни и ТремалНаик, благодарение на здравия си организъм и постоянните грижи на другарите си, бързо оздравяваше. Раната му вече се бе затворила и той можеше да става. Но, докато възвръщаше силите си, ставаше все по-мрачен и неспокоен. Другарите му понякога го заварваха с лице между ръцете и овлажнени скули, като че ли бе плакал. Рядко говореше, с никого не споделяше ужасната болка, която го измъчваше, а понякога избухваше в неочаквани изблици на гняв, по време на които дереше месата си с нокти и се опитваше да скочи от хамака, крещейки:

– Ада!... Ада!...

Камамури и Агхур напразно се опитваха да го накарат да говори; напразно търсеха причината на бесовете, които можеха да разпукат все още не напълно заздравялата рана, и се питаха коя можеше да е онази жена, чието име той произнасяше в сънищата си и бе се превърнало в негов кошмар и мъчение.

Понякога бенгалецът Манчади се доближаваше до тях, за да разбере нещо, но това се случваше доста рядко. Сякаш този човек избягваше присъствието на ранения, като че ли се страхуваше от него. Не влизаше в стаята му, освен когато знаеше, че спи, и то с неудоволствие. Обичаше да кръстосва джунглата и да бие дивеч, да събира дърва и да вади вода от кладенеца. Странно беше и това, че винаги когато чуваше господаря да зове Ада, започваше необяснимо да трепери и обикновено спокойно му лице веднага променяше израза и цвета си. Загадка беше и това,

че колкото ТремалНаик се подобряваше, толкова оня ставаше по-мрачен и свъсен. Някой би казал, че на този човек не бе приятно здравословното подобрене на господаря. Защо? Никой не би могъл да каже.

Сутринта на двадесетия ден в колибата се случи нещо, което трябваше да доведе до гибелни последствия.

Камамури бе станал още с първите лъчи на слънцето. Видя, че ТремалНаик спи спокойно и се опъти към вратата, за да събуди Манчади, който спеше навън, под малък навес от бамбук. Дигна резето и натисна вратата, но за голяма негова изненада тя не се отвори: имаше нещо, което пречеше отвън. Мига – викна махаратът.

Никой не отговори на повикването. През ума на махарата мина съмнението, че на бенгалеца се е случила беда, че враговете са го удущили, или че тигрите от джунглата са го разкъсали. Доближи око до процепа на вратата и забеляза, че предметът, който ѝ пречеше да се отвори, бе човешко тяло. Като се вгледа по-внимателно позна в него самия Манчади.

– Агхур! – викна той силно разтревожен. Индиецът бързо притича.

– Агхур, нищо ли не чу тази нощ? – попита махаратът.

– Нищо.

– Дори някакъв стон?

– Не, защо?

– Убили са Манчади.

– Невъзможно! – възкликна Агхур.

– Лежи проснат пред вратата.

– Но Дарма и Пунтхи въобще не се обаждат.

– И все пак изглежда е умрял. Нито отговаря, нито мърда.

– Трябва да излезем, натискай силно.

Махаратът постави рамо на вратата и изтика Манчади от прага. Двамата индийци бързо се промъкнаха през пролуката и излязоха на открито. Нещастният бенгалец лежеше по очи и изглеждаше мъртъв, макар по тялото му да не се виждаше никаква рана. Камамури сложи ръка на гърдите му и усети, че сърцето бие.

– Припаднал е – каза.

Откъсна едно пауново перо от някакво ветрило, което видя наблизо, запали го и го поднесе под ноздрите на припадналия. Гърдите му се издуха и той пое въздух, размърда ръце и крака и накрая отвори очи, които с недоумение спряха върху двамата индийци.

– Какво ти се случи? – попита го съчувствено Накамури.

– А. вие ли сте? – попита задъхано бенгалецът. Ох, какъв ужас!

Вече се мислех за убит на място.

– Но какво си видял? Кой поиска да те убие? Да не би ония хора от острова?

– Не бяха хора, а слон – каза бенгалецът.

– Слон ли? – възкликнаха двамата, индийци. – Слон тук!

– Да, един огромен слон със страшно дълъг хобот и два зъба.

– Приблужи ли се до теб?

– Да, и за малко не ми счупи черепа. Спях си сладко, когато някой силно ми духна в лицето; отворих очи и видях над мен огромната глава на чудовището. Опитах се да стана и побягна, но хоботът се стовари върху черепа ми и ме прикова на земята.

– А после? – попита нетърпеливо Камамури.

– После не си спомням нищо. Ударът беше тъй силен, че припаднах.

– Колко беше часът?

– Не знам, спях.

– Странно – каза махаратът. – Как Пунтхи да не усети?

– Какво да правим? – попита Агхур, като хвърли тревожен поглед към джунглата.

– Да оставим животното намира – отвърна Камамури.

– Ще се върне – побърза да каже Манчади – и ще срине колибата.

– Вярно е – каза Агхур. – Защо да не го потърсим, карабините ни са силни.

– Готов съм да ви помогна – отвърна Манчади.

– Но не можем да оставим сам господаря, макар да е напълно оздравял – забеляза Камамури. – Знаеш за опасността, която е постоянно надвиснала над нас.

– Ти ще останеш, а ние ще идем да потърсим слона – възрази Агхур. – При такава близка опасност не можем да сме спокойни.

– Ако се наемате, не възразявам.

– Така бива! – каза Агхур. – Остави на нас и ще видиш, че до обяд животното ще бъде наше.

Отиде в колибата да вземе две тежки голямокалибрени карабини и подаде едната на бенгалеца. Взеха по два пистолети с дълги цеви и големи ножове, както и много боеприпаси, след което решително навлязоха в джунглата, следвайки широка пътека, очертана между тръстиките. Агхур беше весел и бърбореше, но бенгалецът бе станал мрачен и често спираше да погледне другаря си пред него. Понякога се навеждаше до земята и слушаше, преструвайки се, че търси следите на слона. Тази



ръзка промяна, тези действия не убягнаха от вниманието на Агхур, който си помисли, че бенгалецът изпитва страх.

– Дръж се, Манчади – рече му той весело. – Недей да смяташ, че е толкова трудно да повалим един слон, макар и въоръжен с хобот. Един куршум в окото и с него е свършено.

– Не се страхувам – грубо отвърна бенгалецът, опитвайки се да се усмихне.

– Изглеждаш ми неспокоен.

– Вярно, неспокоен съм, но не заради слона.

– А от какво?

– Агхур – рече Манчади със странен глас, – страхуваш ли се от смъртта?

– Дали се страхувам от смъртта?... Защо ми задаваш този въпрос? От нищо никога не съм се страхувал...

– Толкова по-добре за теб.

– Не те разбирам.

– Ще разбереш след малко, сега мълчи и върви.

„Или е луд, или умира от страх – рече си Агхур. – Е, добре аз сам ще убия великана.“

Двамата индийци ускориha крачка, независимо от силното слънце и препятствията, които се изпречваха по пътя им, и един час по-късно стигнаха до една горичка с якери, дървета, чиито плодове не висят на клона, а излизат направо от дънера и имат красив жълт цвят, много са вкусни и тежат повече от тридесет фунта. Тук за голяма изненада на другаря си Манчади започна да свири една весела мелодийка, нещо съвсем необичайно за хората от Черната джунгла.

– Какво ти става? – попита Агхур.

– Свири си – отвърна спокойно Манчади.

– Ще изплашиш слона.

– Напротив, привличам го. Музикантите обичат музиката и когато я чуят, тръгват към нея.

– Виж ти, не знаех това.

– Не спирай, Агхур, и се оглеждай. Знаеш ли къде се намира блатото.

– Тук наблизо.

– Да вървим.

Макар всичко това да му се струваше странно, Агхур не възрази. Хвана една незабележима на пръв поглед пътечка и заведе другаря си до бреговете на малкото блато, заобиколено от каменните развалини на

стара пагода.

– Ти остани, аз ще претърся гората, защото ми се струва, че слонът се крие някъде тук – каза бенгалецът.

Хвана карабината под мишница и се отдалечи без да каже нищо повече. Едва-що се увери, че никой не го вижда и чува, почна да тича и спря пред една палма, на чийто ствол се виждаше грубо издълбана тайнствената емблема на индийците от Раймангал.

– Сега е мой ред – прошепна. – Тази гора ще бъде твоя гроб.

Изправи се на пръсти и изсвири. Същият сигнал се повтори и няколко минути по-късно от храстите се появи зловещата фигура на Суйодхана. Той скръсти ръце на гърдите си, украсени със змията и женската глава, и заби поглед в Манчади, остър като игла.

– Бъди благословен, Сине на свещените води на Ганг – каза бенгалецът и опря чело в земята.

– Какво има да ми кажеш? – попита Суйодхана.

– Загубихме.

– Говори по-ясно.

– ТремалНаик оздравя.

Суйодхана стана още по-мрачен и впи нокти в месата си.

– Изпуснах го – изръмжа той. – И все пак камата на отмъщението прониза гърдите му.

Наведе глава и потъна в мрачни мисли.

– Манчади – каза след малко, – този човек трябва да умре.

– Заповядай, Сине на свещените води на Ганг.

– Девата от свещената пагода е дълбоко наранена от отровния поглед на онзи човек. Нещастницата още го обича и няма да престане да го обича докато е жива.

– Ще повярва ли в смъртта му?

– Да, защото ще й дам доказателства.

– Какво трябва да сторя? Да го отрова?

– Не, отровата не винаги убива, има противоотрови.

– Да го удуша ли? Ласото е с мен.

– Не бързай. Направи ли каквото ти заповядах?

– Да, Сине на свещените води на Ганг. Агхур ме чака край блатото.

– Добре, ще го убиеш.

– А после? – попита фанатикът с потресавашо спокойствие.

– После ще се върнеш при колибата и ще разкажеш на Камамури че Агхур е бил убит. Той ще ти повярва и ще тръгне да го търси, останалото разбираш.

- Друго има ли да ми казваш?
- Нищо повече.
- А след като удуша ТремалНаик, какво да правя?
- Ще се върнеш в Раймангал. Отивай!

Манчади втори път се поклони до земята и бързо се отдалечи. „Безспорно Синът на свещените води на Ганг е велик човек“ – каза си бенгалецът.

Фанатикът дори не се замисли върху двойното убийство, което му предстоеше да извърши. Суйодхана бе заповядал, а Суйодхана говореше от името на чувовищното божество, на което всички те бяха посветили силите и живота си. Прекоси гората с якери и стигна до блатото, до което се бе излегнала жертвата, с карабина на колената.

- Видя ли слона? – попита го Агхур.
- Още не, но открих следите му – рече убиецът и в очите му проблясна зловещо пламъче.
- Защо ме гледаш така? – попита Агхур. Бенгалецът не отговори и продължи да го гледа.
- Нещо необичайно ли откри?
- Да – отвърна Манчади. – Спомняш ли си, Агхур, как ти казах преди един час?

Индиецът изглеждаше изненадан и неспокоен, а може би и предугаждаше развързката.

- Когато ми говори за смъртта ли?
- Да.
- Смъмням си – отвърна Агхур.
- Не ти ли се струва жестоко да умреш на двадесет години, когато щастието все още ти се усмива? Не ти ли се струва тъжно да напуснеш този прекрасен свят, изпълнен с аромати и цветя, за да слезеш в гроба, във вечното мълчание?
- Ти луд ли си? – попита Агхур.
- Не, Агхур, не съм луд – каза убиецът и се приближи до него. – Погледни!

Разтвори туниката и показа гърдите си, татуирани със змията с женска глава.

- Какво е това? – зачуди се Агхур.
- Емблемата на смъртта.
- Не разбирам.
- Толкова по-зле за теб.

Бенгалецът развърза ласото, което криеше под туниката си и силно

го завъртя около главата си.

– Агхур – викна той, – Суйодхана те е осъдил на смърт! Индиецът разбра всичко. Скочи на крака с карабината в ръка, но не му остана време да я насочи към предателя. Въжето изсвири във въздуха и се затегна около врата на нещастника, а оловната топка силно го перна по темето.

– Убиец! – викна със задавен глас и се строполи на земята.

– Агхур – каза удушвачът със злокобен глас, – поздрави за последен път слънцето, вдъхни за последен път въздуха, изпрати последен поздрав на другарите си и слез в гроба.

– Камамури!... Господарю! – заекна Агхур, като се мятеше. Фанатикът здраво дръпна примката и задуши гласа на жертвата си, после скочи отгоре му и го прободеше с камата.

– Умри, такова е желанието на богинята! – викна му за последен път Манчади.

С посиняло лице и очи, изхръкнали от орбитите, Агхур издаде глух стон и се опита да стане, но падна и не помръдна.

– Това е първият! – каза фанатикът и изглежда със злорадство убития.

Отдалечи се с бързи крачки, а през това време ято марабу се спусна над още топлия труп на злощастния Агхур.

## XI. Вторият удар на удушвача

Камамури започваше да става неспокоен. Слънцето бързо залязваше на хоризонта, а двамата ловци още не бяха се завърнали, нещо повече – никакъв изстрел на пушка не долетя от джунглата. Не знаеше как да си обясни това дълго отсъствие и тази пълна тишина. Влизаше и излизаше от колибата, вглеждаше се внимателно в хоризонта, с надежда да ги види да се появяват между бамбуковите тръстици, или да чуе лая на Пунтхи. Няколко пъти навлезе с тигъра до първите бамбукови дървета и наостри слух към блатото; няколко пъти удари по тъпана, наречен от индийците хулола, и няколко пъти възпламени заряд от барут. Тишината в равнината на юг продължаваше да е мъчителна. Отчаян, той седна пред колибата да чака тяхното завръщане, когато тигърът неочаквано скочи и измяука, последван от лая на Пунтхи.

Камамури стана да посрещне ловците, но никой не се зададе. Обърна се и на прага на вратата зърна ТремалНаик.

– Господарю!... – възкликна той изненадан.

– Да, Камамури – отвърна ТремалНаик с горчива усмивка.  
– Каква непредпазливост!... Още не си укрепнал и...  
– Мълчи, вече съм здрав и по-силен отколкото мислиш – добави почти ядосано ловецът. – Много се измъчих в този хамак, стига вече.

Направи няколко крачки изправен, без да показва умора и седна на тревата, като хвана главата си с ръце и се загледа в слънцето, което залязваше на запад.

– Господарю – каза Камамури след известно мълчание, – ловците още не се връщат. Страхувам се, че нещо лошо им се е случило. В джунглата се навъртат ония хора, които убиха Хурти и раниха теб.

Лицето на ТремалНаик помръкна.

– Да не би да са тук?

– Никой не знае.

– Скоро ще оздравея и ще се върнем на онзи проклет остров и ще ги избием всички!

– Какво? – възкликна Камамури, изплашен. – Да се върнем на острова?... Какво говориш, господарю?

– Страх ли те е?

– Не, но да се върнем по ония места е лудост.

– Лудост, казваш... Но не знаеш какво съм оставил там, в ръцете на онези хора.

– Какво?

– Девата от пагодата.

– Коя е тази жена?

– Едно красиво създание, Камамури, което обичам до лудост и за което бих подпалил цяла Индия. Да, тя е същата онази жена, която съзерцавах при залез в джунглата. Ада! Как ме измъчи тя!

– Значи тя е твоето видение?

– Да.

– А защо се намира в Раймангал?

– Една присъда тежи над нещастната девойка, Камамури. Ония чудовища я държат в ръцете си, не знам как и защо. Видях я в пагодата да разлива благоухания в краката на едно чудовище от бронз.

– Чудовище?... Може и тази жена да е като другите.

– Не казвай друг път тази обида, Камамури – възкликна ТремалНаик със заканаен тон. – Хората са я осъдили да служи на онова бронзово чудовище. Жестоките са те, а не тя, бедното момиче!

– Прости ми, господарю – смути се махаратът.

– Ти не знаеше и затова ти прощавам. Но онези хора, които са я

осъдили, които я карат да чезне от мъка, които ми пречат да я спася от хищните им нокти, ще избия всички, до един! На гърдите ми личи още белега от тяхната кама, която винаги ще ми напомня за моето отмъщение. Не ще останеш в ръцете им, нещастна Ада, защото ТремалНаик, дори да трябва да заплати свободата ти със своя живот, ще те измъкне от ония ужасни места, колкото и да са охранявани. Нека треперят ония, които те измъчват и тровят младостта ти. Аз и Дарма ще изтребим всички в гадните им пещери!

– Плашиш ме, господарю. А ако те убият?

Ще умра за тази, която обичам! – извика с порив ТремалНаик

А кога ще тръгнем?

– Веднага щом имам сила да вдигам карабината. Вече съм силен, но трябва да укрепна още преди да се нахвърля срещу всички тях.

В този миг на юг отекна изстрел, последван от други два гърмежа. Дарма скочи и изскимтя. Махаратът и ТремалНаик веднага се изправиха и извадиха ножовете от поясите си.

– Камамури! Камамури! – чу се глас.

– Кой вика? – попита ТремалНаик.

– А, това е Манчади! – зарадва се махаратът. Наистина това беше бенгалецът, който тичаше с все сила през гъстата джунгла, размахвайки като луд карабината си. Изглеждаше в плен на истински ужас.

– Камамури! Камамури! – извика отново с пресипнал глас.

– Тичай, Манчади, тичай! – подкани го махаратът. – Дарма, иди да видиш дали не го преследват.

Тигърът се сви, извади нокти и разтвори уста, като показва двоен ред остри зъби. Бенгалецът, който тичаше стремглаво, за няколко минути стигна до колибата. Подлецът беше с окървавено лице; на челото си имаше рана, а за да прикрие по-добре предателството си, туниката му също бе изцапана с кръв.

– Господарю!... Камамури! – хлипаше отчаяно.

– Какво ти се е случило? – попита го ТремалНаик.

– Раниха смъртно Агхур!... Каква беда... но вина нямам, господарю... нахвърлиха се отгоре ни... ах, бедният Агхур!

– Раниха ли го? – извика тревожно ТремалНаик. – Кой?

– Враговете... индийците с ласата...

– Проклятие!... Говори, разказвай, искам да знам всичко.

– Седяхме в една гора с якери – каза подлецът, като продължаваше да хълца. – Скочиха отгоре ни преди да успеем да хванем оръжието си и Агхур падна. Аз се изплаших и побягнах.

- Колко бяха?  
– Десет, дванадесет, не си спомням. Изплъзнах се по чудо.  
– Агхур мъртъв ли е?  
– Не, господарю, не вярвам. Раниха го с кама, после изчезнаха. Докато бяха, чух раненият да вика, но нямах смелост д. се върна при него.  
– Подлец си ти, Манчади!  
– Господарю, ако се бях върнал, щяха да ме убият – изхълца бенгалецът.  
– Кога ще престанат тия изверги? – викна ТремалНаик. – Камамури, може би Агхур още не е мъртъв; трябва да го намерим и пренесем тук.  
– А ако ни нападнат? – попита Камамури.  
– Ще вземеш с теб Дарма и Пунтхи. С тези животни можеш Да излезеш на глава със сто души.  
– Но кой ще ме води?  
– Манчади.  
– Д ти да останеш в колибата сам?  
– Мога да се защищавам и сам. Отивай и не губи време, ако искаш да спасиш бедния Агхур. Манчади, води този човек в гората.  
– Страх ме е, господарю.  
– Води този човек в гората! Ако се колебаеш, ще накарам тигъра да те разкъса.

ТремалНаик беше произнесъл тези думи с такъв тон, та Манчади да разбере, че не е шега. Преструвайки се на много изплашен, той тръгна с махарата, който се бе въоръжил с карабина и чифт пистолети.

– Господарю – каза Камамури, ако до дватри часа не се върнем, значи сме били убити. Лодката е на брега, побързай да се спасиш.

– Никога! – възкликна ТремалНаик. – Ще отмъстя за вас в Раймангал; не говори повече и тръгвай.

Предвождани от кучето и тигъра, махаратът и Манчади се впуснаха тичешком в джунглата. Слънцето вече бе изчезнало зад хоризонта, а луната изгряваше, разпръсквайки синкава мека светлина, достатъчна, за да показва пътя на двамата индийци през гъстата бамбукова тръстика.

– Да се движим предпазливо и тихо – каза Камамури на Манчади. – Не трябва да привличаме вниманието на неприятелите, които може би се крият наблизо.

– Страх ли те е, Камамури? – попита бенгалецът, който вече не трепереше.

– Струва ми се, да. За щастие с нас е Дарма, едно храбро животно,

което не се страхува и от петдесет въоръжени души.

– Предупреждавам те, Камамури, че няма да влезе в гората.

– Чакай ме, където искаш, дори ще ти оставя Пунтхи, който може да удави дванадесет неприятеля. А сега да вървим без да говорим.

Манчади, който беше начертал плана си, заведе махарата на пътеката, по която беше минал сутринта и известно време вървя с него. Като стигнаха до гората с якери, спря.

– Тук ли е? – попита Камамури, поглеждайки напрегнато под дърветата.

– Да, тук – отвърна тайнствено Манчади. – Върви все по тази пътечка и ще стигнеш до блатото, на чийто бряг бе повален Агхур. Ще те чакам скрит в този гъсталак.

– Искаш ли кучето!

– Предпочитам да съм сам. Сигурен съм, че индийците няма да ме открият.

– След половин час ще се върна. Дарма, Пунтхи, бъдете готови да се нахвърлите върху първия човек, който ни се изпречи. Тигърът глухо изръмжа и застана пред махарата, като наостри късите си уши, а кучето, озъбено, мина зад него.

– Добре – каза Камамури, когато бенгалецът се скри в гъсталака. – Никой няма да посмее да доближи без разрешението на тези два звяра.

Навлязоха в гората, в която цареше мрак и тишина, и поеха безшумно по пътеката. Камамури на няколко пъти спря, като се надяваше да чуе Агхур, но до ушите му не достигна нищо. „Странно – помисли си, като бършеше обилната пот от челото си, – ако е още жив, трябваше да чуя някакъв стон. Дали не е умрял?“ Бе изминал триста-четиристотин крачки, когато чу някой да подсвирква един тъжен напев. Беше същата мелодия, която Манчади бе свирил преди да убие Агхур. Тигърът взе да ръмжи, като обръщаше глава назад, а кучето стана неспокойно. Един облак затъмни луната и мракът в леса стана още по-непрогледен. Камамури спря и се поколеба дали да продължи, или да се върне, но после тръгна напред със заредени пистолети.

– Камамури! – извика някой.

– Камамури! – се чу повторно.

Тигърът взе да ръмжи по-силно и да удря с опашка по хълбоците си, като подскачаше, сякаш стъпваше върху жар. Опита се на два-три пъти да се хвърли вдясно от пътеката, но махаратът го задържа на мястото му.

– Спокойствие, приятелю, спокойствие – каза му той. – Нека викат;



това не са духове, а хора, които се опитват да ме изплашат. Ако се завърна в колибата, ще благодаря на Вишну за закрилата му.

Закрачи смело, като единият пистолет насочи вдясно от пътеката, а другият – вляво, и малко по-късно стигна до блатото, сноп лунна светлина освети това място като ден и Камамури с ужас забеляза на земята човешко тяло, над което кръжеха лешоядите марабу. Пунтхи се хвърли към тялото и жалостно зави, като прогони хищните птици.

– Агхур! Мой беден Агхур! – повтори Камамури, прегръщайки трупа. – Ах, престъпници!

Изведнъж нададе вик и очите му се заковаха в лицето на Агхур.

– Камамури, Манчади ме уби... – успя да изрече нещастникът и склопи очи.

Махаратът скочи като оживен. Разбра цялото предателство на бенгалеца и опасността, която грозеше господаря му.

– Дарма, Пунтхи! – викна той с пресипнал глас. – Към колибата! Ще убият господаря!

Хвърли се в луд бяг през джунглата начело на тигъра, следван от кучето, което лаеше бясно.

Докато Камамури тичаше като дива коза под гъстия свод от зеленина, бенгалец не губеше времето си. Той също се бе върнал към колибата, решен да удуши втората си жертва. Знаеше, че има петнадесет минути предимство пред махарата и тичаше с бързината на стрела от страх да не бъде заварен на местопрестъплението от тигъра и кучето, от които изпитваше ужасен страх. Прекоси джунглата за по-малко от половин час и спря в края на леса, след като приготви ласото си. „Сигурно господарят е нашрек – помисли си. – Ако ме види да се връщам, ще си помисли, че съм изоставил Камамури и ще пръсне главата ми с един изстрел на карабината си. Този човек не се шегува.“ Внимателно разтвори бамбуковата тръстика и погледна на север. На четиристотин метра разстояние зърна колибата и близо до нея – ТремалНаик, прав, с карабина в ръце.

– Ах! – възкликна предателят. – Няма да е така лесно да го убия, но Манчади е по-хитър от всеки ловец на змии.

Подхвана да тича на изток още пет-шест минути, после излезе направо на открито и се насочи към колибата. Тя оставаше малко вдясно и ТремалНаик се виждаше отстрани. Решението на Манчади бе готово. Почна да пълзи сред тревата като змия, старейки се да не бъде забелязан от ТремалНаик и да не вдига шум. Така, съвсем бавно и предпазливо, стигна до колибата. Скочи като тигър и се изправи. По устните му

плъзна жестока усмивка.

– Мой е – промълви. – Кали ме закриля.

Мина покрай колибата на пръсти и спря на десет крачки. Хвърли последен поглед към джунглата и не забеляза нищо. Една още по-жестока усмивка сгърчи устните му и очите му светнаха като на котка. Още една секунда и жертвата щеше да бъде повалена, без всякаква надежда за спасение.

Завъртя ласото около главата си и го хвърли, като същевременно направи скок напред.

ТремалНаик се строполи като изкоренено дърво от вятъра, но за щастие едната му ръка бе останала под примката.

– Камамури! – изкрещя нещастникът, като хвана с другата си ръка въжето и взе да го тегли към себе си с отчаяно усилие.

– Умри, умри! – викна убиецът, влачейки го по земята.

– Помощ, Камамури!

– Ето ме! – прокълът един глас.

Манчади се озъби от злоба. В края на леса неочаквано се бе появил махаратът; до него тичаше с огромни скокове тигърът, следван от Пунтхи.

Гърмеж освети нощта и отекна из цялата джунгла. Манчади подскочи като оживен и хукна към близкия бряг. Изтрещя втори изстрел, Манчади падна в реката и изчезна сред водовъртежите ѝ.

## XII. Засадата

Макар наполовин задушен и замаян, щом почувствува, че примката го отпуска, ТремалНаик скочи, грабна карабината и се втурна към реката с надежда да пръсне главата на предателя. Но когато стигна до брега, Манчади беше изчезнал. Навлезе във водата, но не видя никакъв човек по повърхността ѝ. Може би течението бе отмъкнало убиеца, ударен безсъмнено от карабината или пистолета на махарата.

– Ах, негодник! – възкликна ТремалНаик извън себе си от гняв.

– Господарю, къде е бандитът? – викна Камамури, като дотича, придружен от тигъра и кучето.

– Изчезна, но ще го открием.

– Ранен ли си?

– ТремалНаик не се дава лесно на тия удушвачи.

– Щеше да ми се пръсне сърцето от тичане, господарю. Страхувах

се, че няма да стигна навреме, за да те спася. Ах, подлец. Да се опита да удуши господаря ми! Ако ми падне в ръцете, ще го разкъсам на парченца. Да ни излъже така, нас, които го приехме братски. По чудо се отърва, господарю, знаеш ли?

– Знам, Камамури. А с Агхур какво стана? Махаратът посърна и ръцете му се отпуснаха.

– Говори, Камамури – каза ТремалНаик, който вече предугаждаше отговора

– Умря, господарю – промълви Камамури. ТремалНаик се хвана за главата с отчаян жест.

– Умрял, умрял!... – изхълца той. – Защо всички около мен умират? Какво съм сторил, Шива, защо трябва да загубя всички ония, които обичам? Прокълнат ли съм от боговете?

Наведе глава на гърдите си и по обгорелите му бузи се стече сълза. При гледката на този човек да плаче, на Камамури сърцето се сви.

– Господарю. . – пошепна той.

ТремалНаик не го чу. Бе хванал главата си с ръце и седнал на брега на реката съзерцаваше с влажни очи джунглата, над която духаше лек ветрец, пропит от аромата на ямин. Хълцанията разтърсваха от време на време атлетическите му гърди.

– Господарю, мой бедни господарю! – изстена Камамури.

– Не плачи, бъди силен, трябва. .

– Да, силен, за да се боря с нещастieto, което тегне над нас – каза гневно ТремалНаик – Бедният Агхур! Тъй млад и смел, а трябваше да умре! Сигурен ли си, че наистина е умрял?

– Да, господарю, видях го със собствените си очи и го докоснах с ръка. Беше там, проснат до едно блато с примка около врата и кама в гърдите. След като го е повалил, подлият Манчади го е довършил с ножа си.

– Значи Манчади го е убил.

– Да, господарю.

– Ах, долен престъпник.

– Но повече няма да убива, казвам ти го аз. Моят куршум го е улучил и сега може би рибите пируват с месата му.

– Значи това чудовище е замислило такъв пъклен план?

– Да, господарю. Убил е Агхур, като предварително ме беше отстранил, за да връхлети след това върху теб. За щастие разбрах това навреме и поех веднага обратно.

– Благодаря ти. Но преди това нямаше ли никакво съмнение?

– Не, господарю, дори не се усъмних. Той ни лъжеше много добре. Каква ли цел може да е имал, за да ни убие?

– Страхувам се, че са го изпратили индийците от Раймангал.

– Така ли мислиш, господарю?

– Сигурен съм. Не видя ли татуировка по гърдите му?

– Не, защото ходеше все загърден, не знам защо

– За да скрие татуировката, разбира се.

– Сега разбирам. Но защо е изпитвал такава омраза към теб?

– Защото обичам Ада.

– Не са ли съгласни онези хора да я обичаш?

– Не, и се опитват да ме убият.

– Но защо?

– Защото над момичето тежи ужасна присъда

– Каква?

– Не знам, но един ден ще разкрия загадката.

– И смяташ, че негодниците ще ни нападнат отново?

– Да, Камамури.

– Страхувам се господарю А ти?

ТремалНаик не отговори. Бе обърнал поглед на юг. – Видя ли нещо? – попита махаратът, разтревожен.

– Да, струва ми се, че забелязах странна, бледа светлина в дъното на джунглата, която бързо изгасна.

– Да идем в колибата, господарю. Тук не сме сигурни. ТремалНаик огледа за последен път джунглата и реката и с бавни крачки се запъти към колибата, но на прага спря.

– Виж, Камамури – рече той тъжно. – Някога тъй весела и гостоприемна, тази колиба сега ми се струва мрачна като гроб. Бедният Агхур.

Сподави плача си и се излегна на хамака, като скри лице в ръцете си. Камамури се облегна на вратата с очи, вперени в джунглата, и на няколко пъти прошепна:

– Бедният господар!

Изминаха три дълги часа, без махаратът да помръдне. Острият звук на рамзинга го откъсна от неговата неподвижност.

– Злокобна тръба! – измърмори той ядосано. – Пак ли ново нещастие? Но сега съм предупреден.

Обиколи няколко пъти колибата, като внимателно огледа наоколо високите треви. Прибра се, като повика Дарма и Пунтхи, залости вратата и се излегна зад нея, така че да се събуди при най-малка опасност отвън.

Минаха доста часове без нищо да се случи. Все по-неспокоен Камамури не можеше да затвори очи и често ставаше на пръсти, да погледне през прозорчетата.

Към полунощ луната залезе и джунглата потъна в пълна тъмнина. Точно тогава Пунтхи изляз три пъти.

– Някой приближава – прошепна Камамури. – Пунтхи го усети.

Влезе в стаята на ТремалНаик, който дълбоко спеше и в съня си продължаваше да споменава нещастната Ада.

Пунхи изръмжа глухо още няколко пъти към вратата, озъбен и настърхнал. И тигърът дочу нещо, защото изхърка нещо неясно.

След като взе два пистолета, Камамури отиде да дебне по всички прозорчета, но не успя да забележи и види нищо. За миг му хрумна да гръмне един път, за да изплаши оня, който би се осмелил да приближи до колибата, но за да не разбуди ТремалНаик и от страх, че той може да се впусне навън, се възпря. Малко след това, докато минаваше край един процепа, стори му се, че на юг нещо се аленее като огнена ивица; дочу му се и някакво свистене, последвано от глух тътен, но повече не можа да разбере. „Каква загадка – помисли си, потръпвайки. – Ако тази нощ не се случи беда, ще бъде знак, че Шива и Брахма ни закрилят.“ Остана буден още няколко часа, но умората го победи и той се унесе в сън. През останалата част на ношда нито кучето, нито тигърът се обадиха.

Нетърпелив да разгледа обстановката, на сутринта Камамури побърза да излезе. Първото нещо, което привлече вниманието му, бе една кама, забита в земята на няколко крачки от колибата и пробождаща някаква синя хартийка.

– Я! – възкликна махаратът и отстъпи. – Значи някой е дръзнал да стигне дотук?

Приблужи предпазливо и с известно отвращение към тези предмети и ги взе с треперяща ръка. Камата беше от тъмна, калена стомана с особена форма и странни знаци, врязани по острието. Разтвори хартията и видя тайнствената емблема на индийците от Раймангал, а отдолу няколко реда, написани в червено. „Какво ли означават тези редове? – попита се махаратът. – Тук има някаква загадка, която господарят ще разкрие.“ Нареди на Дарма и Пунтхи да мируват и изтича при ТремалНаик. Намери го седнал на един от прозорците, с оборена глава и поглед към мъгливите хоризонти.

– Господарю... – рече махаратът.

– Какво има? – попита другият с глух глас.

– Откъсни се от мислите си и погледни тези неща. Тук се крие

някаква тайна.

ТремалНаик се обърна с неохота. Нервен гърч измени чертите на лицето му, щом видя камата, която Камамури му показваше.

– Кой ти даде това оръжие? – попита и потръпна целият. – Намерих го пред колибата. Прочети това писмо, господарю.

ТремалНаик рязко го дръпна от ръката му и зачете с алчен поглед. Ето какво пишеше:

ТремалНаик.

Тайнственото божество, което властвува страховито над цяла Индия, ти изпраща, камата на смъртта. Достатъчно е едно одраскване на нейния отровен връх, за да слезеш в гроба.

ТремалНаик, ти трябва да изчезнеш от лика на земята: това желае Божеството. Само по този начин можеш да възпреш мълнията, надвиснала върху главата на онази, която е осъдена. Тази вечер, при залез слънце, Манчади очаква трупата ти.

Суйодхана

Докато четеше писмото, ТремалНаик пребледня.

– Какво?... – възкликна. – Животът ми!... Животът ми, за да възпра мълнията, надвиснала над главата на онази, която е осъдена!... Какво означава тази закана? Да умра? Аз?

– Господарю – прошепна Камамури, който се беше разтреперил като лист, – чувствавам, че ни грози голяма опасност.

– Не се плаши, Камамури – каза ТремалНаик. – Негодниците искат да ни сплашат, но аз ще се опълча срещу тайнственото божество, което властвува над цяла Индия. Те искат живота ми, божеството им ми заповядва да сляза в гроба и ми праща камата на смъртта, но ТремалНаик не е толкова глупав да се хване на въдицата, нито...

Изведнъж спря. Ужасна мисъл мина през главата му. Пак погледна писмото и по лицето му се изписа мъка.

– Велики Шива! – извика с неестествен глас. – Камамури!

– Какво, господарю?

– Една жена, която е осъдена... Да не би...

– Коя жена, господарю?

– Държат я в ръцете си...

– Но коя е тя?

– Ада! – произнесе той отчаяно. – О, бедна моя Ада! ТремалНаик изскочи като луд извън колибата и пак се върна с изменено от болка

лице.

– Господарю, не е възможно да я убият – рече Камамури.

– А ако така са решили ония чудовища? Какъв ужас! О, велики Шива, бди над нея. Бди над моята нещастна Ада...

Ридание разтърси гърдите на ловеца от Черната джунгла.

– Какво да направя? – заекна гой, съвсем объркан. – Да, почвам да разбирам, чудовищата са я осъдили, не искат да я обича ни един смъртен, един от нас трябва да умре. Но не, не искам тя да умре, тъй млада, тъй красива! Значи, трябва да умра аз? Не, не е възможно, твърде много я обичам, без да я видя за последен път, без да ѝ кажа, че умирам за нея.

ТремалНаик се сгърчи като змия и стисна глава между ръцете си. Неочаквано скочи на крака като тигър, който се готви да се нахвърли върху жертвата си. Злокобен блясък играеше в очите му.

– Часът на отмъщението удари! – рече той с неповторим глас. – Идвам, Ада! ... Дарма, тръгваме!

С един скок гигърът застана до него и страшно изръмжа. ТремалНаик откачи една карабина от стената и се готвеше да излезе, когато Камамури го спря.

– Къде отиваш, господарю? – попита го и го хвана за раменете.

– В Раймангал, да я спася, преди да я убият.

– Но не знаеш ли, че там дебне смъртта? Не знаеш ли, че в Раймангал има може би хиляда от ония хора, които искат да пролеят твоята кръв? Ти се обричаш, господарю, и като се надяваш да спасиш твоята любима, всъщност я осъждаш сам на смърт.

Аз!...

– Да, господарю, ти я убиваш. Още с появяването ти мълнията ще поразят девойката.

– Богове!

– Успокой се, господарю, и ме чуй. Остави на мен и скоро ще знаем всичко. Кой-знае, може би ония хора са искали само да ни сплашат.

ТремалНаик го изгледа като замаян. Може би Камамури имаше право.

– Още не е настъпил часът да идем на онзи проклет остров, нито ти си достатъчно укрепнал, за да се бориш с тях – продължи махаратът. – Те искат твоя живот, написали са го; е, добре, те ще имат твоя труп, но той ще диша и ще хване за гърлото убицеца на нещастния Агхур. Позволи ме да те водя аз, господарю; махаратите са хитри, ти знаеш това.

– Какво искаш да кажеш? – попита ТремалНаик, който малко по малко отстъпваше.

– Искам да кажа, че ни е нужен човек, който всичко да ни каже, за да знаем какво да правим. Ако е необходимо, утре ще заминем за Раймангал.

– Човек ли ни трябва?

– Да, и той ще бъде Манчади. Слушай ме внимателно. Тази вечер при залез слънце ще те закарам в джунглата и ти ще се престориш на умрял. Аз и Дарма ще се скрием на няколко крачки от теб, за да не ти се случи беда. Щом пристигне бандитът, който уби Агхур, ще се хвърлим отгоре му и ще го пленим. Аз се нагърбвам да го накарам да изкаже мястото, където крият момичето, което обичаш, и да го накарам да говори за планове на нашите неприятели.

ТремалНаик хвана ръцете на махарата и ги стисна сърдечно.

– Оставащ, нали? – попита Камамури, грейнал от радост.

– Да, оставам – каза ТремалНаик с дълбока въздишка. – Но утре, макар и сам, ще ида в Раймангал. Чувствувам, че голяма опасност застрашава Ада.

– Но не сам – добави Камамури. – Ние с Дарма ще те придружим. А сега се успокой. Тази вечер Манчади ще бъде в ръцете ни.

Камамури остави господаря си, седнал на прага на вратата, в плен на своите опасения и мрачни мисли, и отиде на реката, за да приготви лодката.

През деня нищо не се случи. Камамури отиде няколко пъти до джунглата, въоръжен до зъби, надявайки се да открие някой, може би и самият Манчади, но не срещна жива душа. Към седем часа слънцето плъзна по хоризонта. Това беше моментът за действие.

– Господарю, да не губим време – каза махаратът, който радостно притриваше ръце.

Точно в този миг от юг долетяха звуците на рамзинга,

– Негодникът се приближава – каза Камамури. – Кураж, господарю, аз ще те заведа в джунглата. Нито дума, нито най малко движение, ако не искаш да провалиш засадата. Щом убиецът се появи, тигърът ще го повали.

Грабна господаря си на ръце, метна го на гърба си, като предварително постави два пистолета под широката му дреха, и се опъти, клаушкайки се, към джунглата.

Слънцето изчезваше зад големите гори на запад, когато стигнаха до първите бамбукови дървета. Постави ТремалНаик на земята, който остана неподвижен като труп, после се наведе над него и му пошепна:

– Не мърдай, господарю! Щом тигърът се нахвърли на Манчади,



скочи и запуши устата на подлеца. Може би наоколо да има и други индийци.

– Остави на мен – отвърна също шепнешком ТремалНаик. Камамури се отдалечи с наведена глава, натъжен, че оставя сам ловеца на Черната джунгла. Щом стигна до колибата, от леса отекна втори звук на зловещата тръба. „Манчади е още далеч – помисли си. – Всичко върви добре.“ Влезе в колибата, вървожи се с пистолети и един дълъг нож, после излезе, като оглеждаше зорко реката и джунглата.

– Следвай ме, Дарма – каза той на тигъра.

С един скок звярът застана до него и двамата затичаха на юг, приривайки се сред високите тръстики. За пет минути стигнаха до бамбуковия лес и се скриха на седем-осем крачки от ТремалНаик.

Трети звук от тръба, този път по-близо, наруши дълбоката тишина. „Добре – каза си Камамури и стисна единия пистолет.

– Негодникът приближава.“ Погледна към господаря си, който изглеждаше като истински труп; бе легнал настрани и едната му ръка закриваше лицето. Можеше да излъже дори лешояда марабу и чакала.

Изведнъж един великолепен паун литна сред дърветата, явно изплашен. Камамури прокара ръка по гърба на тигъра, който душеше въздуха и размахваше опашка.

– Не мърдай, Дарма – прошепна му. Втори паун излетя с крясък.

Манчади приближаваше с пълзене, като змия, без да вдига никакъв шум. Може би се страхуваше да не попадне в засада.

Камамури се повдигна на колене, с пистолет в ръка. Видя тръстиките леко да се разтварят, показаха се две ръце и накрая зърна лъскавото лице на убиеца Манчади. Камамури почувствува, че по челото му избива пот.

– Дарма... – прошепна.

Тигърът изви гръбнак и чакаше само заповед да скочи.

Манчади погледна ТремалНаик, в очите му проблесна зло пламъче и се затресе в жесток кикот. Ловецът не помръдна. Тогава оня излезе от тръстиките с ласо в ръка и пристъпи към престорения мъртвец.

– Дарма, дръж! – викна Камамури и скочи. Тигърът направи скок от петнадесет крачки и се стовари като гръм върху убиеца, който мигом се строполи. В същото време ТремалНаик рипна и стовари в лицето му железния си юмрук.

– Дръж го здраво, господарю! – викна махаратът. – Счупи му един крак, за да не мърда.

– Излишно е, Камамури – рече ТремалНаик, като задържа тигъра. –

Аз почти го пребих.

Наистина индиецът, ударен в челото от страшния юмрук на ловеца, не даваше признаци на живот.

– Добре, сега ще го накараме да говори – каза Камамури. – Няма да излезе жив от ръцете ни, кълна ти се, господарю, и Агхур ще бъде отмъстен.

– Не говори толкова високо, Камамури – прошепна ТремалНаик, който задържаеше тигъра, да не разкъса пленника.

– Смяташ ли, че наоколо има други негови съучастници?

– Вероятно. Хайде, небето притъмнява бързо, може да връхлети ураган. Да го отнесем в колибата.

Камамури хвана Манчади за краката, а ТремалНаик – за китките, и двамата тръгнаха тичешком; само след няколко минути влязоха в колибата и залостиха вратата.

Междувременно от юг се зададоха огромни черни облаци.

### XIII. Мъчението

Голямата работа беше свършена. Оставаше сега да накарат пленника да проговори, нещо, което не беше толкова лесно, понеже индийците са по-инат и от американските червенокожи. Но двамата ловци разполагаха с могъщи средства, за да развържат езика и на един ням.

Проснаха пленника посред колибата и близо до краката му запалиха голям огън и зачакаха търпеливо да дойде на себе си, за да започнат изпитанието. Не мина много време и индиецът даде признаци, че е още жив. Гърдите му се повдигнаха, размърда крайниците си, потръпна, накрая разтвори очи и ги втренчи в ловеца от Черната джунгла, надвесен над него. Мигом на лицето му се изписа дълбоко учудване, което бързо премина в презрение, ужас и гняв. Пръстите му се сгърчиха и той впи нокти в земята; по устните му заигра подигравателна усмивка, която разкри два реда зъби, остри като на тигър.

– Къде съм? – попита с глух глас. ТремалНаик доближи лицето си до неговото.

– Позна ли ме? – попита го, като с мъка овладя яростта, надигаща се в гърдите му. – Позна ли ме?

– Ако не се лъжа, ти си човекът, когото трябваше да удуша

– отговори Манчади. – Какъв глупак излязох, като позволих да ме хванете!

- Какво ще кажеш за нашата засада, биваше си я, нали?
- Не отричам, трябваше да я очаквам.
- А сега трепериш от страх...
- Аз да треперя? – отвърна удушвачът с пресилена усмивка.
- Манчади се страхува само от Кали.
- Кали? Коя е тази Кали? Чувал съм това име.
- Да, чул си го в нощта, когато падна под камата на Суйодхана. Ах, какъв хубав удар беше!
- Толкова хубав, че съм още жив.
- Истинско нещастие е, че остана жив.
- Вярно е – рече иронично ТремалНаик. – Ако бях под земята, нямаше да мога да се върна в Раймангал, за да избия убийците.
- Ти не познаваш Суйодхана – каза другият.
- Ще се запознаем, Манчади, обещавам ти, и може би още утре вечер.
- Да ти вярвам ли?
- Разбира се. ТремалНаик е човек на думата.
- Аха, още щом стъпиш на бреговете на Раймангал сто примки ще се увият около врата ти – каза Манчади.
- Да оставим Суйодхана и примките сега, а да поговорим за по-важни неща.
- Както искаш.
- Но внимавай, Манчади, защото ако не говориш истината, ще изпиташ хиляди мъчения.
- Манчади е силен.
- Това ще видим по-късно. Слушай ме и отговаряй, а ти, Камамури, раздухай огъня, от който може би ще имаме нужда.
- По жълтеникавото лице на Манчади премина тръпка; погледът му спря уплашено на пламъците, които хвърляха странни сенки по опушените стени на колибата.
- Манчади – продължи ТремалНаик, – какво е това божество, което наричаш Кали и което иска толкова жертви?
- Няма да кажа.
- Зле започваш, Манчади. Ще ме принудиш да те измъчвам.
- Манчади е силен.
- Да минем на друг въпрос. Интересува ме колко хора се намират в Раймангал.
- Самият аз не зная. Знам, че са много и че всички се подчиняват на нашия вожд, Суйодхана.

– Манчади, познаваш ли Девата на свещената пагода?

– Че кой не я познава!

– Добре, говори ми за Ада Коришан.

Пламъче на жестока радост блесна в очите на Манчади.

– Да ти говоря за Ада Коришан? – усмихна се той злобно. – Никога!

– Манчади! – викна гневно ТремалНаик. – Знай, че ще те подложат на много мъчения, ако упорствуваш да мълчиш. Къде се намира Ада Коришан?

– Кой знае! Може би в Раймангал, може би в Северна галия, може би в морето. Може да е още жива, а може би умира. ТремалНаик нададе вик на ярост.

– Умира! Значи ти знаеш нещо. О, ще проговориш, дори да трябва да изгоря краката ти.

– Изгори ако искаш и ръцете ми до раменете, но Манчаки няма да проговори. Кълна се в богинята.

– Ах, нещастнико, никога ли не си обичал!

– Обичал съм само моята богиня и вярното си ласо.

– Чуй ме, Манчади! – викна ТремалНаик извън себе си. – Ще те пусна, ще ти дам всичките си пари, до последната рупия, ще ти дам всичкото си оръжие, ще стана ако искаш твой роб, но кажи ми къде се намира бедната Ада, дали е жива или мъртва, кажи ми има ли надежда да я спася. Жестоко страдах, Манчади, не ме карай да страдам още, не ме погубвай. Говори, или ще те разкъсам със собствените си зъби!

Манчади продължи да мълчи, загледан мрачно в него.

– Говори, чудовищно създание, говори! – кресна ТремалНаик.

– Не! – възкликна твърдо индиецът. – От устата ми няма, да излезе дума.

– Сърцето ти от камък ли е?

– Да, от камък и изпълнено с омраза.

– Подканвам те да говориш, за последен път!

– Никога! Убий ме, но не ще проговоря!

– Камамури, ела! – викна ТремалНаик.

Сграбчи пленника за ръцете и го блъсна с все сила на земята. Камамури хвана краката му и ги приближи до огъня. Твърдата кожа на ходилата му взе да пука при съприкосновение с жарта. Колибата се изпълни с тежката миризма на опърлено месо. Манчади се изпъна и измуча като звяр, а очите му се наляха с кръв.

– Дръж го здраво, Камамури! – рече ТремалНаик.

От гърдите на негодника се откъсна остър вик.

– Стига... стига... – повтори със задавен глас.

– Ще говориш ли? – попита го ТремалНаик.

Манчади се озъби, захапа устната си до кръв, но отказа, макар огънят да гореше месата му. Минаха още две-три секунди. Втори вик, по-сърцераздиращ от първия, излезе от устата му.

– Стига! – изхърка. – Много боли...

– Сега ще говориш ли?

– Да... ще говоря... стига... Спрете!

ТремалНаик с един удар на крака си го отдалечи от огъня.

– Говори, негоднико! – кресна му.

Манчади го погледна с изкривени от ужас очи. С отчаяно усилие се надигна да седне, но с глух стон се строполи отново и остана неподвижен, с лице сгърчено от болката.

– Умря ли? – попита изплашен Камамури.

– Не, само е припаднал – отвърна ТремалНаик.

– Трябва да внимаваме, господарю. Ако ни умре в ръцете, преди да признае, за нас ще бъде истинска несполука.

– Няма да умре така лесно, уверявам те.

– Дали ще проговори?

– Трябва. Чу ли, че Ада може би умира? Искам да науча всичко, дори да трябва да изцедя кръвта му капка по капка.

– Не му вярвай, господарю, може да е лъгал.

– Дано да е така. Ако моята Ада умре, чувствавам, че няма да го преживея. Виж каква съдба: обичам я, тя също ме обича, а не може да бъде моя. Но ще бъде, да, кълна се във всички божества на Индия!

– Успокой се, господарю. А, ето, че нашият човек започва да дава признаци на живот.

Удушвачът се съвземаше. Тръпка премина по цялото му тяло и чертите на лицето му се отпуснаха. Накрая отвори очи, спря погледа си на ловеца, отвори уста да каже нещо, но оттам не излезе никакъв звук – само хрипкав стон от гърлото му.

– Говори, Манчади! – каза ТремалНаик. Пленникът не отговори.

– Виждаш ли огъня? Ако не развържеш езика си, започвам отново с мъчението.

– Да говориш ли? – изръмжа Манчади. – Ти ме осакати... вече няма да мога да ходя... Ако искаш ме убий, но няма да говоря. Мразя те... и твоята Ада, жената, която обичаш... ще умре. Каква радост, като си помисля... тя ще изпита същите мои мъки... Сякаш я чувам да крещи... там на кладата... Ето, Суйодхана се подсмивва, а тхугитс<sup>2</sup>, танцуват

наоколо. Кали се усмихва... ето, пламъците я обгръщат... хахаха!

Безумецът избухна в сатанински смях и в същото време му пригласи тътенът на първата гръмотевица, която разтърси колибата до основи.

ТремалНаик се нахвърли отгоре му, обезумял.

– Лъжеш! – викна. – Не е възможно, не е възможно!

– Вярно е... Твоята Ада ще бъде изгорена...

– Кажи ми всичко! Искам да знам, заповядвам ти!

– Никога!

Подлудял от гняв и отчаяние, ТремалНаик го сграби и помъкна отново към огъня. Камамури се намеси.

– Господарю – спря го той, – този човек няма да издържи второ изтезание и ще умре. Огънят няма да го накара да говори, нека опитаме с желязото. Остави на мен и ще видиш, че ще проговори.

Махаратът мина в съседната стая и малко след това се появи с нещо като свредел, на чийто край бе закрепил две стоманени спирали, раздалечени един сантиметър една от друга.

– Каква е тази работа? – попита ТремалНаик.

– Шомпол за чистене на джепането – отвърна махаратът. – Сега ще видиш как ще го използвам и ти се заклевам, че този човек, колкото и издръжлив да е, няма да издържи на изпитанието. Махаратите разбират от тези неща.

Стисна здраво десния крак на пленника и постави на палеца му двата края на свредела.

– Внимавай, Манчади, започвам.

Двете спирали потънаха в плътта. Махаратът погледна Манчади в лицето, цялото обаяно в пот.

– Трябва ли да продължавам? – попита го.

– Не... престани... Всичко ще кажа.

– Знаех, че ще проговориш. Побързай, ако не искаш да започна върху другия крак. Къде е Девата от свещената пагода!

– В подземията -- промълви с угаснал глас Манчади.

– Закълни се в твоето божество, че не ни лъжеш.

– Заклевам се... заклевам се в Кали.

– Карай нататък. Каква опасност я грози? Разказвай!

– Над Ада тежи присъда... Кали я осъди на смърт. Твоят господар я обича, тя също него... така че един от двамата... трябва да умре... Бяха ме изпратили тук, за да го убия... но не успях...

– По-нататък, по-нататък! – подкани го нетърпеливо ТремалНаик.

– Няма да ме видят, ще предугадят участието ми... ще разберат, че ти си още жив... Тогава един от вас двамата... трябва да умре... Ада е в ръцете им... и ще умре на кладата. Кали я е осъдила.

– Ужас! Но аз ще я спася...

Иронична усмивка размърда устните на мъченика.

– Тхугите са силни – заекна.

– Но ТремалНаик ще бъде по-силен от тях. Ненавиждай ме, Манчади. Знаем, че свещеният баниян води към подземията, но трябва да науча тайния вход.

– Говорих много. Можеш да ме убиеш... и без друго ще умра... друго няма да кажа... остави ме да умра.

– Трябва ли да започвам отново? – попита Камамури.

– Знаем каквото ми е нужно – рече ТремалНаик. – Тръгвам!

– Още тази нощ ли?

– Не чу ли? Утре може да е късно.

– Нощта е тъмна и бурна.

– Още по-добре; ще пристигна на отсрещния бряг без да бъда забелязан.

– Господарю, да отидеш в Раймангал е все едно да отидеш срещу смъртта.

– Тръгвам още тази нощ, Камамури. И небесните мълнии няма да ме спрат. Дарма!

Тигърът, който се бе стусил в съседната стая, се надигна с ръмжене и доближи до господаря си.

– Да идем при лодката, верни приятелю. Пригответи ноктите си за борба.

– А аз, господарю, какво да правя? – попита Камамури. ТремалНаик помисли малко, после каза:

– Този човек е още жив и вероятно няма да умре. Наглеждай го, кой-знае, може пак да ни дотрябва.

– И искаш да тръгнеш без мен? .

– Виждаш сам, че не можеш да ме последваш. Ела след малко да ми помогнеш за лодката.

ТремалНаик се въоръжи с карабината, пистолетите и дългия си нож, взе със себе си голям запас барут и куршуми и излезе с бързи крачки. Тигърът тръгна след него, като подскачаше наляво и надясно, възбуден от свистенето на вятъра и тътена на гръмотевиците.

– Нощта е лоша – каза ТремалНаик с очи обърнати към

буреносните облаци, – но нищо няма да ме спре. Ох, дано да стигна навреме, за да спася нещастната Ада!

Неочаквано до ушите му достигна гърмеж, последван от злокобния вой на Пунтхи. „Какво ли е това?“ – попита се изненадан ТремалНаик. Погледна към колибата и видя Камамури да тича към него.

– Какво се е случило? – попита.

– Отмъстих за Агхур – отвърна махаратът.

– Да не си убил Манчади?

– Да, господарю. Този човек ни беше в тежест, сега поне мога да те последвам.

– Камамури, нали знаеш, че е възможно да не се завърнем повече?

– Знам, господарю.

– Знаеш, че в Раймангал ни дебне смъртта, нали?

– Знам, господарю. Ти отиваш насреща ѝ, за да спасиш жена, която обичаш, и аз ще дойда с теб. По-добре да умра с теб, отколкото да оставам сам.

– Добре, мой храбри Камамури, следвай ме! Пунтхи ще пази колибата ни.

## XIV. В Раймангал

Както бе предвидил махаратът, нощта беше бурна. От юг се надигаха огромни облаци пара, които тичаха безредно на юг и се превъртаха по небесния свод като морски вълни. Блъсъци вятър прииждаха на равни интервали и с хиляди различни гласове поваляха огромните тръстикови пространства, изтръгваха по-тънките стебла и ги въртяха из въздуха заедно с изплашените марабу и пауни. От време на време ослепителна, синя светкавица прорязваше мрака, осветявайки хаоса от изкоренени растения, след която следваше оглушителен гръм, отекващ до бреговете на Бенгалския залив. Не валеше, но небето се готвеше да излее страшния си порой.

Двамата индийци и тигърът за няколко минути стигнаха до брега на река Мангал, изчакаха една светкавица да освети отсрещния бряг, а после сигурни, че никой не ги дебне, побързаха да спуснат лодката във водата.

– Господарю – каза Камамури докато лодката ги клатушкаше, – вярваш ли, че ще срещнем някой от онези бандити покрай реката или около Раймангал?



– Сигурен съм, но какво от това? Тази нощ се чувствавам тъй силен, че мога да изляза срещу хилядна войска. Любовта, която пари в гърдите ми, ще ми даде силата да превъзмогна всяко препятствие.

– Знам, господарю, но трябва да действваме предпазливо. Ако ни забележат, ще вдигнат тревога и ще ни попречат да слезем на брега.

– А как да постъпим?

– Да ги заблудим. . – Как?

– Това остави на мене; ще преминем без да ни видят.

Махаратът се върна на брега и отсече дълги бамбукови стебла, с които покри грижливо лодката, така че да изглежда купчина тръстика, понесена от течението.

– Тъмно е и ония отсреща няма да се усъмнят, че под тръстиката има лодка с двама души и един звяр в нея – каза, докато се настаняваха.

– Бързо, Камамури – каза ТремалНаик. – Всяка загубена минута за мен е като удар с нож в сърцето и тръпна при мисълта за опасността, надвиснала над Ада Вярваш ли, че ще успеем да я спасим?

– Да, господарю – отвърна махаратът, докато тласкаше лодката посред течението. – Може би ония негодници се надяват, че Манчади е успял да извърши престъплението си.

– А ако пристигнем късно?... Велики Шива, няма да го понеса!

– Спокойствие, господарю. Може пък Манчади да е преувеличил

– Дано да е така.

– Тихо, господарю, вече е опасно.

ТремалНаик се изтегна на носа с тигъра, а Камамури, с весло в ръка, се опитваше от кърмата да насочва лодката. Бурята се усиливаше и тъмното небе пламна от светкавици. Вятърът свистеше страховито в джунглата и огъваше дори най-яките дървета. Понесена от придошлата река и вятъра, лодката се плъзгаше бързо, като застрашително прескачаше водовъртежите, блъскаше се в плуващите дънери, с мъка избягваше малките островчета. Напразно Камамури се мъчеше да я насочва по правия път; не бяха по-малки и усилията на ТремалНаик, зает изцяло да успокоява Дарма, който изплашен до краен предел от трясъка на гръмотевиците и блясъка на мълниите, се мяташе с ръмжене от единия на другия борд и заплашваше да преобърне лодката.

Към десет вечерта Камамури сигнализира за голям огън на брега, който отстоеше на около триста метра от лодката. Тутакси се чу и звукът на рамзинга, който се повтори три пъти в три различни тона.

– Внимание, господарю! – викна с пълен глас, за да надвие адския рев на бурята.

– Забелязваш ли някой? – попита го ТремалНаик, като държеше здраво за врата тигъра, а с другата стискаше pistolета.

– Не, господарю, но огънят сигурно е запален, за да виждат кой минава и отминава. Да бъдем нащрек: рамзингът сигнализира за нещо.

Лодката бързо се приближаваше към огъня, стъкмен от купчина сух бамбук, който осветяваше като ден двата бряга на реката.

– Господарю, гледай! – каза изведнъж Камамури.

– Тихо! – прошепна ТремалНаик и в същото време запуши устата на тигъра.

От гъсталака неочаквано бяха изскочили двама индийци. Носеха ласо, увито около кръста, и в ръце държеха карабини. По гърдите им ясно личеше синята змия с женска глава.

– Гледай там! – викна единият от тях. – Виждаш ли?

– Да, купчина тръстика, понесена от течението – отвърна другият.

– Така ли мислиш?

– А какво?

– Страхувам се, че отдолу се крие нещо друго.

– Не виждам нищо отдолу.

– Мълчи!... Стори ми се, че чух...

– Ръмжене, нали?

– Точно. Възможно ли е вътре да се крие тигър?

– Добър му път.

– Почакай, Хука. Човекът, когото Манчади трябва да удуши, има тигър.

– Това не знаех. И ти мислиш, че там отдолу е нашият човек със своето животно?

– Може би, защото човекът е смел и хитър.

– Какво смяташ да правиш?

– Да го накарам да се покаже с един изстрел на карабината. Мери се много ниско.

Камамури и ТремалНаик чуха ясно разговора. Щом видяха индийците да вдигат карабините, залегнаха веднага на дъното на лодката.

– Не отговаряй, господарю, иначе сме загубени – каза махаратът.

Два гърмежа отекнаха и профучаха през тръстиката. Тигърът подскочи и гневно измяука.

– Мирно, Дарма! – каза ТремалНаик.

– Богинята да ме поразии, ако това не е той! – викна единият от индийците.

– Подай сигнал, Хука! – заповяда другият.

Над лодката блесна ослепителна светлина, след което последва страшен гръм, който заглуши високите тонове на рамзинга. ТремалНаик и Камамури, които се бяха изправили, бяха мигновено повалени, а тигърът измяука втори път, по-силно от първия.

– Мълнията, господарю! – викна Камамури.

Още замаян от въздействието на електрическия ток, ТремалНаик се надигна на колена. Гневен вик се изтръгна от устните му:

– Проклятие! Горим!

Наистина, възпламенена от мълнията, тръстиката гореше отвсякъде.

– Загубени сме! – възкликна Камамури. – Бързо, в реката!

– Не мърдай, ако ти е скъп живота – спря го ТремалНаик и с върховно усилие сграбчи купчината тръстика, която захвърли в реката.

– Той е! – викна някой.

– Огън, Хука!

Изтрещяха още два изстрела, които префучаха покрай ушите на ТремалНаик.

– Подай сигнала, Хука!

– Загубени сме, господарю – извика Камамури.

– Не мърдай и дръж тигъра – повтори ТремалНаик. Хвърли се към носа и се прицели в индица на име Хука, който поднасяше рамзинга към устните си. Гърмежът на карабината бе придружен от вика на улучения. Той се свлече и претърколи в реката. Другарят му се поколеба за миг, после хукна през глава, като надуваше отчаяно рамзинга, който бе вдигнал от земята. ТремалНаик стреля подире му с pistolета, но не успя да го удари.

– Край! – викна той и гневно захвърли оръжието. – Открити сме!

– Какво да правим, господарю? – попита Камамури. – Струва ми се, че всяка надежда да слезем на брега на Раймангал е загубена; рамзингът ще вдигне на крак всичките ни врагове.

– Въпреки това ще вървим напред, Камамури. Тази нощ никой не ще успее да ни спре. Хващай се за веслата и гребци колкото сила имаш; може би ще пристигнем преди негодниците да се подготвят за посрещане. Аз ще наблюдавам двата бряга и ще стрелям по всеки, който попадне под обсега на карабината ми. Давай!

На Камамури му се искаше да добави нещо, може би някой съвет, но ТремалНаик не му остави време.

– Ако те е страх, слизай от лодката – каза му. – Ние с тигъра ще продължим.

– Следвам те, господарю, и нека Шива ни закриля.

Седна посред лодката, хвана веслата и почна да гребе с все сила. Като подскачаше по вълните, подета от силния тласък на махарата, лодката се понесе стремително напред. Със заредена карабина ТремалНаик застана на носа с очи, вперени към двата бряга. Изминаха десет минути. Бреговете, които бягаха покрай двамата индийци, бяха покрити с бамбук, който влизаше във водата, и от палмови клони, пречупени от яростта на урагана. .

Изведнъж ТремалНаик, който следеше течението на реката, забеляза на юг да се издига нависоко ракетен сигнал. Макар вятърът да бушуваше и гръмотевиците да трещяха, чу ясно избухването му във въздуха.

– Сигурно някакъв сигнал – прошепна. – Греби, греби, Камамури!

Втора ракета се издигна на отсрещния бряг и описа дълга парабола.

– Открити сме, господарю – обади се махаратът.

– Моята Ада е в опасност, давай, Камамури!

Реката влезе в по-тясно корито и ТремалНаик установи, че са близо до плаващото гробище. Без да знае защо, потръпна.

– По-бавно, Камамури, чувствавам, че ни дебне опасност. Махаратът забави и малко след това лодката навлезе в едно уширение на реката, покрито от гъстия свод на тамариндови дървета. Тъмнината стана още по-дълбока и двамата индийци не виждаха по-далеч от пет крачки. Те усетиха, че лодката се блъска в плаващите трупове, но вниманието им бе привлечено от пляска на тяло, което скача във водата.

– Чу ли, господарю? – попита Камамури

– Да, някой скочи в реката.

ТремалНаик се наведе над реката, за да види дали доближава към лодката, но не забеляза нищо. Лодката се блъсна втори път.

– Някой минава – каза нечий глас, който стигна до двамата ловци.

– Кои ли са?

– Някои от нашите. Срещата е за полунощ.

При думата „полунощ“ ТремалНаик почувствува бодej в сърцето. „Полунощ! – помисли си. – Среща в полунощ! Шива, какво съмнение!“

– Хей, вие! – викна някой. – Кой минава?

– Не отговаряй, господарю – побърза да каже Камамури.

– Напротив, ще отговоря. Трябва да знам всичко.

– Погубваш се.

– Кой е там? – попита ТремалНаик.

– Кой минава? – попита вместо отговор гласът.

– Индийци от Раймангал.

– Побързайте, защото полунощ приближава.  
– Какво ще става в полунощ?  
– Девата от свещената пагода ще се качи на кладата. ТремалНаик заглуши вика, който напя зад устните му. Но овладявайки вълнението си, попита:

– Не е ли умрял ТремалНаик?  
– Не, братко, защото Манчади още не се е върнал.  
– Значи Девата ще бъде изгорена...  
– Да, в полунощ. Кладата е готова и девойката ще се пресели в рая на Кали.

– Благодаря, братко – отвърна с глух глас ТремалНаик.  
– Чакай, още една дума само. Чу ли рамзинга? – Не видя ли Хука?  
– Да, край огъня.  
– А знаеш ли къде ще изгорят Девата?  
– Струва ми се в подземията.  
– Да, в голямата подземна пагода. Побързай, защото полунощ не е далеч. Сбогом, братко.

– Гребци, Камамури, гребци! – изръмжа ТремалНаик. – Ада, бедна моя Ада!

Ридание разтърси гърдите му и задави гласа му.

Камамури хвана веслата и загреба с удвоена сила. Лодката мина като стрела над мъртвите тела, прекоси водното уширение и бързо навлезе в реката. Скоро се показа крайният нос на Раймангал с гигантския баниан, чийто безкрайно дълги клони се преплитаха и люлееха под напора на бурята. Една светкавица раздра мрака и освети напълно пустия бряг.

– Шива е с нас! – възкликна Камамури.  
– Давай, приятелю, давай! – викна ТремалНаик, който се бе хвърлил на кърмата.

Тласната с все сила, лодката заседна здраво на брега. ТремалНаик Камамури и тигърът скочиха на сушата и притичаха до главния ствол на свещения баниан.

– Нищо ли не чуваш? – попита ТремалНаик.  
– Не, господарю – отговори със спокоен глас махаратът.  
– Щом е така, да се спуснем и ние. Или моята Ада, или смърт! Вкопчиха се за клоните и се покатериха до пресечения връх на ствола. С един само скок тигърът ги настигна. ТремалНаик погледна в кухнята – на светлината на мълниите можа да види вдлъбнатини, които позволяваха човек да слезе по тях.

– Да вървим, смели приятелю. Аз ще мина отпред.

След тези думи се спусна мълчаливо в дънера. Махаратът и Дарма го последваха.

Пет минути по-късно се намериха в подземие – в някаква полукръгла пещера, издълбана в самата скала, на шест метра под повърхността.

## XV. Сектата на Кали

Сега не им оставаше друго, освен незабелязани да стигнат до големия храм на богинята Кали, да връхлетят изненадващо над бандата от фанатици и отвлечат жертвата, като разчитат на суматохата и уплахата от появяването на тигъра. Не беше обаче лесно да намерят пътя сред онзи мрак из коридорите на огромното подземие. Никой от двамата не можеше да каже в каква посока да тръгнат, защото не знаеха на кое място е издълбан храмът. Но те не бяха хора, които да се върнат обратно, нито да се поколебаят за миг, макар да ги заплашваха хиляди опасности. Опиивайки стените, започнаха да се придвижват предпазливо, като проверяваха с крак почвата, за да не пропаднат в някой отвор; не отронваха дума, защото не бяха сигурни дали някой часовой не се върти наблизко. Скоро се натъкнаха на широк отвор, нещо като врата, пред която спряха и дадоха ухо.

– Чуваш ли нещо? – попита съвсем тихо ТремалНаик другаря си.

– Нищо, господарю, освен гръмотевиците.

– Това значи, че мъчението не е започнало.

– И аз така мисля, господарю; не чувам никакъв шум.

– И все пак сърцето ми ще изхвъркне.

– От вълнението е, господарю.

– Вярваш ли, че ще стигнем до пагодата?

– Защо не?

– Страхувам се, че ще се изгубим из тези коридори. Ето, трябва да призная, че в този върховен момент изпитвам страх.

– Не мога да повярвам. Ти да изпитваш страх!...

– Но е така. Не знам дали от треската, или от вълнението, което ме е обзело.

– Кураж, господарю! А сега нека напредваме бавно. Ако някой ни чуе, може да вдигне тревога и да връхлетят отгоре ни всички тайнствени обитатели на тези мрачни пещери.

– Знам, Камамури. Ти дръж тигъра.

ТремалНаик постави крак върху едно хлъзгаво стъпало и почна да слиза с протегнати напред ръце, за да не се блъсне в някоя стена. След десет стъпала се намери на площадката на някаква галерия, която плавно се спускаше.

– Нищо ли не виждаш? – попита той Камамури.

– Нищо, имам чувство, че съм ослепял. Дали този е пътят, който води към пагодата?

– Не знам, Камамури. Не знам какво бих дал да мога да запаля малко огън. Какво ужасно положение.

– Върви, господарю. Страхувам се, че полунощ приближава. ТремалНаик едва успя да сподави вика си на ужас и се хвърли напред, като се клатушкаше, сякаш бе пиян, и се опираше о стените. Бе изоставил всякаква предпазливост, движеше се бързо, на скокове, със стиснати юмруци и широко разтворени очи, в плен на крайна нервна възбуда. Не чуваше дори гласа на Камамури, който го молеше да обуздае порива си. За щастие, грохотът на гръмотевиците отекваше все още под мрачните сводове и заглушаваше шума на техните стъпки.

Изведнъж loveцът се удари в някакъв остър предмет, който проби дрехата му и докосна плътта му. Той рязко спря и се огдръпна.

– Кой е там? – попита с писклив глас, като вдигна големия си нож.

– Какво откри? – попита махаратът, който избута тигъра напред.

– Има някой пред нас, Камамури. Внимавай!

– Някоя сянка ли мярна?

– Не, бодна ме копие, за малко не ме рани в гърдите.

– И все пак Дарма не дава признаци на безпокойство.

– Да съм се излъгал? Не е възможно.

– Ще се връщаме ли?

– Никога. Делят ни минути от полунощ. Напред, Камамури! Опита се да тръгне и почувствува същия остър връх да се забива в месата му. Изруга глухо и протегна дясната си ръка; напипа неподвижно копие на височината на гърдите си. Опита се да го изтегли, но то не помръдна.

– Какво значи това? – учудено възкликна ТремалНаик.

– Откри ли нещо, господарю? – попита Камамури.

– Едно копие, зазидано в стената; ще го заобиколим.

Сви на дясно и след няколко крачки се натъкна на второ копие, също неподвижно. Беше крайно изненадан „Може би това е някаква Защитна система или инструмент за мъчения“ – помисли си и се обърна. се да потърси изход наляво. Продължи известно време, и удари главата си в снишаващия се свод и постави крак на едно стъпало. Продължи да

слиза надолу, после спря, защото ръката на Камамури стисна силно неговата.

– Чуваш ли, господарю?. – попита го махаратът. Да, чувам – отвърна Тихо ТремалНаик.

– Какъв е този шепот?

– Още не знам, мълчи и слушай.

Наостриха уши и спряха дишането си. Странно: над главите им нещо клокочеше, а ехото на галерията го повтаряше. Миг след това под свода се появи леко осветен диск, който почти веднага изгасна. Зад него се чу силен гътен.

Камамури и ТремалНаик бяха обзети от силно безпокойство и хванаха pistolетите си. Минаха няколко минути, после дискът отново се появи и пак изчезна, последван от тайнствения гътен.

– Разбираш ли нещо? – попита махаратът.

– Мисля, че да – отвърна ТремалНаик. – Този шум на клокочеща вода говори за наличието на вода. Може би над главите ни тече река.

А този диск, който се появява и изчезва?

– Може би е стъклена или кварцова леща, в която се отразяват светкавиците отвън, а тътнежът е ехото на гръмотевиците. Но каквото и да е, връщане назад няма! Полунощ приближава.

– Намираме се в ужасно място, господарю. Треперя като лист. Този мрак и газни тишина ме плашат.

– Дарма спокоен ли е?

– Да.

– Това е знак, че неприятелят все още е далеч. Да вървим. Тръгнаха отново сред тъмнината и влагата, като се изкачваха и слизаха, удряйки често главите си в ниските сводове. Минаха така още десет минути, дълги като десет часа. Двамата ловци вече сметнаха, че са поели по грешен път и се канеха да се върнат, когато изведнъж и двамата видяха посред галерията висок пламък. До него ТремалНаик забеляза един полугол индиец, опрян на късо копие, чийто горен край изобразяваше тайнствената змия. От устните на ТремалНаик излезе въздишка на облекчение.

– Най-после! – прошепна. – Страхувах се, че съм навлязъл в необитаема пещера. Камамури, внимавай!

– Враг ли е насреща ни?

– Да. един тхуг, който ни препречва пътя. Страхувам се, че трябва да го убием.

– Не можем ли да го избегнем?



– Само ако се върнем назад, но ТремалНаик ще върви напред  
– Ще вдигнем шум, той ще викне и всички ще се нахвърлят отгоре  
ни.

– Този човек е с гръб към нас, а Дарма стъпва леко.  
– Внимавай, господарю!  
– Решен съм на всичко, дори да се бия с хиляди.  
Наведе се над тигъра, който озъбен, гледаше свирепо индиеца.  
– Виж този човек, Дарма – каза ТремалНаик. Тигърът глухо  
изръмжа.

– Иди и го разкъсай, приятелю.

Дарма погледна господаря си, после индиеца. Очите му се разтвори-  
риха и сякаш пламнаха. Бе разбрал какво иска от него господарят му.  
Снижи се и корема му опря до земята, погледна още един път Тремал-  
Наик, който му сочеше индиеца, и се отдалечи безшумно, като бавно  
размахваше опашка, подобно на ядосана котка. Индиецът с гръб към  
огъня не беше чул и видял нищо. Човек би казал, че дремеше, опрян на  
копието си.

ТремалНаик и махаратът с карабини в ръце следваха напрегнато  
движенията на Дарма, който не изпускаше от очи жертвата си и бавно  
приближаваше. Сърцата им биеха до пръсване. Достатъчен бе един вик  
на индиеца, за да се вдигне тревога из подземията и смелата акция да  
пропадне.

– Дали ще успее? – прошепна махаратът в ухото на ТремалНаик.

– Мълчи и гледай. Дарма е умен.

Индиецът още не бе чул нищо – тъй безшумно стъпваше животното;  
накрая то спря, сви се, изчака малко и извърши страхотен скок. Тремал-  
Наик силно стисна ръката на Камамури. Човекът и животното падна-  
ха едновременно на земята и се чу глухо прашене на кости. Двамата  
се затичаха към огъня с насочени карабини.

– Браво, Дарма! – каза ТремалНаик и погали звяра по гърба.

Приблужи се до индиеца и го повдигна. Потънал в кръв, нещастни-  
кът не даваше признаци на живот. Тигърът бе смачкал главата му между  
зъбите си.

– Наистина е умрял – каза ТремалНаик и го пусна. – Дарма не мо-  
жеше да нанесе по-добър удар от този. Ще видиш, Камамури, че с това  
храбро животно ще свършим добра работа. Вече не ми се струва трудно  
да върна свободата на онази, която обичам.

– И мен така ми се струва, господарю. Ще бъде голяма гледка, кога-  
то Дарма се хвърли посред оная банда от убийци и ги обърне в бягство!

– Да, това ще бъде момента да откънем Ада.

– И къде ще я отнесем?

– На първо време в колибата; после ще помислим да я отведем в Калкута или някъде по-далеч.

– Тихо, господарю!

– Какво има?

– Чуй!

В далечината се чу остър звук, който двамата приятели веднага разпознаха.

– Рамзингът – възкликнаха.

Силен, тъп звук се разнесе веднага след това из всички галерии на подземие. Беше същият звук, който те чуха нощта, в която слязоха на брега на Раймангал, за да търсят Хурти. ТремалНаик потръпна целият и почувствува, че силите му се умножават. Скочи като тигър и вдигна капабината си.

– Полунощ! – извика с нечовешки глас. – Ада!... О, моя годенице!

Повече не можа да изрече нищо. Издаде гърлен вик и се впусна стремглаво напред, следван от Камамури и тигъра. Приличаше на звяр, а не на човек. Очите му бяха кръвясали, на устата му се появи пяна, а в дясната си ръка размахваше дългия нож, готов да го забие в гърдите на първия враг.

Тъпанът продължаваше да ечи, за да свика поклонниците на сектата на тайнствената богиня, а в далечината долитаха звуковете на рамзинга и неясен брътвеж на гласове. Ужасният момент приближаваше, дванадесетият час настъпваше. ТремалНаик затича още по-силно, нехаещ, че стъпките му могат да бъдат чути.

– Ада!... Ада! – шептеше и пробягваше като бесен галериите, една след друга.

В дъното блесна светлина и мигом до тях достигнаха виковете на хората от сектата

– Ето ги! – изкрещя ТремалНаик.

Камамури се хвърли отгоре му и впрягайки всичките си сили едва успя да го спре.

– Нито крачка повече! – каза му. – Ако ти е скъп живота на твоята Ада, нито крачка повече! – повтори Камамури и го пригисна с все сила към себе си.

– Пусни ме, махарате, пусни ме! Целият горя... всички дяволи са в кръвта ми.

– Точно заради това не искам повече да продължаваш. Ако

нахълташ в тази пещера преждевременно, загубени сме. Овладей се, господарю, ако искаш да спасим момичето.

Сърцето ми ще изскочи от гърдите, а кръвта ми завира. Чувствувам сила да разкъсам тези злодеи и извадя от тях всички ония чудовища. Чуваш ли? . Не чу ли един сърцераздирателен вик?

– Нищо не чувам, нещо се лъжеш.

– Стори ми се, че чух някакъв глас.

– Това е прекалената възбуда. Успокой се, господарю, ако искаш да я спасиш.

– Добре, ще се овладеея, но нека не спираме тук.

– Не, няма да спираме, тръгни с мен, но ако допуснеш най-малката непредпазливост, ще те оставя. Дай ми ръката си

Камамури стисна лявата ръка на ТремалНаик и малко след това спряха зад една огромна колона, откъдето можеха да гледат, без да бъдат видяни.

Пред погледа им изпъкна странно зрелище.

Отпреде им се отваряше просторна пещера, издълбана в червения гранит по подобие на прочутите древни храмове, поддържана от двадесет и четири колони, украсени с чудновати скулптури на слонски и лъвски глави и разни божества. В подножията им личеше изображението на Парвати, богинята на смъртта, яхнала лъв, както и богинята Ганеза с осемте си ръце, седнала между два слона, които съединяваха хоботите си над главата ѝ. На четирите ъгъла личаха статуи на Шива, а по средата се издигаше една чудовищна богиня с изплезен червен език, препасана с плетеница от човешки ръце и огърлица от черепи. Подобна богиня ТремалНаик вече бе видял в предишната пагода. От свода, покрит с изпъкнали релефи на битки между Рама и тиранина Равана, крадец на красивата Сита, висяха множество бронзови полилеи, които пръскаха наоколо синкавобледа, мъртвешка светлина.

Четиридесет полуголи индийци, със змията, татуирана на гърдите, коприненото ласо около кръста и кама в ръката, бяха седнали по турски около божеството. Един от тях биеше от време на време огромния тъпан, украсен с пера и животински гриви.

Както казахме, ТремалНаик се бе спрял зад огромната колона, учуден и ужасен. Той конвулсивно стискаше оръжието си и шептеше:

– Ада!... Къде е моята Ада? – и очите му трескаво търсеха из пещерата.

Радостен лъч блесна в очите му.

– Жертвоприношението още не е започнало! – възкликна. –

Благословен да е Шива.

– Не говори високо, господарю! – каза му Камамури, докато стискаше тигъра за врата. – Ако това са всичките обитатели на подземие, то ще бъде мъчно да отмъкнем твоето момиче.

– Да, да, ще я спасим, Камамури! – каза възбудено ТремалНаик. – Ще избием всички!

– Тихо!...

Тъпанът удари дванадесет пъти и четиридесетте индийци се изправиха като един човек.

ТремалНаик усети, че сърцето му замира и се хвана за колоната от страх, че няма да се овладее.

– Полунощ! – каза той със задавен глас.

– Спокойствие, господарю – обади се Камамури и го прегърна през кръста.

Някаква врата шумно се отвори и един висок, много слаб индиец, с дълга черна брада около лицето и светещи очи, обвит в широк плащ от жълта коприна, влезе в пещерата.

– Поздрав на Суйодхана, Сина на свещените води на Ганг! – викнаха в един глас четиридесетте индийци.

– Поздрав на Кали и на нейните синове! – отвърна индиецът

Щом зърна този човек, ТремалНаик глухо изруга и се опита да се освободи от Камамури, но той го притисна към себе си още по-здраво.

– Не мърдай, господарю – пошепна му.

– Виж този човек! – каза ТремалНаик през зъби.

– Да, знам, той е вождът на тези типове.

– Същият, който заби камата си в гърдите ми.

– Ах, негодник!

Суйодхана влезе бързо в храма, поклони се пред чудовищното божество от бронз и като се обърна към индийците, викна с властен глас:

– удари последният час на Девата от пагодата, братя. Манчади е мъртъв.

Заканителен шепот премина по редиците от индийци.

– Да засвирят тръбите! – заповяда страшният вожд на удушвачите.

Двама индийци надуха две дълги тръби, които издадоха няколко тъжни, провлачени звука.

Веднага нахлуха сто други индийци, които напълниха пещерата и издигнаха в основите на една колона пред огромна клада, над която изляха реки от уханно масло След тях се издадоха танцьорки с пъргава стъпка и като разклащаха звънчета и сребърни халки, заобиколиха

богинята Кали. Облеклото им беше пишно леко и гиздаво, за да изпъкне грацията, краката им Тънки, златни брони, обковани с най-скъпи диаманти, блестяха по гъавите им; къси полички от червена коприна се спускат под широк кашмирен пояс, пристегнат около кръста им, а краката им бяха обути в бели чорапи. От ръцете и краката им висяха сребърни звънчета и халки, а на главите си носеха лек воал от ярки цветове. Под звуците на тръбите и ударите на тъпана те започнаха своя буен танц около богинята Кали, като въртяха из въздуха копринените си воали, постигайки вълшебни цветни и фигурни въздействия.

Изведнъж танцът спря. Батериите преминаха покрай богинята и докоснаха земята с чело, след кое го образуваха плътна група и се оттеглиха.

– Камамури, Камамури... – заекна ТремалНаик, опрян до колоната

– Спокойствие и кураж, господарю – каза махаратът, чиито зъби тракаха.

– Върти ми се главата, сърцето ми ще изхвъркне... Ох, Ада!... Индийците, насядали около божеството, при един знак на Суйодхана се изправиха. ТремалНаик разбра, че изпълнението на смъртното наказание започва.

В далечината се чува барабани. ТремалНаик се изправи с горящи очи и насочени пистолети.

– Ето ги – изръмжа той с безкрайна омраза в гласа.

Барабаните приближаваха и техният тътен се повтаряше безброй пъти под черните сводове на пещерата и мрачните коридори. Скоро се чува диви крясъци и врява.

– Ето ги! – възкликна повторно ТремалНаик. Тигърът глухо се обади и размърда опашка.

Една широка врата се разтвори и влязоха десет удушвачи с големи глинени съдове, покрити с кожа, наречени от индийците миртенг. След тях влязоха други двадесет с големи бронзови звънци, а накрая още дванадесет с рамзинги и тъпани „тамтам“. Най-после сред цялата страховита олелия се появи нещастната Ада, също в златна броня, обкована с неограничено скъпи диаманти, с бяла пола и чорапи от коприна, с разпуснати коси по раменете. Жертвата, която тези безмилостни хора се готвеха да хвърлят сред пламъците на кладата, беше бледа като мъртвец, отпаднала от наложения ѝ пост и замаяна от опиващите питиета, които бяха я принудили да погълне. Двама удушвачи в дълги тунки от жълта коприна я придържаха, а други десет я следваха, като пееха възхваляващи за нейния героизъм и обещания за вечно щастие в рая на Кали, в замяна на нейните

добродетели.

Ужасният момент приближаваше. Суйодхана вече бе запалил кладата и пламъците се издигаха като огромни змии към свода на пещерата. Барабаните забиха в такт с тръбите, които засвириха химна на смъртта, а удушвачите повлякоха нещастницата към огъня.

Изведнъж жертвата дойде на себе си. Видя пред себе си пламтящата клата и предстоящия си край. Тя си спомни сред мъглите на опиума за произнесената присъда от мрачния Суйодхана. От гърдите ѝ се откъсна сърцераздирателен вик:

– ТремалНаик!

В дъното на черния коридор отекна страшен вик:

– Разкъсай ги, Дарма!... Разкъсай ги!

Големият бенгалски тигър чакаше само тази команда. Излезе от скривалището си с разтворена уста и протегнати лапи, сви се, издаде глух рев, след това извърши страхотен скок и тупна сред тълпата от удушвачи.

Вик на ужас се разнесе от устата на всички при вида на свирепия хищник, който вече бе повалил двама души.

– Разкъсай ги, Дарма! Разкъсай ги! – повтори предишният глас.

Веднага след това изтрещяха четири гърмежа, които свалиха четири индийци и накараха да паднат на колене всички останали. Посред облака от дим се появи ловецът от Черната джунгла с изменено от ярост лице и нож в ръката.

Да пробие редиците на индийците с неудържимия си устрем, да сграбчи девойката, паднала безчувствена на земята, да я притисне в обятията си и да изчезне надолу в галерията с Камамури и тигъра зад тях, трая само една-единствена минута.

## XVI. През пещерите

Подземията на Раймангал, обитавани от последователите на сектата на Кали, бяха необикновено просторни, дори повече от прочутите подземия на Мавалипуран и Елора. Безкрайни галерии минаваха под земята в хиляди посоки, някои тъй ниски, че човек трябваше да се движи силно приведен, други високи и широки, а трети криволичещи, които извеждаха до блатистата повърхност на острова или се спускаха в земните недра. Навсякъде се криеха влажни и студени ниши, странични пещери и уширения с пагоди в тях, украсени с фигури от индийската митология и

множество колони, както и кладенци, водещи към още по-мрачни подземия, неизвестни може би дори и на удушвачите.

След тази първа победа ТремалНаик се впусна под черните сводове на първата галерия, която се откри пред него, следван от Камамури и тигъра. Не знаеше къде свършва, но това засега не го интересуваше, за него важното бе да тича и се отдалечи колкото се може повече от удушвачите, преди да се съвземат от преживения ужас следствие изненадващата поява на тигъра. Беше хвърлил част от боеприпасите си, за да се чувства по-лек и тичаше все направо. Стискаше в ръцете си припадналото момиче, чиято тежест въобще не усещаше, тъй голяма бе радостта му, че е могъл да го спаси. Камамури едва успяваше да го догони, а Дарма ги следваше с огромни скокове.

– Почакай, господарю, ще те изгубя! – повтаряше бедният махарат.

– Напред, напред!... Тя е спасена!... Ох, ще полудея!... Тичаше от десет минути, когато се сблъска в някаква стена, препречваща пътя му. Ударът бе толкова силен, че падна и изпусна Ада. Скочи веднага, вдигна момичето и успя да спре Камамури С гърба си, който замалко да не разбие главата си в същата стена.

– Какво става, господарю! – каза уплашено махаратът.

– Пътят ни е препречен! – отвърна ТремалНаик и се заоглежда с трескав поглед.

– Да поспрем, господарю

ТремалНаик се канеше да му отвърне, когато от далечината се чуха ужасни викове. Той отскочи назад с вик на ярост и отчаяние.

– Тхугите! Да бягаме, Камамури, бързо!

Обърна се надясно и подхвана да тича, но след десетина крачки отново се сблъска в стена. Косите му се изправиха

– Проклятие! – извика. – Значи ли, че сме затворени отвсякъде?

Хвърли се наляво и пак се удари в стена. Тигърът, който също се бе натъкнал на тази преграда, издаде силен рев.

ТремалНаик се обърна. За миг му мина през ума да се върне обратно, за да потърси друга галерия, но страхът да не се натъкне отново на хората от сектата го въздържа. Ако беше сам, нямаше да се поколебае да се хвърли срещу ордата, която препречваше пътя му, макар някоя кама да се забиеше в тялото му, но да рискува сега, когато бе постигнал целта си, не му се искаше. И все пак трябваше на всяка цена да излезе от тази пещера, която в кратко време можеше да се превърне в техен гроб.

– От божествата ли съм прокълнат? – възкликна той яростно. – Сега ли трябва да загина, когато притискам в обятията си тази, която

трябваше да ме направи щастлив? О, не, Ада, тези хора не ще те имат отново, та ако трябва да оставя живота си в сражението!

Започна бавно да отстъпва, с очи, втренчени напред, после се наведе и внимателно постави девойката на земята. С бързо движение изтегли пистолетите от пояса си и ги зареди.

– Какво ще правиш, господарю? – попита Камамури.

– Трябва да излезем оттук – отговори ТремалНаик. – Ще потърсим друга галерия, която да ни позволи да се оттеглим на сигурно място. Дарма! – повика той тигъра.

Животното покорно се приближи.

– Дарма, остани до тази жена – заповяда ТремалНаик. – Не мърдай, докато не те повикам. Ако някой приближи, разкъсай го безмилостно.

– Ела, Камамури – обърна се след това към махарата.

– Готов съм, господарю.

– Да вървим, смели приятелю.

– А ако срещнем тхугите?

– Ще се оттеглим и влезем в сражение с тях.

Двамата индийци поеха обратния път със свити сърца. ТремалНаик се обърна да погледне тигъра и промълви:

– Не се страхувай, Ада, ще те спасим.

Въздъхна и продължи на пръсти, наведен, като опипваше стената с лявата си ръка. Пет крачки след него Камамури опипваше дясната стена. Продължиха така няколко минути, после и двамата спряха и задържаха дъха си. В дъното на галерията се чуваше лек шум, подобно на шумолене, сякаш един или неколцина приближават с пълзене.

ТремалНаик мина на отсрещната страна и се блъсна в Камамури.

– Чу ли? – попита го.

– Да, чух някакъв лек шум Някой пълзи към нас. ТремалНаик изтърпна и се обърна към пещерата Зелените очи на тигъра вече не се виждаха. Обзе го безпокойство. Направи няколко крачки назад, но спря веднага, защото съвсем близо чу някой да въздиша. Стисна силно ръката на Камамури.

– Нищо ли не види? – прошепна нечий глас.

– Нищо – отвърна едва друг глас.

– Дали сме сбъркали пътя?

– Страхувам се.

– Знаеш ли къде отиваме?

– Мисля, че да.

– Има ли проходи?



- Не вярвам.
  - А скривалища?
  - Един кладенец, ако добре си спомням.
  - Дали не са там?
  - Това не можем да знаем.
  - Да продължим ли?
  - Предпочитам да се върна.
  - Някой идва ли след нас?
  - Никой, но след триста метра спри на ъгъла, там има наши братя.
  - Значи оттук не могат да излязат?
  - Не, защото братята ни бдят.
  - Да се върнем, а по-късно отново ще обходим пещерата. Чу се леко шумолене, което полека-лека изчезна. ТремалНаик отново хвана ръката на Камамури.
  - Чу ли?
  - Всичко, господарю – отговори махаратът.
  - Всеки излаз ни е препречен.
  - По-добре да се връщаме, господарю.
  - Но после пак трябва да дойдем и тогава ще ни открият. Не знам какво да ти кажа.
  - Да атакуваме прохода, а? Можем да преминем незабелязано онези триста крачки.
  - А Ада?
  - аз ще я нося, никой няма да посмее да я докосне.
  - Но при първия ни гърмеж всички от сектата ще скочат отгоре ни.
- В тези галерии ехото лесно се разнася.
- ТремалНаик впи нокти в гърдите си от гняв.
- Какво, да я загубя ли? – отчаяно промълви.
  - А ако опитаме да слезем в кладенеца?
  - В кладенеца ли?
  - Да, не ги ли чу да говорят за някакъв кладенец? Може би води към някоя галерия, която ще ни отведе на открито.
  - Ех, дано да е така.
  - Да се върнем, господарю.
- ТремалНаик не чака да му повторят. Отиде до стената и тръгна пипнешком покрай нея, докато стигна до пещерата. Тигърът се обади с глухо ръмжене.
- Мълчи, Дарма – каза му. Приблужи до него и се наведе.
  - Ада, Ада! – повтори развълнуван.

Никой не отговори на зова му, но под ръката си усети студеното тяло на девойката. Затърси областта на сърцето и усети, че то бие. От устата му излезе въздишка на облекчение.

– Нищо сериозно не е, ще дойде на себе си – каза.

– Вярваш ли, господарю? – попита Камамури.

– Да, ще се съвземе, и то след няколко минути. Вълнението, което е преживяла, изглежда е било много силно. Хайде, нека да потърсим кладенеца.

– Остави на мен, господарю. Ти мисли за твоята Ада и не давай никому да влезе в пещерата.

Взе да търси, като вървеше ту наляво, ту надясно, залитайки. Вървеше пипнешком, четири пъти се удари в стените без нищо да открие и още толкова пъти се намери отново пред господаря си. Но ето че неочаквано напипа някакъв парапет, който според изчисленията му се намираше по средата на пещерата.

– Сигурно е кладенецът – промълви.

Прокара ръка по зида и установи, че обикаляше на няколко метра от земята. Завъртя се около него, после се наведе над парапета и погледна надолу. Бе пълен мрак.

– Добре, кладенецът е кух и не тъй дълбок. Господарю! – викна той.

ТремалНаик внимателно вдигна момичето и го настигна.

– Е, и? – попита.

– Щастието е с нас. Можем да слезем.

– Има ли стълби?

– Не ми се струва. Ще слеза пръв.

Върза се с едно въже, което винаги носеше със себе си, сложи другия му край в ръцете на ТремалНаик и се спусна смело в кладенеца, като размахваше крака в празното пространство. Спускането трая част от минутата и Камамури усети под краката си твърда земя. Тя бе гладко подравнена и при падането му изкънтя, сякаш отдолу имаше кухня.

– Стига, господарю – каза.

– Чуваш ли нещо – попита ТремалНаик, наведен над парапета.

– Нито виждам, нито чувам нещо. Спусни ми момичето, после можеш да скочиш сам. Няма и три метра.

Вързана под мишниците. Ада премина в ръцете на Камамури, след което ТремалНаик скочи и издърпа въжето след себе си.

– Мислиш ли, че тук ще ни открият? – попита махарагът.

– Може би, но ми се струва, че по-лесно ще се отбраняваме.

– Дали има проходи?

– Не вярвам, но това ще разберем по-късно. Ти остани тук с тигъра, а аз ще запала малката факла, която нося със себе си, и ще се опитам да свестя Ада.

Вдигна отново девойката и я пренесе петдесетина метра по-нататък, а тигърът с един от своите скокове се метна в кладенеца и се изтегна до махарата.

ТремалНаик откъсна от дрехата си широка ивица, просна я на земята и постави отгоре ѝ девойката, клекна до нея и запали малка факла от смола. Синкава светлина обля подземието. То бе доста широко, с каменни стени, гук-гам напукани. Сводът бе украсен със скулптури, представляващи глави на слонове и божества, и се издигаше към отвора на кладенеца във формата на преобърната фуния.

В плен на крайна възбуда, блед и треперящ, ТремалНаик се наведе над девойката и развърза златната броня чиито диаманти пръскаха ярка светлина. Това красиво създание беше студено като мрамор и бяло като алабастър. Очите ѝ бяха затворени и заобиколени от сини кръгове, чертите ѝ напрегнати, а полуотворените ѝ устни разкриваха снежнобелите ѝ зъби. Човек би казал, че е мъртва. ТремалНаик нежно оправи дългите ѝ черни коси, паднали по високото ѝ чело, и няколко мига съзерцава тази красота. После докосна челото ѝ и при този допир девойката въздъхна.

– Ада! Ада! – възкликна индиецът.

Главата на момичето, отпусната на рамото, бавно се повдигна, очите ѝ се отвориха и спряха върху лицето на ТремалНаик. От устните му се изтръгна вик.

– Позна ли ме, Ада? – попита я трепетно той.

– Ти... ти тук, ТремалНаик! – възкликна тя със слаб глас.

– Не... не е възможно... Сънувам ли, господи? Отпусна глава на гърдите си и заплака.

– Ада, защо плачеш? – прошепна ТремалНаик. – Не ме ли обичаш?

– Но ти ли си наистина, ТремалНаик?

– Да, Ада. Дойдох навреме, за да те спася.

Тя повдигна мокрото си от сълзи лице и малките ѝ ръце стиснаха сърдечно тези на смелия индиец.

– Не, не е съм! – рече тя и се усмихна през сълзи. – Да, това си ти, самият ти!... Но къде съм? Какви са тези влажни стени? Каква е тази факла?.. Страх ме е, ТремалНаик...

– До мен си, Ада, далеч от неприятелите. Не се страхувай, ще те пазя.

Остана няколко мига загледана в него, после преbledня като мъртвец и цялата се разтрепери.

– Сънувах ли? – промълви

– Не си сънувала – отвърна ТремалНаик, който бе отгатнал мисълта ѝ. – Те се готвеха да те принесат в жертва на чудовищното си божество.

– Да ме принесат в жертва?... Да, да, спомням си всичко Бяха помрачили съзнанието ми, бяха ми обещали щастие в рая на Кали... да, спомням си, че ме влачеха из галериите... спомням си виковете им и огъня, който пламтеше пред мен. Готвеха се да ме хвърлят в кладата... какъв ужас! Страх ме е, ТремалНаик!

Индиецът ѝ отговори с развълнуван глас:

– Не трепери, красива Дево от пагодата, близо си до мен, до ловеца от Черната джунгла, който никога не е изпитвал страх, и защитена от силната ръка на Камамури и острите нокти на моя тигър Дарма.

– Не, до теб се чувствавам сигурна, ТремалНаик Но как се озова тук? Как успя да стигнеш навреме, за да ме спасиш? Какво се случи след онази ужасна нощ в пагодата? Как страдам оттогава, ТремалНаик! Колко сълзи, колко страхове, колко надежди! Мислех, че убийците са те погубили и не хранех надежда да те видя отново.

– А мислиш ли, че аз не страдах в моята джунгла, далеч от тебе? Мислиш ли, че не изпитвах мъка, когато пронизан от камата на Суйодхана, чезнех в дъното на един хамак?

– Какво?.. Пронизан от кама?

– Да, но това е вече минало, за което ми напомня само този белег – рече той и посочи към гърдите си.

– И ти дръзна да дойдеш повторно на този проклет остров?

– Да, Ада, и бих се върнал дори да знаех, че тук ще оставя костите си. Един от онези типове ми призна, че се готвят да те принесат в жертва на божеството. Можеше ли да остана в Черната джунгла. Тръгнах, по-скоро литнах, спуснах се в тези пещери и кацнах точно сред ордата убийци. Успях да те отскубна от ноктите им и побягнах, а сега се крия тук с другарите си.

– Значи тук не сме сами.

– Не, с нас са смелият Камамури и Дарма.

– О, искам да ги видя тези твои другари.

– Камамури! Дарма! – викна ТремалНаик. Махаратът и тигърът пристигнаха веднага.

– Ето Камамури, моят смелчаг – каза ТремалНаик. Махаратът падна на колене пред девойката и целуна ръката, която тя му подаде.

– Благодаря ти, мой добри приятелю – рече тя.

– Господарке – отвърна Камамури, – щастлив ще съм да дам живота си за твоята свобода и...

Изведнъж думите му секнаха и той рязко се изправи. Въпреки необикновената си смелост, ТремалНаик също потръпна. Отдалеч се надигна шум, който бързо приближаваше.

– Идват ли? – попита го ТремалНаик, хванал с едната си ръка ръката на годеницата си, а с дясната – пистолета.

Тигърът глухо изръмжа.

Шумът наближи още. Мина над главите им, при което сводовете на пещерата се разтърсиха, после изведнъж изчезна.

– Господарю, загаси факлата! – прошепна Камамури. Сега и четиримата останаха в пълния мрак. Отново отекна същият шум, мина отново над главите им и пак затихна при кладенеца.

– Остани при Ада, аз ще ида да видя дали слизат. Девојката се вкопчи в него, разтреперана от страх.

– ТремалНаик! – едва пошепна тя.

– Не се страхувай, Ада! – каза ѝ ловецът, който в този миг чувствуваше сили да се сражава с безброен неприятел. Освободи се от прегръдката на годеницата си и приближи до кладенеца с нож между зъбите и заредена карабина. Тигърът не сваляше поглед от него. Не бе направил и десет крачки, когато чу шум над себе си. Прокара ръка по главата на Дарма, за да го прикани към мълчание и спря под отвора на кладенеца. Погледна нагоре, но тъмнината беше тъй непрогледна, че не можеше да различи каквото и да било. До слуха му обаче достигна тих шепот, сякаш няколко души разговаряха до парапета. „Ето ги!“ – каза си. – „Дръж се, Суйодхана!“ Но в същия миг ослепителна светлина освети пещерата и ТремалНаик има възможността да зърне, наведени над парапета, шестседем индийци. Веднага насочи карабината си натам.

– Тук са, долу – каза нечий глас.

– Открих нашия човек – каза друг.

ТремалНаик натисна спусъка. Гърмежът бе съпроводен със страхотна глъчка. Над кладенеца нещо трясна и изведнъж всякакъв шум изчезна. ТремалНаик стреля едновременно с двата пистолета и гневно изруга.

Камамури и Ада тутакси пристигнаха.

– Ранен ли си, ТремалНаик? – попита момичето и хвана ръката му.

– Не, Ада, не съм – отвърна той, налагайки си да изглежда спокоен.

– А какъв беше онзи трясък?...

– Запришиха отвора на кладенеца, но ще се измъкнем оттук, Ада, обещавам ти.

Запали факлата и отдалечи годеницата си, като я накара да седне върху парчето плат.

– Сигурно си изморена, опитай се да починеш, докато ние търсим изход. Докато сме около теб, не те заплашва никаква опасност.

ТремалНаик и махаратът се запътиха към стените и започнаха да ги оглеждат внимателно, с надежда да открият някой проход, през който да побягнат. Най-странното и необяснимо за тях беше глухия тътен, който се чуваше отвъд стената и малко преди бе накарал тигърът да изръмжи. Търсеха вече от половин час, почуквайки скалите с ножа или се опитваха да ги разклатят, когато усетиха, че температурата в пещерата стана много по-висока. ТремалНаик и махаратът се потяха като в пещ.

– Какво ли значи това? – попита гласно ловецът, явно обезпокоен.

Мина още половин час, през който температурата продължи да се покачва. Сякаш скалата излъчваше пламъци. Скоро горещината стана непоносима.

– Да ни изпекат ли искат? – попита на свой ред махаратът.

– Вече нищо не разбирам – отвърна ТремалНаик и свали наметката си.

– Но откъде иде тази топлина? Ако продължава така, ще ни опече живи.

– Да побързаме.

Продължиха издирванията, но обиколката на пещерата завърши без никакъв резултат. И все пак на едно място скалата кънтеше, като че ли е куха. Можеше да опитат да направят отвор с ножовете. Те бързо се върнаха при момичето, но то спеше. Посъветваха се как да постъпят и решиха да се захванат веднага на работа. Заудряха яростно с ножовете, но скоро трябваше да спрат. Горещината бе станала като във фурна и жаждата ги мъчеше ужасно. Потърсиха някоя локва, но не откриха и капчица вода. Обзе ги страх.

„В тази пещера ли трябва да умрем?“ – попита се ТремалНаик, като хвърли отчаян поглед по скалите, които лека-полека се спичаха.

В този момент чуха над главите си тайнствен шепот и огромно парче скала се откъсна от свода, разбивайки се шумно на земята. Почти в същия миг от пукнатината се изля дебела струя вода.

– Спасени сме! – извика Камамури.

– ТремалНаик! – промълви девойката, разбудена от шума на падащата вода.

Ловецът се спусна към нея.

– Какво ти е? – попита я.

– Задушавам се... липсва ми въздух. Каква е тази страшна горещина наоколо ни? Шепа вода, ТремалНаик, дай ми шепа вода.

Ловецът от Черната джунгла я взе в силните си ръце и я отнесе до водопада, където махаратът и тигърът пиеха на едри глътки. Напълни шепите си с вода и я поднесе до устните на девойката, което извърши няколко пъти, после на свой ред утоли жаждата си.

Неочаквано тигърът издаде гърлен рев, тупна тежко на земята и взе буйно да се мята. Изплашен, Камамури се спусна към животното, но изведнъж силите го напуснаха и падна по очи със сгърчено лице и устни, покрити с кървава пяна.

– Господарю! – промълви с угасващ глас.

– Камамури! – викна ТремалНаик. – Велики Шива!... Ада! Подобно на тигъра и Камамури, очите на Ада бяха изцъклени, на устата й се бе появила пяна, а лицето й бе неузнаваемо. Размаха ръце в опит да се хване за годеника си, отвори уста да каже нещо, после затвори очи и не помръдна. ТремалНаик я задържа и нададе сърцераздирателен вик:

– Помощ!... Помощ!...

Това бе последният му вик. Зрението му се замъгли, мускулите му се втвърдиха, по цялото му тяло премина остра болка, той се заклати, опита се да се изправи, но падна като поразен от гръм върху нагорещените камъни на пещерата, като повлече със себе си и своята годеница.

Почти в същия миг чу трясък и тъппа индийци нахлу в пещерата, нахвърляйки се върху тях.

## Част II

### Отмъщението на Тремал Наик

#### I. Капитан Макферсън

Беше прекрасна августовска нощ – една истинска тропическа нощ.

Въздухът беше приятен, мек, пропит от нежния аромат на ясмин и магнолия. Чистото тъмносино небе бе изпъстрено от милиарди блещукащи звезди, а грейналата луна бавно следваше своя път, осветявайки фантастично течението на река Хугли, десния приток на Ганг, която се виеше като безкрайна сребърна лента сред равнината на Бенгалския залив. Рояци марабу прелитаха над течението и много от тях бяха кацнали по двата бряга, в подножията на величествените бананови и тамариндови дървета, свели грациозно клони над водите.

Злокобна, тайнствена тишина цареше навсякъде, нарушавана само от полъха на вятъра, който от време на време размърдваше короните на дърветата, или от воя на чакала – тъжен и висок, който скиташе по бреговете на реката.

Макар да бе късен час и хиляди опасности да дебнеха сред сенките на нощта, един човек се бе излегал в подножието на едно тамариндово дърво. Изглеждаше на около четиридесет години и носеше униформа на капитан от английските колониални войски сипаи, богато украсена със златни нашивки. Бе висок, добре сложен, с бронзов тен на кожата, но не така тъмен като у индийците Личеше, че е европеец, изложен от дълги години на тропическото слънце Лицето му, излъчващо сила и гордост, бе опасно от гъста черна брада, а челото му – набраздено от първите бръчки. Очите му бяха големи, тъжни, понякога в тях искреше дръзновение.

Не помръдваше, само от време на време вдигаше глава да погледне към голямата река с жест на нетърпение.

Бе изминал половин час, когато в далечината отекна гърмеж

Капитанът протегна ръка към карабината си, богато инкрустирана със сребро и седеф, бързо стана и слезе към брега, като се захващаше за корените на гамаринда, виещи се подобно на змии На север се бе появила една черна точка, която бавно приближаваше, около нея водата се пенеше, явно от ударите на гребла. „Ето ги“ – рече си той. Вдигна



карабината високо и стреля. От черната точка, която започваше да взима очертанията на лодка, му отговориха с друг изстрел. „Всичко е наред, този път може би ще науча нещо“ – помисли си капитанът. За миг по лицето му премина сянка на мъка, но веднага след това чертите му се изостриха Отново и хвърли поглед към лодката, която бързо приближаваше под ударите на шест гребла. В нея личаха седем-осем въоръжени мъже.

След десетина минути красива, дълга лодка, карана от шест индийци с широки гребла, предвождани от един сержант сипаи, стигна на няколко крачки от реката. С няколко ловки маневри тя се вряза дълбоко в тревата. Сержантът скочи леко на земята и козирува.

– Закарайте лодката в малкото заливче – каза капитанът на индийците. – А ти, Бхарата, ела с мен.

Лодката се отдалечи, а капитанът заведе индиеца под тамаринда, където двамата се изтегнаха на тревата.

– Сами ли сме, капитан Макферсън? – попита сержантът.

– Напълно. Можеш да разказваш всичко, без да се страхуваш, че някой ще ни чуе.

– След един час Нагапатнан ще бъде тук. Червенина обля лицето на капитана.

– Значи са го хванали? – възкликна той, развълнуван. – Мислех, че са ме излъгали.

– Истина е, капитане. Негодникът е бил затворен от една седмица в подземията на форт Уйлям.

– Сигурни ли са, че е удушвач?

– Съвсем сигурни, дори е един от техните могъщи вождове.

– Призна ли?

– Нищо, капитане, макар да са го измъчвали с глад и жажда.

– Как е бил хванат.

– Хитрецът се криел в околностите на форт Уйлям и там чакал жертвите си. Шест войника паднали под непогрешимото му ласо и труповете им били намерени голи, с тайнствения знак, татуиран на гърдите им. Преди седем дни капитан Хол излязъл с няколко сипаи решен да открие убиеца. След два часа напразно търсене, спрял под хладната сянка на едно палмово дърво, да си почине. Изведнъж усетил на врата му да се нахлузва ласо и да се затяга. Скочил и дръпнал силно въжето, като извикал за помощ. Стаите били наблизко и скочили върху индиеца, който яростно се мятал, ръмжейки като лъв.

– И значи този човек до един час ще бъде тук? – попита капитан

Макферсън.

– Да, капитане – отвърна Бхарата.

– Най-последно!

– Изглежда искате да узнаете нещо от него, нали?

– Да – отвърна капитанът и лицето му се помрачи

– Вас нещо ви измъчва, което криете от мен, капитан Макферсън – каза сержантът.

– Вярно е, Бхарата – отговори Макферсън с глух глас.

– Защо не ми разкажете всичко? Може би бих могъл да ви бъда полезен.

Капитанът не отговори. Бе станал мрачен, а погледът му се навлажни. Разбираше се, че тежка мъка тегнеше на душата му.

– Капитане – каза сержантът, трогнат от вида му, – да не би да разбудих у вас тъжни спомени? Простете, не знаех.

– Няма какво да ти прощаям, приятелю мой – отвърна Макферсън и стисна силно ръката му. – Редно е да знаеш всичко.

Стана, направи няколко крачки с наведена глава и скръстени ръце, после седна отново до сержанта. Една сълза мълчаливо се стече по обгорелите му скули.

– Това стана през 1852 година... – започна с глас, който напразно се опитваше да овладее. – Жена ми бе починала няколко години преди това и ми бе оставила едно момиче, красиво като пъпка на роза, с черни коси и големи, благи очи, които блестяха като диаманти. Още си спомням, когато подскачаше сред сенчестите алеи на парка, за да гони пеперудите; спомням си още вечерите, в които, седнала до мен под един голям тамаринд, свиреше на ситар и ми пееше песните на моята далечна Шотландия. О, колко бях щастлив по онова време... Ада, бедна моя Ада!...

Пристъп на плач задави гласа му. Скри лице между ръцете си и няколко минути Бхарата го чуваше да хълца като дете.

– Кураж, капитане – каза сержантът.

– Да, кураж – промълви капитанът и гневно изтри сълзите си. – Толкова време вече не съм плакал. Но понякога това ме облекчава.

– Продължете, ако нямате нищо против.

Макферсън остана замислен няколко минути, сякаш да се освободи от скръбния спомен, после продължи:

– Една сутрин населението на Калкута бе в плен на голяма уплаха. Тхугите, или както ги наричат, удушвачите, бяха разлепили по стените и по дънерите на дърветата манифести, в които предупреждаваха

жителите, че тяхната богиня желае една девойка за нейната пагода. Без да знам защо бях обзет от безпокойство – чувството, че над мен е надвиснала опасност. Същата вечер откарах дъщеря ми с лодката във форт Уйлям, сигурен, че тхугите не ще могат да преминат през зидовете, за да стигнат до нея. Три дни по-късно – няма да повярваш – Ада се събуди с татуировката на удушвачите по ръцете.

– А! – възкликна Бхарата, прибледнял. – Кой я татуирав?

– Не се разбра.

– Значи тхугите са проникнали във форта?

– Така изглежда.

– Да не би да имат съучастници сред нашите сипаи?

– Сектата им е огромна, Бхарата, и има сподвижници в цяла Индия, в Малайзия и дори в Китай.

– Разказвайте, капитане.

– Аз, който до тогава не познавах страха, този ден го изпитах. Разбрах, че дъщеря ми е била избрана от чудовищната богиня и удвоих предпазвателните мерки. Хранехме се заедно, спях в съседната стая, бях поставил часовои, които бдяха ден и нощ пред нейната врата. Всичко се оказа излишно: една нощ дъщеря ми изчезна.

– Изчезна? Но как?...

– Единия от прозорците беше разбит, откъдето удушвачите са влезли и са я отвлекли. Съучастниците бяха сипали силен наркотик във виното ни и никой нищо не бе чул, нито забелязал.

Обзет от силно вълнение, капитанът замълча.

– Търсих я дълго – продължи след няколко минути, – но не открих дори следа от нея. После реших да сменя името си на Макферсън, за да остана незабелязан, и открих безмилостна война на тези хора. Стотици от тях паднаха в ръцете ми и ги умъртвих сред ужасни мъчения, като се надявах да изтръгна от тях някакво признание, което да ме насочи по следите на бедната Ада, но всичко бе напразно. Изминават три дълги години, а, дъщеря ми е още в ръцете на ония хора...

Капитанът не можа да се сдържи и втори път избухна в плач. В далечината се чу звук на тръба. И двамата бързо скочиха и се затичаха към реката.

– Ето ги! – викна Бхарата.

От устните на капитан Макферсън излезе глухо ръмжене и в очите му блесна пламъче на жестока радост. Слезе на брега и видя на пет-шестстотин метра да се задава голяма лодка надолу по течението. На борда и личаха няколко сипаи с щик, затъкнат на карабините.

– Виждаш ли го? – попита той през зъби.

– Да, капитане – отвърна Бхарата. – Седнал е на кърмата помежду двама сипаи, вързан с вериги.

– Бързо, бързо! – викна капитанът.

Голямата лодка удвои скоростта си и скоро заседна на брега, до капитана. Шест сипаи с обгорели лица, полускрити от фуражките, и сребърни нашивки на маншетите слязоха от нея. След тях слязоха други двама сипаи, които здраво държаха за ръце удушвача Негапатнан.

Беше висок, слаб и атлетичен индиец. Лицето му бе свъсено, брадата, медено на цвят, а очите му святкаха като тези на разгневена змия. На гърдите му бе татуирана в синьо змията с женска глава, заобиколена от много, неразгадаеми знаци. Препаска от жълта коприна обхващаше бедрата му, а тюрбан, също от жълта коприна и едър като лешник диамант отпред, покриваше главата му, обръсната и намазана с кокосово масло.

Щом зърна капитана, той трепна и дълбока бръчка се появи на челото му.

– Познаваш ли ме? – попита капитанът, на когото не убегна смущението на индицеца.

– Да, знам, че ти си капитан Хари Коришан.

– Не, капитан Хари Макферсън.

– Е да, защото си промени името.

– Знаеш ли защо те докарах тук?

– Предполагам, за да ме накараш да проговоря, но ще бъде излишно усилие.

– Това е моя работа. Към вилата, момчета, и внимавайте, защото тхугите може да са наблизко.

Капитан Макферсън взе карабината си, зареди я и застана начело на малката колона. Тръгна по една пътека, криволичеща сред гора от нагатампи – красиви дървета, с чиито цветове се гиздят бенгалските жени и чиято дървесина е толкова твърда, че наричат нагатампа „желязно дърво“. Вече бяха изминали четвърт миля, без да срещнат никого, когато от леса долетя жалният вой на чакал. Удушвачът Негапатнан веднага вдигна глава и се заоглежда. Сипаите, които го съпровождаха, чуха сподавното му възклицание.

– Бъдете нащрек, капитане – каза Бхарата. – Тхугът усети нещо.

– Може би присъствието на приятели?

– Възможно е.

Същият вой се повтори, но този път по-силен. Капитан Макферсън се извърна на дясно.

– Гръм и мълнии! – възкликна. – Това не е чакал, а сигнал. Да побързаме.

Колоната продължи с карабини, насочени в двете страни на пътека-та. Десет минути по-късно стигна до вилата на капитан Макферсън.

## II. Негапатнан

Вилата на капитан Макферсън се издигаше на левия бряг на Хугли, пред малък залив, в който се поклащаха няколко гонки и лодки. Тя беше от онези сгради, които англичаните наричат бунгало – на един етаж, издигната на тухлени основи и покрив във формата на пирамида. Беше елегантна и много удобна. Чардак, поддържан от колони, който тук наричат варанга, обикаляше вилата и свършваше с обширна тераса, застлана с кокосови розогки. Вдясно и вляво се виждаха постройки и навеси, определени за кухнята, конюшните, складовете и помещенията за сипаите, засенчени от огромни дървета, наречени пипал и ним, в голямата си част вече изчезнали в наше време край устието на Ганг.

Капитан Макферсън влезе в просторната си къща, като остави сипаите пред вратата, премина през редица стаи с проста уредба, но елегантни, с големи кресла, маси и масички от акажу, и се изкачи на терасата. Бхарата не закъсня да го последва, като побутваше пред себе си удушвача Негапатнан.

– Седни да поговорим – каза капитанът, като посочи на удушвача кресло от оплетени бамбукови пръчки – Каза, че ме познаваш – стрелна той индиеца с остър поглед.

– Казах ти, че си капитан Хари Коришан – отвърна удушвачът.

– Откъде ме познаваш?

– Виждал съм те няколко пъти в Калкута. Една вечер дори те проследих, като се надявах да те удуша, но не успях.

– Долен убиец! – възкликна капитанът, побледнял от гняв.

– Не се ядосвай за дребни неща – каза усмихнат удушвачът.

– Знаеше ли, че дъщеря ми бе отвлечена.

– Да, защото аз бях този, който разби прозореца и отвлече дъщеря-та ти в нощта на 24 август 1852 година.

– Та ти дори не трепваш, като разказваш тези неща на бащата на онази нещастница

– Негапатнан никога не е трепвал.

– Но аз ще те пречупя като тръстикovo стебло.

– А тхугите ще те покосят като бамбукова фиданка.

– Любопитен съм да видя това.

– Капитан Коришан – каза важно удушвачът, – над владетелите на Индия има една скрита власт, която от нищо не се страхува. Коронованите глави се кланят пред името на богинята Кали, нашата господарка. Трепери, европеецо!

– Ако Негапатнан никога не е трепвал, капитан Макферсън никога не е изпитвал страх.

– Това ще ми кажеш в деня, в който коприненото ласо стегне гърлото ти.

– А ти ще ми го кажеш в деня, в който горещото желязо влезе в месата ти.

– За да умра сред мъчения ли си ме довел тук?

– Да, ако не ми разкриеш тайната на тхугите. Само при това условие можеш да спасиш живота си.

– Аха, искаш да ме накараш да проговоря. За какво?

– Аз съм бащата на Ада Коришан.

– Е, и?

– Още не съм загубил надежда да я видя в прегръдките си.

– Продължавай.

– Негапатнан, имал ли си дъщеря? – попита го капитанът със силно развълнуван глас.

– Никога.

– Поне не си ли обичал някога?

– Никого, освен моята богиня.

– Обичам тъй много тази си нещастна дъщеря, че съм съгласен да дам живота си за нейната свобода. Кажи ми, Негапатнан, къде е, кажи ми къде мога да я намеря.

Индиецът остана невъзмутим, като бронзова статуя.

– Ще върна живота ти, Негапатнан. Индиецът пак не отговори.

– Ще ти дам колкото злато искаш и ще те заведа в Европа, за да се отскубнеш от отмъщението на твоите другари. Ще ти дам чин в английската армия, ще ти отворя пътя да стигнеш нависоко, само ми кажи къде е дъщеря ми.

– Капитан Макферсън – каза удушвачът със свъсено лице, – има ли твоят полк знаме?

– Да, що за въпрос?

– Не си ли се клел във вярност пред това знаме?

– Да.

– Би ли изменил на тази клетва?

– Никога!

– Е добре, аз също съм се клел във вярност на моята богиня, която е моето знаме. Нито свободата, която ми обещавах, нито твоето злато, нито почестите ще разклатят вярата ми. Няма да говоря!

Капитан Макферсън се наведе и взе от земята един камшик. Лицето му бе почервенияло като огън, а очите му искряха от гняв.

– Чудовишно влечуго! – извика.

– Не ме докосвай, защото произхождам от раджа! – викна удушвачът, гърчейки веригите.

Вместо отговор капитан Макферсън вдигна камшика и беляза лице-то на пленника с кървава бразда.

– Убий ме – викна она с нечовешки глас, – убий ме, защото ако не го сториш, ще разкъсам месата ти като звяр.

– Да, изверг, ще те убия, не се страхувай, но бавно; ще изцедя кръвта ти капка по капка. Бхарата, завлечи го в подземие.

– Да го измъчвам ли? – попита сержантът. Капитан Макферсън се поколеба.

– Още не – каза. – Остави го двадесет и четири часа без храна и вода, като за начало.

Бхарата грабна удушвача през кръста и го отмъкна, без последният да окаже съпротива.

Капитан Макферсън хвърли бича далеч от себе си и взе да се разхожда по терасата, замислен и мрачен.

– Търпение – каза той през зъби. – Този човек всичко ще признае, дори да трябва да изтръгвам всяка негова дума с нажежено желязо.

Изведнъж спря и рязко вдигна глава. Откъм оградата се чу силен рев на слон, който е усетил приближаването на неприятел.

– Аха! – възкликна капитанът. – Ревът на Бхагавади. Наведе се над парапета на терасата. Кучетата от бунгалото се разляха и над оградата се показа огромният хобот на слон, който нададе втори, още по-силен рев. Почти в същото време, на около триста метра от бунгалото префуча една черна маса с необикновена бързина и се скри в тревата. Поради неясната светлина, капитанът не успя да определи какво беше.

– Стража! – викна.

Часовоят излезе с карабина под ръка.

– Какво има, капитане – каза, като обърна глава нагоре.

– Видя ли нещо?

– Да, капитане.

– Човек ли беше, или звяр?

– Стори ми се животно. Скочи на триста метра от тук.

Черната маса отново изскочи и прелетя като мълния. Стражата сипаи нададе уплашен вик:

– Тигър!...

Капитанът стреля по животното, което бягаше към джунглата.

– Проклятие! – възкликна ядосан.

При изстрела за миг тигърът бе спрял, глухо изръмжа и още побързо се скри сред бамбуковите дървета.

– Какво става? – попита Бхарата, затичан към терасата.

– Наблизо има тигър – отвърна капитанът.

– Тигър? Невъзможно, капитане.

– Видях го със собствените си очи.

– Но нали избихме всички тигри?

– Изглежда някой е убегнал от карабините ни.

– Поне успяхте ли да го ударите?

– Не вярвам.

– Това животно ще ни създаде грижи, капитане.

– Не задълго, обещавам ти. Не обичам такива съседи.

– Няма ли да го подгоним? Капитанът погледна часовника.

– Сега е три часа: След един час ще се кача на Бхагавади и след още два ще имам кожата на тигъра.

### III. Спасителят

На изток почваше да се зазорява, когато капитан Макферсън и Бхарата слязоха в двора на бунгалото.

И двамата носеха дългобойни, голямокалибрени пушки, пистолети и ножове с широко острие. Друг сипаи ги следваше с още две карабини, за смяна, и няколко пики. Бързо стигнаха до оградата, където Бхагавади пуфтеше шумно, заобиколен от шест махути, сиреч водачи на слонове.

Бхагавади бе един от най-големите и красиви слонове, който можеше да се срещне по бреговете на Ганг. Не бе по-висок от всеки друг слон, но силен, надарен с необикновена подвижност, як хобот и два великолепни остри зъба, извити нагоре. На гърба му бе поставена красива хауда, нещо като кабинка във формата на лодка, здраво хваната с въжета и вериги, в която седяха ловците.

– Готови ли сме? – попита капитан Макферсън.



Един от най-опитните махути се качи на врата на Бхагавади, въоръжен с голяма кука и дълга пика. Капитан Макферсън, Бхарата и сипаите заеха местата в хаудата. Сигналът за тръгване бе даден в момента, в който слънцето изгряваше зад палмовата гора и мигом освети голямата река и бреговете и.

Слонът тръгна с бърза крачка, подканен от гласовете на махутите, като мачкаше с големите си стъпала коренища и дръвчета, повалийки с един удар на хобота си дърветата или тръстиките, които препречваха пътя му. Капитан Макферсън, застанал най-отпред в хаудата с карабина в ръка, бе впил поглед между дърветата и високата трева, където можеше да се крие тигърът.

Четвърт час по-късно стигнаха до началото на джунглата, покрито с остра тръстика и възлести коренища. Шест сипаи с дълги прътове, секири и пушки ги чакаха; бяха довели цяла глутница дребни кучета, наглед съвсем жалки палета, но в действителност много смели и дресирани за лов на тигри.

– Какво ново? – попита капитанът, като се наведе от хаудата.

– Открихме следите на тигъра – отвърна водачът на сипаите.

– Пресни ли са?

– Съвсем; тигърът е минал оттук преди половин час.

– Тогава да влезем в джунглата. Пуснете кучетата. Освободени, кутретата се хвърлиха из тръстиките по следите на тигъра, като джафкаха безспирно. Бхагавади, след като подуши въздуха с хобота си на няколко различни височини, навлезе в джунглата, проправяйки си път сред гъстата зеленина с широките си гърди.

– Внимавай, Бхарата – каза Макферсън.

– Забелязахте ли нещо, капитане? – попита сержантът.

– Не, но тигърът може да се върне по стъпките си и да ни дебне сред тръстиката. Знаеш, че тези животни са хитри и не се страхуват да нападнат слон.

– В такъв случай ще си има работа с Бхагавади. Не е първият тигър, който той ще смачка с краката си, или ще го запокити в някое дърво. Вие видяхте ли звяра?

– Да, и трябва да ти кажа, че беше огромен. Не си спомням да съм виждал друг такъв; правеше скокове по десет метра.

– Виж ти! – възкликна индиецът. – С един скок ще стигне до нашата хауда.

– Ако му позволим да се приближи.

– Мълчете, капитане.

В далечината се чу лаят и скимтенето на кучетата. Бхарата почувствува, че го лазят тръпки.

– Кучетата са го открили – каза.

– И някое от тях е било изкормено – каза войникът, който държеше карабините, готов да ги подаде на ловците.

Ято пауни се издигна от гъсталака и литна нагоре с крясък.

– Узака! – извика капитанът, като постави ръце около устата си.

– Внимание, капитане! – отвърна викачът на кучетата. –

Тигърът е обграден от кучетата.

– Свири сбор.

Узака наду рога с все сила и останалите викачи се втурнаха безредно, търсейки прикритие зад слона.

– Кураж! – каза капитанът на махута. – Води слона към кучетата. А ти, Бхарата, гледай наляво, аз пък ще гледам надясно. Може да ни се наложи да се бием с повече от един неприятел.

Лаят на кучетата ставаше все по-яростен. Бхагавади ускори крачка и смело се насочи към гъсталака от тръстика, откъдето идеше кучешката врява.

На сто метра разстояние откриха едно от кучетата ужасно разкъсано от ноктите на звяра. Слонът взе да показва признаци на неспокойство и започна да маха хобота си нагоре-надолу.

– Бхагавади го усети – каза Макферсън. – Внимавай, махуте, слонът да не тръгне назад или тигърът да го захапне за хобота, както стана миналата година.

– Не се тревожи, господарю.

От тръстиката се надигна страхотен рев. Бхагавади спря, потръпна целият и издаде глух рев.

– Напред! – викна капитан Макферсън, чиито пръсти се склочиха около спусъка на пушката. Махутът бодна с кука слона, който почна страхотно да пухти, като нави нагоре хобота си и издаде двата си остри зъба. Направи още две крачки и спря. От тръстиките излетя като снаряд един огромен тигър и в същото време капитанът стреля.

– Гръм и мълния! – викна ядосано.

Тигърът тупна сред тръстиките, без да бъде докоснат. Хвърли се още два пъти във въздуха със скокове от дванадесет метра и изчезна. Бхарата откри огън към гъсталака, но куршумът пръсна главата на едно от кучетата, което се влачеше полуразкъсано между тревата.

– Но що за дяволски е този тигър? – каза капитанът, намусен. За втори път се изплъзва от куршума ми Каква е тази работа?

Бхагавади тръгна отново, но много внимателно, като си разчистваше пътя с хобота, но всеки миг бе готов да го прибере. Направи още стотина метра, предхождан от кучетата, които сновяха напред-назад, за да открият следите на тигъра, накрая спря решително и отново взе да трепери и пухти. Пред него, на по-малко от двадесет метра имаше едно пространство със захарна тръстика. До ловците достигна полъх на вятър, пропит от остра миризма на дивеч.

– Виж, виж! – викна капитанът.

Тигърът изскочи от тръстиките и светкавично се насочи към слона, който от своя страна насочи зъбите си. Стигна почти до него, убягвайки куршумите на ловците, сви се на кълбо и се изхвърли право към челото на слона, опитвайки се с единединствен замах на лапата си да събори махута, който отскочи назад с вик на ужас. За малко да го достигне, когато от далечината отекнаха острите звукове на рамзинга. Необяснимо защо, тигърът рязко се извърна и се впусна към джунглата.

– Огън! – викна капитан Макферсън и изпразни карабината си.

Тигърът нададе страшен рев, падна, отново стана, прескочи гъсталака и се строполи отатък неподвижен, сякаш бе прострелян.

– Ура, ура! – извика Бхарата.

– Добро попадение! – възкликна капитанът, оставяйки още димящото оръжие. – Спусни стълбата.

С големия нож в ръка капитан Макферсън стъпи на земята и се насочи към храсталака. Тигърът лежеше безжизнен до един храст. За своя голяма изненада капитанът не забеляза по тялото на звяра никаква рана или следи от кръв по земята. Макар да знаеше, че понякога тигрите се преструват на умрели, за да нападнат неочаквано ловеца, той се канеше да се върне, но не му стигна време. Тайнственият звук на рамзинга отново се чу и сякаш бе сигнал за тигъра да се нахвърли срещу капитана, когато повали веднага. Огромната му уста с остри зъби зина над него, готова да го разкъса. Прикован на земята и неспособен да си послужи с ножа, капитан Макферсън нададе тревожен вик:

– Помощ!... Загубен съм...

– Дръжте се, тук съм! – чу се силен глас.

Един индиец изскочи от храстите, сграбчи тигъра за опашката и го метна встрани. Чу се яростен рев. Подлудяло от гняв, животното веднага се надигна, за да се хвърли върху новия неприятел. Но случи се нещо странно, невиждано: щом зърна този човек, звярът рязко се обърна и светкавично изчезна в непроходимия шубрак на джунглата.

Здрав и читав, капитан Макферсън веднага се изправи. Силно

учудване се изписа по лицето му. На пет крачки от него стоеше мускулест индиец, с гордо вдигната глава и широки, яки рамене. Малък, извезан със сребро тюрбан покриваше главата му, а около бедрата си носеше препаска от жълта коприна, стегната на кръста от кашмиров пояс. Този човек, който бе излязъл тъй дръзко срещу тигъра, не носеше никакво оръжие. Със скръстени на гърдите ръце, неподвижен като статуя и с искрящ от смелост поглед той с любопитство оглеждаше капитана.

– Ако не се лъжа, дължа ти живота си – рече капитанът.

– Може би – отвърна индиецът.

– Без твоята смелост, сега щях да бъда мъртъв.

– Наистина.

– Дай ми ръката си, ти си храбрец.

Не без вълнение, индиецът стисна ръката, която Макферсън му подаваше.

– Сарангуи – представи се индиецът.

– Няма никога да забравя името ти. Известно време помежду им настъпи мълчание.

– Какво мога да направя за теб? – подхвана капитанът.

– Нищо.

Макферсън извади кесия, пълна със златни стерлинги, и му я подаде. Индиецът я отказа с благороден жест.

– Не знам какво да правя със златото – каза той.

– Богат ли си?

– Не толкова, колкото мислите. Ловец съм на тигри от граничните места.

– А защо си тук?

– В джунглата вече няма тигри. Тръгнах на север, да търся ДРУГИ.

– А сега накъде си тръгнал?

– Не знам. Нямам родина, нито семейство; скитам, където ми скимне.

– Искаш ли да дойдеш с мен? Очите на индицеца светнаха за миг.

– Ако имате нужда от силен и смел човек, който не се страхува нито от зверовете, нито от гнева на боговете, ваш съм.

– Ела, смели индицецо, и няма да съжаляваш, че си останал при мен.

Капитанът се извърна на токовете си, но веднага спря.

– Смяташ ли, че тигърът е избягал?

– Много далеч.

– Ще можем ли да го открием?

– Не вярвам, въпреки аз се нагърбвам да го убия и то в близко

време.

– Добре, да се прибираме в бунгалото.

Бхарата, който с учудване бе присъствувал на сцената, ги чакаше до слона. Той се спусна към капитана.

– Ранен ли сте, капитане?

– Не, сержант, но ако не беше този индиец, сега нямаше да съм жив.

– Бива си те – каза Бхарата на Сарангуи. – Не съм виждал подобен удар; ти държиш високо името на нашата раса.

Една усмивка бе единственият отговор на индицеца.

Тримата мъже се качиха на хаудата и за по-малко от половин час стигнаха до бунгалото, пред което ги очакваха сипаите.

Видът на войниците накара Сарангуи да свъси чело. Изглеждаше неспокоен и с голяма мъка подтисна един презрителен жест. За щастие никой не забеляза тази му внезапна реакция.

– Сарангуи – каза капитанът в момента, в който влизаше с Бхарата, – ако си гладен, отивай направо в кухнята; ако искаш да спиш, избери си стая, каквато ти харесва; ако искаш да ходиш на лов, поискай оръжието, което най ти допада.

– Благодаря, господарю.

Капитанът влезе в бунгалото, но Сарангуи продължи да стои до вратата. Лицето му станало мрачно, а очите му странно блестяха. Сарангуи понечи да влезе в бунгалото, но накрая седна. Изглеждаше обзет от силно вълнение. „Кой знае каква участ очаква онзи човек – помисли си. – Може би смърт. Но чудно, този капитан ме заинтригува, дори чувствавам, че ми е симпатичен. Щом го зърнах, сърцето ми трепна по необясним начин, а гласът му едва не ме трогна. Не знам, но лицето му ми заприлича на... Не, не трябва да изричам името й...“ Замисли се и стана още по-мрачен. „А дали онзи другият е тук? – запита се. – А ако не е?“

Изправи се и взе да се разхожда с глава, сведена на гърдите, и сбръчкано чело. Минавайки покрай една от постройките, чу гласове отвътре. Спря и вдигна глава. Поколеба се, огледа се, за да се увери, че е сам, после прескочи оградата и се заслуша.

– Аз ти го казвам – рече нечий глас. – Хитрецът проговори след смъртните заплахи на капитан Макферсън.

– Невъзможно – каза другият глас. – Тия кучета, тхугите, не се плашат от смъртта. Виждал съм с очите си десетки тхуги да отиват на разстрел без да проговорят.

– Но капитан Макферсън има средства, на които никое същество не

може да издържи.

– Да, но този човек е силен. Ще остави да го одерат жив, но няма да каже дума.

Сарангуи наостри още повече слуха си.

– А къде смяташ са го затворили? – попита първият глас.

– В подземие – отвърна вторият.

– Този човек е способен да избяга.

– Невъзможно е, защото стените са много дебели, а и го пази часовой.

– Не казвам, че ще избяга сам, а подпомогнат от тхугите.

– Мислиш ли, че се навъртат наоколо?

– Миналата нощ чухме сигнали и ми казаха, че един от сипаите видял някакви сенки в гората.

– Полазват ме тръпки.

– Страх ли те е?

– И още как. Техните ласа рядко бъркат.

– Страхът ти няма да трае дълго.

– Защо?

– Защото ще ги нападнем в бърлогата им. Негапатнан ще изкаже всичко.

При споменаването на това име Сарангуи подскочи, обзет от силна възбуда. Злокобна усмивка плъзна по устните му и той изгледа бунгалото със свиреп поглед.

– Аха! – възкликна той шепнешком – Негапатнан е тук! Проклетниците ще бъдат доволни

## IV. Да убиваш за удоволствие

Настъпи вечерта.

През деня капитан Макферсън не се появи, но и нищо не се случи в бунгалото.

Сарангуи, след като поскита тук-там около навесите и постройките, давайки ухо на разговорите на сипаите, се бе излегнал зад един храст на петдесетина метра от бунгалото и сякаш се канеше да подремне. От време на време, обаче, повдигаше глава и се оглеждаше недоверчиво. Човек би казал, че очаква някого.

Мина един дълъг час. Луната се издигна над хоризонта и заля с мека светлина леса и течението на реката, която весело шумеше между

двата ниски бряга. В далечината се чу остър вой на чакал. Сарангуи рязко се изправи и втренчи поглед към тъмния лес.

– Най-после – промълви, като потръпна. – Вече ще узная присъдата си.

На двеста крачки в гъсталака се появиха две светещи точки със зеленикави отражения. Сарангуи постави два пръста между устните си и леко изсвири. Двете светещи точки веднага доближиха. Това бяха очите на голям тигър, който глухо измяука.

– Дарма! – възкликна индиецът.

Тигърът приклепна и взе мълчаливо да пълзи, като спря точно до него и измяука втори път.

– Ранен ли си? – попита го индиецът с гальовен глас. Вместо отговор тигърът близна лицето и ръцете на индиеца.

– Голяма опасност ти мина през главата, бедни Дарма – подхвана индиецът, – но ще бъде за последен път.

Прокара ръка под гушата на животното и напипа малка, червена хартийка, завързана с тънък, копринен конец. Разгърна я с треперяща ръка и прикова очи отгоре и. Бяха изписани странни знаци със синя боя и един ред на санскритски: „Ела, съобщението пристигна.“

Полази го нова тръпка и няколко капки пот оросиха челото му.

– Ела, Дарма – рече.

Хвърли бегъл поглед към бунгалото, измина пълзешком триста-четиристотин крачки, следван от тигъра, и навлезе в палмовата гора. Двадесет минути вървя по една едва забележима пътека, после спря и повика тигъра с мълчаливо движение на ръката си. На двадесет крачки от него се бе изправил някакъв човек, който му извика с насочена пушка:

– Кой е там?

– Кали – отвърна Сарангуи.

– Приближи се.

Сарангуи пристъпи и оня внимателно го огледа.

– Ти ли си човекът, когото чакаме? – попита го.

– Да.

– Кой те чака?

– Кугли.

– Добре, следвай ме.

Индиецът праметна карабината си през рамо и пое с тиха стъпка. Сарангуи и Дарма го последваха.

– Видя ли капитан Макферсън? – попита водачът няколко минути по-късно.

- Да.
- Какво прави?
- Не бих могъл да ти кажа.
- Какво знаеш за Негатанан?
- Че е пленник на капитана.
- Истина ли е това, което казваш?
- Самата истина.
- А знаеш ли къде са го скрили?
- В подземие то на бунгалото.
- Явно тези европейци са взели всички мерки.
- Явно.
- Но ти ще го освободиш.
- Аз! – възкликна Сарангуи.
- Така ми се струва.
- Кой ти каза?
- Нищо не знам, мълчи и върви.

Индиецът повече не отвори уста и забърза сред тръстиковия гъсталак и бодливите храсти. От време на време спираше и оглеждаше дънерите на палмовите дървета, които се изпречваха по пътя му.

- Какво гледаш? – попита го Сарангуи, учуден.
- Знаците, които сочат пътя.
- Не живее ли на същото място Кугли?

– Не, защото англичаните почнали да обикалят около предишната му колиба. Капитан Макферсън има добри съгледвачи, Сарангуи. Внимавай да не ти изиграе номер, когато най-малко очакваш.

Спря, сложи длани около устата си и издаде вой, като този на чакала.

Отговори му друг вой.

– Пътят е свободен – каза индиецът. – Следвай тази пътека и ще стигнеш до прага на колибата. Аз ще остана да пазя тук.

Сарангуи продължи, но забеляза, че зад всяко дърво бе залегнал по един индиец с карабина в ръка и ласо около кръста. „Добре ни пазят – помисли си. – Можем да разговаряме, без да се страхуваме, че англичаните ще ни изненадат.“

Скоро се намери пред голяма колиба, построена от здрави дънери, помежду които имаше процепи за карабините. Покривът беше от листа и на върха бе закрепена груба статуя на богинята Кали.

- Кой е там? – попита един индиец, седнал на прага на вратата.
- Кали – отвърна за втори път Сарангуи.



– Минавай.

Индиецът влезе в стаичка, осветена от един смолист клон, който разпръскваше наоколо си мъжделива светлина и пушек. Изтегнат на розга, лежеше индиец висок като Суйодхана, прясно намазан с кокосово масло и тайнствената татуировка върху гърдите. Обгорялото му лице, опасно с гъста, черна брада, имаше грубо, жестоко изражение. Във вдлъбнатите му очи гореше мрачен пламък.

– Привет, Кугли – каза индиецът докато влизаше, но изговори тези думи с мъка.

– А, ти ли си, приятелю! – отвърна Кугли и се надигна. – Започвах да губя търпение.

– Вината не е моя, пътят е дълъг.

– Знам, приятелю. Как се уредиха нещата?

– Отлично Дарма изпълни от край до край задачата си. Ако не бях нащрек, щеше да смачка главата на капитана.

– Беше ли го повалил?

– Да.

– Бива си го твоето животно.

– И аз така мисля.

– А сега си На служба при капитана...

– Да.

– Като какъв?

– Като ловец

– Съмнява ли се в нещо?

– Не.

– Знае ли, че си се отдалечил от бунгалото?

– Не знам, но ми е дал пълна свобода да ловувам из джунглата.

– Ти все пак внимавай, този човек има сто очи.

– Знам.

– Каж ми нещо за Негпатнан.

– Пристигнал е снощи в бунгалото.

– Знам, нищо не убягва от погледа ми. Къде са го скрили?

– В подземие.

– Знаеш ли къде е то?

– Още не, но ще разбере. Знам, че има много дебели стени и че един въоръжен сипаи пази ден и нощ пред вратата му.

– Знаеш повече отколкото очаквах и трябва да ти кажа, че си мъж наместо.

– Ловецът от Черната джунгла е по-силен и по-хитър, отколкото си

мислиш – отвърна индиецът Сарангуи.

– Знаеш ли дали Негапатнан е проговорил?

– Не знам.

– Ако този човек проговори, загубени сме.

– Не му ли вярваш? – попита Сарангуи с леко ироничен глас.

– Вярвам му, защото Негапатнан е велик вожд и неспособен да ни предаде. Но капитан Макферсън знае как да измъчва пленниците си. Но нека се върнем на думата си.

Челото на Сарангуи се свъси и той леко трепна.

– Говори – каза той с глух глас.

– Знаеш ли защо те повиках?

– Предугаждам. че е...

– За Ада Ккришан.

При това име мрачният поглед на Сарангуи угасна, влага изби изпод клепачите му и дълбока въздишка излезе от побледнелите му устни.

– Ада! . Бедната моя Ада!... Говори, Кугли, говори, аз тъй много страдам.

Кугли погледна индица, превит и стиснал челото си. Жестока, сатанинска усмивка бързо премина по устните му.

– ТремалНаик – каза с гробовен глас, – спомняш ли си ношта, в която те заловихме в пещерата, теб, Ада и махарата?

– Спомням си я – отвърна с глух глас Сарангуи, сиреч ловецът ТремалНаик.

– Ти беше в ръцете ни, Достатъчна бе една дума на Суйодхана, за да сте отдавна и тримата под земята.

– Знам, но защо ми припомняш онази нощ?

– Трябва да ти я припомня.

– Тогава говори бързо, не ме карай да страдам. Кръв тече от сърцето ми.

– Ще бъда кратък. Тхугите произнесоха смъртната ви присъда: ти трябваше да бъдеш удушен, Девата на пагодата трябваше да се изкачи на кладата, а Камамури да умре сред змиите. Суйодхана бе този, който се възпротиви. Ти бе доказал, че си храбър и умен мъж, и той те помилва, ако се съгласиш да служиш на нашата секта.

– Продължавай.

– Но ти обичаше онази жена, на име Ада. Трябваше да ти я отстъпим, за да имаме верен съюзник. Сега нашата богиня Кали ти я предлага.

ТремалНаик подскочи и лицето му се преобрази.

- Истина ли е това, което казваш?
- Да, истина е – рече Кугли, като наблегна на всяка дума.
- И ще стане моя съпруга?
- Да, ще стане твоя съпруга. Но тхугите искат нещо от теб.
- Каквото и да е, приемам. За моята годеница съм съгласен да подпаля цяла Индия.
- Ще трябва да убиваш.
- Ще убивам.
- Ще трябва да спасиш и някои хора.
- Ще ги спася, дори да трябва да нападам сам цял град.
- Добре тогава, чуй ме.
- Извади от пояса си някаква хартия, разгъна я и няколко минути внимателно я гледа.
- Тхугите – каза, – ти знаеш, обичат Негапатнан, който е смел, предприемчив и силен. Искаш ли твоята Ада? На първо място освободи Негапатнан, после... Суйодхана иска нещо друго от теб.
- Говори – каза ТремалНаик и неволно потръпна. – Слушам те.
- Кугли не отговори веднага. Втренчи странен поглед в ловеца.
- Е, и? – заекна ТремалНаик.
- Суйодхана отстъпва годеницата ти при условие че убиеш капитан Макферсън.
- Капитана...
- Да, Макферсън – заключи Кугли с жестока усмивка.
- Само при това условие ли ще получа Ада?
- Само.
- А ако откажа?
- Не ще можеш повече да я обичаш. Девата на пагодата ще се качи на кладата, а Камамури ще умре сред змиите. И двамата са в наши ръце. Какво решаваш?
- Животът ми принадлежи на Ада. Приемам.
- Имаш ли вече някакъв план?
- Не, но ще измисля нещо.
- Послушай ме, първо освободи Негапатнан.
- Ще го освободя.
- Ние ще те пазим. Ако имаш нужда от помощ, ела при мен.
- Ловецът от Черната джунгла ще мине и без тхугите.
- Както искаш, а сега можеш да си отиваш. ТремалНаик не помръдна.
- Какво има? – попита Кугли.

– Не мога ли да видя гази, коя го обичам?

– Не.

– Непреклонни ли сте?

– Изпълни задачата си, после... онази жена ще бъде твоя съпруга.

Отивай, ТремалНаик!

Угрижен, ТремалНаик се запъти към изхода.

– Почакай... – каза удушвачът, точно когато оня прекрачваше прага.

– Какво искаш?

– Не забравяй, че ние държим на смъртта на капитан Макферсън.

## V. Бягството на тхуга

Звездите избледняваха, когато ТремалНаик, още разстроен от разговора си с удушвача, стигна до БУнгалото на капитана. Сержант Бхарата се бе облегал на вратата и се прозяваше, като вдишваше дълбоко свежия утринен въздух.

– Здравей, Сарангуи! – викна му. – Откъде идеш?

Това повикване рязко откъсна ТремалНаик от мислите му. Обърна се да види дали тигърът е след него, но умното животно бе останало в края на джунглата. Достатъчно бе един незабележим знак на господаря му, за да изчезне сред тръстиките.

– Откъде идеш, смели ловецо? – попита го пак Бхарата, тръгнал да го посрещне.

– От джунглата – отвърна ТремалНаик и бързо си даде весел вид.

– Нощем, и то сам?

– Защо не?

– А тигрите?

– Не се страхувам от тях.

– А змиите и носорозите?

– Не им обръщам внимание.

– Знаеш ли, че теб не ти липсва смелост?

– Знам.

– Срещна ли някой?

– Тигри, които не посмяха да ме доближат.

– А хора? ТремалНаик трепна.

– Хора ли? – престори се на изненадан. – Какви хора могат да се срещнат посред нощ в джунглата?

- Има, има, Сарангуи.
- Не ти вярвам
- Чул ли си да говорят за тхугите?
- Удушвачите ли?
- Да, ония, които използват копринено ласо.
- И ти смяташ, че са тук? – попита ТремалНаик с престорена уплаха.
- Да, и ако попаднеш в ръцете им, ще те удушат.
- Но защо са тук?
- Знаеш ли кой е капитан Макферсън?
- Все още не.
- Най-върлият враг на тхугите.
- Разбирам.
- Във война сме с тях.
- И аз ще участвувам в нея. Мразя тези престъпници.
- Няма да откажем помощта на смелчага като теб. Ще дойдеш с нас в джунглата при нашите акции, а засега ще те поставя на стража пред един удушвач, който падна в наши ръце.
- Така ли? – възкликна ТремалНаик, който не успя да сподави радостната нотка в гласа си. – Имате пленник хуг?
- Да, един от вождовете.
- Как се казва?
- Негапатнан. Ти си силен и смел, и на теб няма да ти избяга.
- Убеден съм. С един юмрук ще го обезвредя – каза ТремалНаик.
- Ела на терасата. След малко ще видиш Негапатнан и може би ще се нуждаем от твоята смелост.
- За какво по-точно? – попита ТремалНаик неспокоен
- Капитанът ще прибегне до някои насилствени средства, за да го накара да говори.
- Разбирам. Ще стана тъмничар, а при нужда – инквизитор.
- Много си прозорлив. Ела, приятелю.
- Влязоха в БУНгалото и се качиха на терасата. Капитан Макферсън вече беше там и пушеше цигара, удобно излегнат в малък хамак от косови нишки.
- Носиш ли ми новини, Бхарата? – попита.
- Не, капитане, но ви вода един непримирир враг на тхугите.
- Ти ли, Сарангуи, си този враг?
- Да, капитане – отвърна ТремалНаик с естествена нотка на омраза в гласа си.

- Бъди добре дошъл тогава. Ще бъдеш един от нашите.
- Надявам се.
- Предупреждавам те, че има риск за живота.
- Щом го залагам при лова си на тигри, мога да го рискувам против хората.
- Смел си ти, Сарангуи.
- Не се хваля, капитане.
- Как прекара нощта Негапатнан? – попита Макферсън. обръщайки се към сержанта.
- Спа като човек с чиста съвест. Този човек има железни нерви.
- Ще се огъне. Иди го доведи, ще започнем веднага разпита. Сержантът се обърна на токовете си и малко след това се върна с Негапатнан, здраво вързан.
- Е, драги мой – попита капитанът саркастично, – как прекара нощта?
- Струва ми се по-добре от теб – отвърна удушвачът.
- И какво реши?
- Да не говоря.
- Ръката на капитана се спусна по дръжката на сабята.
- Все еднакви ли са тия влечуги? – кресна.
- Така изглежда – рече удушвачът.
- Не бързай. Казах ти, че разполагам с ужасни средства.
- Но не достатъчно ужасни за един тхуг.
- Мъчения, пред които ще предпочетеш смъртта.
- Нищо не са пред нашите.
- Ще видим, когато започнеш да се гърчиш.
- Можеш да почнеш веднага.
- Капитанът прибледня, после червенина заля лицето му.
- Значи не искаш да говориш? – попита го с глас, задавен от гняв.
- Не, няма да говоря.
- Това ли е последният ти отговор? Внимавай...
- Последният.
- Добре, ще действуваме. Бхарата... Сержантът се приближи.
- Има ли подземнието стълб?
- Да, капитане.
- Ще вържеш този човек за стълба и когато съня го надвие ще го държиш буден с убождания от игла. Ако до три дни не проговори, ще го бичуваш, докато го превърнеш на пихтия. Ако още се инати, ще сипваш, капка по капка, вряло масло върху раните му.

– Имайте доверие, капитане. Сарангуи, ела да ми помогнеш. Сержантът и ТремалНаик извлякоха удушвача, който прие присъдата си без един мускул да трепне на лицето му.

Спуснаха се по виещата се стълба и влязоха в нещо като широко мазе, със сводове, осветено от малко прозорче с яка желязна решетка, високо на стената. По средата се издигаше стълб, на който завързаха удушвача. До него Бхарата постави три-четири дълги игли с остър връх.

– Кой ще го пази? – попита ТремалНаик.

– Ти, до вечерта, после ще те смени един сипаи.

– Добре.

– Ако нашият човек затвори очи, боди силно.

– Слушам! – отвърна ТремалНаик с леден глас.

Сержантът се изкачи по стълбата и когато всякакъв шум изчезна, ТремалНаик седна срещу удушвача, който спокойно го наблюдаваше.

– Чуй ме – каза ТремалНаик, като снижи глас.

– И ти ли имаш да ми казваш нещо? – попита подигравателно Негапатнан.

– Познаваш ли Кугли?

При споменаване на това име удушвачът трепна.

– Кугли? – възкликна. – Не съм го чувал.

– Предпазлив си, това е добре. А Суйодхана познаваш ли?

– Кой си ти? – попита Негапатнан, разтревожен.

– Удушвач като теб, като Кугли и като Суйодхана.

– Лъжеш.

– Ще ти дам доказателство, че говоря истината. Нашето седалище не е в джунглата, не е в Калкута, нито по бреговете на свещената река, а в подземията на Раймангант.

– Та ти наистина си от нашите! – едва не извика оня.

– Не те ли убедих?

– Вярно. Но защо си тук?

– За да те спася.

– Мен?

– Да.

– Как? По какъв начин?

– Остави това на мен и преди полунощ ще си свободен.

– Заедно ли ще избягаме?

– Не, аз ще остана. Трябва да изпълня друго поръчение.

– Още някакво отмъщение?

– Може би – каза ТремалНаик с мрачен тон. – Сега тихо и да

почакаме да падне нощта.

Остави пленника и отиде да седне в подножието на стълбата в очакване на тъмнината.

Денят премина бавно. Слънцето и чезна зад хоризонта и мазето потъна в мрак. Това беше подходящият момент за действие. След по-малко от един час стражата сипаи щеше да слезе.

– А сега, на работа – каза ТремалНаик и стана, като извади от пояса си две английски пили.

– Какво трябва да правим? – попита развълнуван Негапатнан.

– Да ми помогнеш да отрежем пръчките на решетката – отвърна ТремалНаик.

– Няма ли да забележат, че си ми помогнал да избягам?

– Няма да разберат нищо.

Развърза въжетата, които стягаха краката и ръцете му и двамата се хвърлиха да пият железата, като се стараеха да работят колкото се може по-тихо.

Вече бяха свалили три пръчки и оставаше още една, когато ТремалНаик чу тропане по стълбата.

– Чакай! – каза бързо. – Някой иде.

– Може би войникът.

– Сигурно. Знаеш ли да хвърляш ласото?

– От мен по-голям майстор няма.

ТремалНаик развърза ласото, което носеше скрито под наметката си, и му го даде.

– Застани до вратата – каза му и извади камата си. – Първият, който се появи, убий го.

Негапатнан изпълни нареждането и взе ласото в дясната си ръка. ТремалНаик застана пред него, зад рамката на вратата, с вдигната кама. Шумът приближаваше. Изведнъж един фенер освети стълбите и войникът, с раздърпана куртка, се появи.

– Внимавай, Негапатнан – прошепна ТремалНаик.

Лицето на тхуга стана ужасно. Очите му изпусаха злобен блясък, устните откриваха голите му зъби, ноздрите му бяха разширени. Приличаше на звяр, жаден за кръв.

Войникът спря на последната площадка.

– Сарангуи! – повика той.

– Слизай, тук е тъмно – каза ТремалНаик.

– Добре – отвърна другият и прекрачи в мазето. Негапатнан го чакаше. Ласото изсвири във въздуха и тъй силно се стегна около врата на



войника, че той падна на земята, без да издаде звук.

– Да го удуша ли? – попита тхугът, като постави крак върху гърдите на падналия.

– Трябва – отвърна студено ТремалНаик.

Негапатнан дръпна силно ласото. Езикът на войника изскочи от устата му, той изцъкли очи, размаха за миг ръце и не помръдна. Беше мъртъв.

– Нека кръвта ти отиде в жертва на богинята Кали – рече фанатичният убиец и отпусна ласото.

– Да побързаме, преди да е слязъл друг.

Отново се хвърлиха на прозорчето и последната, пръчка от решетката бързо се пречупи.

– Можеш ли да минеш? – попита ТремалНаик.

– Мога и през по-тясно място.

– Добре. Сега завържи ме здраво и запуши устата ми.

– Аз да те завържа? Но защо?

– За да не се усъмнят, че съм от нашите.

– Разбирам, по-хитър си от мен.

ТремалНаик легна на земята, до трупа на войникасипаи, а Негапатнан го завърза и запуши устата му.

– Храбрец си ти – каза тхугът. – Ако един ден имаш нужда от верен приятел, спомни си за мен. Сбогом.

Взе пистолетите на войника и се промъкна през прозорчето, излезе от другата страна и изчезна.

Не бе минала и минута, когато отвън се разнесе изстрел и някой викна:

– На оръжие! Един човек бяга!

## VI. Лимонадата, която развързва езика

При този вик ТремалНаик се надигна на колене, обзет от силно безпокойство. След първият изстрел последваха още няколко. От бунгалото долетя глас, който накара ловеца да затрепери:

– Гледай към джунглата!

– На оръжие! – викаше друг.

– Слон! Слон!

– Всички навън!

Чу се цвилене на коне, тропот от стъпки и един ужасен рев на слон,

който заглуши останалата глъчка.

С чело, оросено от едри капки пот, ТремалНаик слушаше със затаен дъх.

– Бягай, Негапатнан, бягай! – шепнеше, сякаш беглецът бе до него.  
– Ако те хванат, загубени сме и двамата.

С върховно усилие успя да се изправи и взе да подскача, доколкото въжетата му позволяваха, към прозорчето. Забързан тропот от стълбата го накара да спре. „Идат – каза си и веднага се хвърли на земята. – Сега е нужно хладнокръвие и смелост. Дано Негапатнан успее да стигне до Кугли.“

Престори се, че се опитва да се освободи от въжетата и почна да се мятта, като надаваше задавени викове.

Бхарата слизаше, взимайки стъпала по четири наведнъж. Нахлу в мазето и извика ужасен.

– Избягал!... Избягал!... – викна и впи нокти в гърдите си. Скочи като тигър към прозорчето. От треперещите му устни се изтръгна втори вик.

– Ах, негодник!

Хвърли поглед наоколо и видя ТремалНаик, който се гърчеше на земята и мучеше.

– Жив! – възкликна и за миг го развърза.

– Проклети тхуги! – изрева ТремалНаик с пресипнал глас. – Къде е онова куче?... Сърцето ще ми изтръгна!

– Какво се е случило? Как избяга? Защо си вързан? Говори, Сарангуи, говори! – викна Бхарата, извън себе си.

– Изиграха ни, могъщи Брама! Попаднах в клопката като глупак!

– Но обясни, дявол да го вземе, ще ми се пръсне главата. Как успя да избяга? Кой прерязва решетката?

– Те.

– Кои те?

– Тхугите.

– Как, тхугите?

– Да, всичко беше подготвено за неговото бягство.

– Вече нищо не разбирам. Невъзможно е тхугите да са дошли дотук.

– Но дойдоха. Видях ги с очите си и за малко не ме удушиха, като онзи нещастен сипаи.

– Удушили са един сипаи?

– Да, този, който трябваше да ме отмени на пост.

– Разказвай, обясни, Сарангуи, как се случи всичко това.

– Слънцето бе залязло – започна ТремалНаик, – аз бях седнал пред пленника, който не откъсваше очи от мен. Минаха три часа, без никой от нас да помръдне. Изведнъж почувствувах, че клепащите ми натежават и се унасям. Негапатнан също притваряше мигли и страхотно се прозяваше. Дълго се борих с дремката, после без да разбере как, съм заспал. Когато отворих очи бях завързан и пръчките на решетката се търкаляха по земята. Двама тхуги душеха бедния сипаи. Опитах се да се освободя, да викам, но беше невъзможно. След като извършиха убийството, тхугите се покатериха до прозорчето и изчезнаха.

– А Негапатнан?

– Беше изчезнал пръв.

– А не разбра ли причината на онази непреодолима сънливост?

– Не.

– Не беше ли вкарано нещо в мазето?

– Нищо не видях.

– Упоили са те с цветя, които отделят един силен наркотик.

– Сигурно е било така.

– Но ние отново ще заловим Негапатнан. Пуснал съм подире му опитни хора.

– И аз съм опитен следотърсач.

– Знам, и добре ще направиш веднага да тръгнеш. Трябва на всяка цена да го заловим или поне да върнем някой друг от тхугите.

– Заемам се с тази работа.

Бхарата го беше развързал и двамата се изкачиха по стълбата.

– Накъде побягна? – попита ТремалНаик, когато излязоха на открито.

– Навлезе в джунглата. Тръгни направо по онази пътека и ще откриеш следите му. Тичай, мошеникът не ще да е много далеч.

ТремалНаик метна през рамо пушката, която му дадоха, и пое тичешком към джунглата. Бхарата го следваше с поглед и свъсено чело, обладан от скрита мисъл.

– А ако не е вярно? – пошепна си той.

По лицето му премина сянка на съмнение и то стана мрачно.

– Низа! Низа! – викна.

Един индиец, който оглеждаше следите край прерязаната решетка, притича.

– Ето ме, сержант – каза

– Добре ли огледа следите? – попита го Бхарага.

– Най-внимателно.

– Е добре, колко души са излезли през прозорчето?

– Само един.

Бхарата направи учудено движение.

– Сигурен ли си, че не се лъжеш?

– Съвсем сигурен, сержант. Само Негапатнан е излязъл.

– Добре. Виждаш ли този човек, който тича към джунглата?

– Кой, Сарангуи?

– Проследи го, искам да знам къде отива.

– Оставете това на мен – каза индиецът

Изчака ТремалНаик да навлезе между дърветата и се спусна бърз като елен, като се стараеше да се прикрива зад храстите от тръстика. Доволен, Бхарата се прибра в бунгалото, където капитанът се разхождаше нервно по терасата и глухо ругаше.

– Какво открихте? – попита, щом зърна сержанта.

– Били сме предадени, капитане.

– Предадени? . . . От кого?

– От Сарангуи.

– Невъзможно! . . . Та той ми спаси живота.

– Имам доказателства.

– Говори!

С малко думи Бхарата го осведоми за случилото се и за онова, което бе видял.

– Сарангуи предател? – възкликна. – Но защо не е побягнал с Негапатнан?

– Скоро и това ще научим, капитане. Низа ще ни върне хитреца.

– Ако е вярно това, ще го разстрелям.

– Нищо няма да правите, капитане.

– Защо?

– Защото трябва да го накараме да говори. Този човек знае не по-малко от Негапатнан.

– Прав си.

Капитанът отново зарея поглед из джунглата. Минаха три дълги часа. Още никой не бе се върнал, нито се бе чул вик или изстрел. Капитан Макферсън стана нетърпелив и се готвеше да напусне терасата, за да иде в джунглата, когато Бхарата радостно извика.

– Какво има?

– Погледнете там, капитане – рече сержантът.

– Един от нашите се връща.

– Това е Низа.

– Но е сам. Сарангуи се е изплъзнал...

– Не вярвам, Низа не би се върнал сам.

Индиецът приближаваше с бързината на стрела, като често се обръщаше назад, сякаш се страхуваше, че го преследват.

– Качвай се, Низа! – викна Бхарата.

– Бързо, бързо! – рече капитанът, който не се задържаше на едно място.

Индиецът изкачи задъхано стълбата и спря на терасата. Очите му светеха от радост.

– Е, и? – попитаха в един глас капитанът и сержантът.

– Всичко открих. Сарангуи е тхуг.

– Сигурен ли си? – попита капитанът със съскащ глас.

– Да, сигурен съм, имам доказателства.

– Разказвай, Низа, искам да знам всичко. Този нещастник ще плати и за Негапатнан.

– Вървах по следите му до джунглата – каза Низа. – Там ги загубих, но сто метра по-навътре отново ги открих, Забързах и скоро след това го зърнах. Движеше се бързо, но предпазливо, като често се обръщаше и понякога слагаше ухо на земята. Двадесет минути след това нададе вик и от храстите излезе друг индиец. Беше тхуг, истински удушвач с татуирани гърди и ласо около кръста. Не можах да чуя разговора, който водеха, но преди да се разделят Сарангуи каза на другаря си: „Предупреди Кугли, че се връщам в бунгалото и до няколко дни ще има главата на другия.“ Разделиха се и хванаха два различни пътя. Мен ми бе достатъчно онова, което чух и се върнах. Сарангуи скоро ще се появи.

– Какво ви казвах, капитане? – попита Бхарата. Макферсън не отговори. С ръце, скръстени на гърдите, мрачно лице и трескав поглед той мислеше.

– Кой е този Кугли? – попита по едно време.

– Не знам – отвърна Низа.

– Безсъмнено някой от вождовете на тхугите – каза Бхарата.

– За каква глава е говорил Сарангуи?

– Не знам, капитане, той повече не обясни.

– Дали не е намеквал за някоя от нашите?

– Вероятно – каза сержантът. Капитанът стана още по-мрачен.

– Имам странно предчувствие, Бхарата – промълви той. – Говорил е за моята глава.

– За това пък ние ще изпратим неговата на Кугли.

- Надявам се. Какво ще правим със Сарангуи?
- Трябва да го принудим да говори.
- Дали ще говори?
- С огън всичко се постига.
- Ти знаеш обаче, че тия хора са упорити като мулета.
- Искате да проговори ли, капитане? – попита Низа. – Нагърбвам се

аз.

- Ти ли?
- Достатъчно е да му дадем да пие една лимонада.
- Лимонада ли?... Да не си луд, Низа?
- Не, капитане! – възкликна Бхарата. – Низа не е луд. И аз съм чувал да говорят за една лимонада, която развързва езика.
- Вярно е – каза Низа. – С няколко капки лимон, забъркани със сок от юма и една топчица опий, можеш да накараш всеки да проговори.
- Иди да приготвиш тази лимонада – каза капитанът. – Ако успееш, ще ти подаря двадесет рупии.

Индиецът не чака да му повтарят. Малко след това се върна с две големи чаши лимонада, поставени, върху красива табличка от китайски порцелан. В едната от тях вече бе разтворил опия и сока от юма.

Дългоочакваният миг дойде. ТремалНаик се показва в края на джунглата, следван от трима-четирима следотърсачи. По вида им капитанът разбра, че Негапатнан не е бил нито заловен, нито открит.

– Няма значение – промълви той. – Сарангуи ще изкаже всичко. Да сме нашрек. Бхарата, и ти, Низа, за да не се усъмни хитрецът в нищо, идете да сложите веднага желязна решетка на мазето. Скоро ще имаме нужда от нея.

ТремалНаик вече бе стигнал пред бунгалото.

– Хей, Сарангуи! – викна Бхарата, наведен над парапета. – Какво стана? Открихте ли беглеца?

ТремалНаик отпусна ръце с жест на отчаяние.

– Нищо, сержант – каза. – Загубихме следите.

– Качи се при нас да ни разкажеш всичко. ТремалНаик, който не се усъмняваше в нищо, се яви пред капитан Макферсън, седнал пред масичка с двете чаши лимонада на нея.

– Е, смели ми ловцецо – рече той с добродушна усмивка. – Значи не открихте измамника.

– Не, капитане, макар навсякъде да го търсихме.

– Дори следите му ли не открихте?

– Да, открихме ги и известно време ги следвахме, после се

загубиха. Сякаш този проклет Негапатнан е минал гората от дърво на дърво.

– И никой ли не остана в гората?

– Четирима сипаи.

– Ти докъде стигна?

– До отсрещния край на гората.

– Сигурно си уморен. Изпий тази лимонада, да се освежиш. С тези думи му поднесе чашата, която ТремалНаик изпи на един дъх.

– Кажете ми, Сарангуи – подхвана капитанът, – смяташ ли, че има тхуги в гората?

– Не смятам – отвърна ТремалНаик.

– Не познаваш ли никой от тези хора?

– Аз, да познавам? – възкликна ТремалНаик.

– Защо не? Живял си толкова време в горите.

– Не е вярно.

– А мен ми казаха, че в гората си говорил с един съмнителен индиец.

ТремалНаик го погледна без да отговори. Очите му полека-лека почнаха да искрят като запалени въглени, чертите на лицето му се промениха – той стана друг човек.

– Какво ще отговориш на това? – попита капитанът с леко подигравателен тон.

– Тхуг ли? – заекна ловецът от Черната джунгла, като размахваше ръце и се смееше от цяло гърло, сякаш се бе смахнал. – Говорите за някакъв тхуг?

– Лимонадата оказва своето въздействие – прошепна Бхарата в ухото на капитана.

– Хайде, говори! – подкани го Макферсън.

– Да, спомням си, говорих с един тхуг в края на гората. Хахаха! Ония мислеха, че търся Негапатнан. Какви глупаци! Аз да преследвам Негапатнан! Аз, който толкова се трудих да го освободя... Хахаха... – смееше се ТремалНаик, обзет от неудържима възбуда, без да знае какво говори.

– Давайте, капитане – подшушна Бхарата. – Ще узнаем всичко.

– Нещастникът е загубен – рече капитанът.

– Спокойно, капитане, не виждате ли, че почна да говори, по-добре да го подпитваме.

– Прав си. Хайде, Сарангуи...

– Сарангуи ли? – прекъсна го опияненият нещастник и

продължаваше да се смее. – Не съм Сарангуи... колко си глупав, приятелю мой, да вярваш, че съм Сарангуи. Аз съм ТремалНаик, ловецът от Черната джунгла. Не си ли бил в Черната джунгла? Толкова по-зле за теб, по-красива от нея няма. О, колко си глупав!

– Наистина съм глупак – каза капитанът, като с мъка се сдържаше.

– Значи ти си ТремалНаик! А защо смени името си?

– За да отдалеча всякакво съмнение от себе си. Не знаеш ли, че целта ми беше да постъпя на работа при теб?

– Защо?

– Така искаха тхугите. Подариха ми живота и ще ми дадат Девата на пагодата. Познаваш ли Девата на пагодата? Не? Толкова по-зле за теб. Много е красива, би могла да подлуди Брама, Шива, дори и Вишну.

– А къде е тази Дева на пагодата?

– Далеч оттук, много далеч.

– Къде?

– Няма да ти кажа, може да ми я откраднеш.

– А кой я държи?

– Тхугите, но ще ми я дадат за жена. Аз съм силен, смел. Ще направя всичко, което те искат, за да я имам. Вече освободих Негапатнан.

– Имаш ли възложена друга задача?

– Задача? А, да... трябва да им занеса нечия глава... хахаха! Караш ме да се смея като луд.

– Защо? – попита го Макферсън, чието учудване при тези разкрития нарастваше все повече и повече.

– Защото главата, която трябва да отрежа... хахаха... е твоята!

– Моята! – възкликна капитанът и скочи.

– Разбира се.

– И на кого трябваше да я занесеш?

– На Суйодхана.

– Кой е този Суйодхана.

– Как, не познаваш Суйодхана? Той е вождът на тхугите.

– А знаеш ли къде се крие?

– Разбира се, че знам.

– Хайде, казвай! – викна капитанът, като скочи отгоре му и го хвана за китките.

– Толкова ли си любопитен.

– Да, много съм любопитен.

– А ако не ти кажа?

Обзет от страшно вълнение, капитанът го сграбчи през кръста и го



вдигна.

– Долу тече реката – рече му. – Ако не ми кажеш, ще те хвърля в нея.

– Шегуваш се, нали? Хахаха...

– Вярно, шегувам се, но моля те кажи ми, къде е Суйодхана.

– Какъв си глупак! Ами разбира се, че в Раймангал.

– Я, повтори пак...

– В Раймангал казах

Капитан Макферсън нададе вик, после се отпусна в стола и прошепна:

– Дъще моя, дъще моя... може би ще те спася...

## VII. Цветята, които приспиват

Когато ТремалНаик дойде на себе си, намери се затворен в тясно подземие, осветено от малък процеп с двоен ред железни пръчки, и здраво вързан за две халки, вградени в един стълб. Отначало помисли, че сънува лош сън, но бързо се убеди, че наистина е пленник. Страх обзе този човек, който досега бе дал доказателства за безмерна смелост. Опита се да подреди мислите си, но в главата му всичко бе така объркано, че си спомняше вяло за Негапатнан, за бягството, за лимонадата и нищо повече. „Кой ли може да ме е предал? – помисли си и потръпна. – Какво ще стане сега с мен? Каква е тази мъгла, която забулва мозъка ми? Дали не са ме опили с някакво неизвестно за мен питие?“ Направи усилие да стане, но веднага падна – бе чул да се отваря вратата.

– Кой слиза? – попита.

– Аз, Бхарата – отвърна сержантът.

– Най-последно! – възкликна ТремалНаик. – Ще ми обясниш ли по каква причина се намирам тук като пленник?

– Защото вече знаем, че си тхуг.

– Аз, тхуг?

– Да, Сарангуи.

– Лъжеш!

– Не, ти сам призна.

– Кога?

– Преди малко.

– Ти си луд, Бхарата.

– Не, Сарангуи, дадохме ти да пиеш юма и ти всичко призна.

ТремалНаик го изгледа уплашено. Спомняше си за лимонадата, която капитанът му бе дал.

– Ах, негодници! – възкликна отчаяно.

– Искаш ли да се спасиш? – попита го сержантът след кратко мълчание.

– Говори – каза ТремалНаик с пресипнал глас.

– Признай всичко и може би капитанът ще пощади живота ти.

– Не мога; ще убият жената, която обичам.

– Кои?

– Тхугите.

– Какви ги приказваш? Говори.

– Невъзможно е! – възкликна ТремалНаик с див глас. – Проклети да сте всички.

– Чуй ме, Сарангуи. Вече знаем, че седалището на тхугите се намира в Раймангал, но не знаем колко са и къде се крият. Ако ни кажеш тези неща, кой-знае, може би няма да умреш.

– А какво ще направите с тхугите? – попита ТремалНаик с тревога в гласа.

– Ще разстреляме всички.

– Дори сред тях да има жени?

– Тях преди другите.

– Защо?... Какво са виновни те?

– Те са по-страшни от мъжете, защото представят богинята Кали.

– Лъжеш се, Бхарата.

– Толкова по-зле.

ТремалНаик хвана челото си и заби нокти в косата си. Погледът му бе изплашен, лицето бледо, а гърдите му буйно се надигаха.

– Ако пощадите живота на една от онези жени, може би ще говоря.

– Невъзможно е, понеже за да ги хванем живи, ще ни струва потоци кръв. Ще изтребим всички, като зверове, в техните подземия.

– Но сред тях аз имам годеница! – възкликна ТремалНаик отчаяно.

– Вие и нея ще убиете!... Не, не, няма да говоря. Убийте ме, измъчвайте ме, предайте ме ако искате на английските власти, правете с мен каквото искате, но няма да говоря. Тхугите са безбройни и могъщи, ще се захищават, и може би ще спасят онази, която тъй много обичам.

– Още един въпрос. Коя е тази жена?

– Не мога да кажа.

– Сарангуи, ще ми кажеш ли коя е тази жена? – попита го повторно Бхарата.

- Никога.
- Бяла ли е или тъмнокожа?
- Няма да ти кажа.
- Добре – рече сержантът. – След три-четири дни ще те закараме в

Калкута.

По лицето на пленника се изписа силна тревога. „Още тази нощ трябва да избягам, или всичко е загубено“ – каза си.

Денят премина, без да се случи нещо друго. По обяд и на залез слънце на пленника донесоха ориз и плодове. Но щом слънцето се скри зад гората, тъмнината в избата стана плътна. ТремалНаик облекчено въздъхна. Остана неподвижен още три дълги часа от страх да не влезе някой, после се зае да подготви бягството си.

Индийците са известни с майсторството си при завързване на пленниците си и е нужен дълъг опит, за да може човек да развърже сложните им възли. За щастие ТремалНаик притежаваше огромна сила и добри зъби. С рязко движение отхлаби въжето, което не му позволяваше да навежда главата си, след което търпеливо, без да обръща внимание на болката, приближи едната си китка до устата и започна да работи със зъби, като хапеше, режеше и дърпаше. Успя да се освободи от въжето, а да развърже останалите възли за него бе работа за един миг.

Изправи се и изпъна изтръпналите си крайници, после се приближи до прозорчето и погледна навън. Луната още не беше се показала, но небето бе обсипано със звезди. Отвън го лъхна свеж въздух, пропит с аромата на хиляди цветя. Всичко бе тихо, човешка душа не се виждаше догдето стигаше погледът му. Хвана една от железните пръчки и силно я разклати; тя се огъна едва, нищо повече. „За мен бягството оттук е невъзможно“ – каза си. Огледа се, за да открие какъвто и да е предмет, с който да си послужи, но не откри нищо. „Загубен съм – помисли си, уплашен. – Но не, не искам да умра, сега когато щастието е тъй близо.“ Отиде към вратата, но рязко спря. До него стигна глухо мяукане, което идеше отвън. Извърна глава към прозорчето и видя, че на него е спряло някакво тъмно петно с две зеленикави, светещи точки. Радостна мисъл озари лицето му.

– Дарма!... Дарма!... – прошепна той с треперящ от вълнение глас.

Тигърът издаде ниско ръмжене и заудря с гръб по железната решетка. Пленникът спусна ръце и го хвана за краката.

– Спасен съм! – възкликна. – Браво, Дарма, знаех си, че ще дойдеш да потърсиш господаря си. Вече не се страхувам от капитана и сержанта му.

Спусна се към един ъгъл, където бе видял къс хартия. Изправи я между дланите си, после захвапа пръста си, за да извади няколко капки кръв и с една клечица написа, колкото можеше в тъмнината, следните редове:

„Издаден съм и затворен в подземие на Негапатнан. Помогнете ми бързо или всичко е загубено.

ТремалНаик“

Нави хартиятката и с едно конче я завърза около врата на тигъра.

– Тичай, Дарма, върни се при тхугите – каза му. – Господарят ти е в голяма опасност.

Звярът разтърси глава и литна като стрела.

Мина един дълъг час. Вкопчен в желязната решетка, ТремалНаик очакваше сред хиляди съмнения и страхове завръщането на върното животно.

Но ето, че изведнъж зърна тигъра да се приближава с огромни скокове. „Дано не го видят“ – каза си, треперящ. За щастие Дарма стигна до решетката на прозорчето, незабелязан от часовете. На врата си носеше голям пакет, който ТремалНаик с мъка успя да прекара през решетките. Съдържаше писмо, револвер, една кама, боеприпаси, ласо и две букетчета от цветя, грижливо поставени в два стъквени буркана. „Какво ли означават тези цветя“ – попита се изненадан. Разгъна писмото и на светлината на един лунен лъч прочете:

„Обградени сме от две роти сипаи, но един от нашите върви след Дарма. Грози ни голяма опасност и бягството ти е наложително. Към оръжията прибавям две букетчета. Белите приспиват, а червените отнемат свойството на белите. Приспи часовете и дръж подръка червените цветя. Щом се освободиш, нападни жилището и отсеци главата на капитана. Нагор, който пратихме след тигъра, ще ти съобщи за присъствието си с познатия сигнал и ще ти помогне. Побързай.

Кугли“

Може би някой друг би се изплашил от съдържанието на това писмо, но не и ТремалНаик. В този върховен момент се чувствуваше тъй силен, че можеше да превземе бунгалото без помощта на Нагор. „Любовта ще ми даде силата и смелостта да извърша това чудо“ – каза си. Скри оръжията и боеприпасите под една купчина пръст и се върна на прозорчето.

– Отивай си, Дарма – каза на тигъра. – Ти си в опасност. Животното се отдалечи, но не беше направило и двадесет крачки, когато някой от часовете извика:

– Тигърът!... Тигърът! – и последва изстрел.

Последва втори гърмеж, но умното животно затича още по-бързо и скоро след това изчезна в тъмнината. Чува се забързани стъпки и няколко души спряха пред прозорчето.

– Хей ти, къде е тигърът? – долетя глас, който ТремалНаик веднага позна, че е на Бхарата.

– Избяга – отвърна часовоят от верандата.

– Къде беше?

– До прозорчето на избата.

– Обзалагам се на сто рупии, че е приятел на Сарангуи. Изпратете веднага двама души долу да проверят.

ТремалНаик чу всичко. Взе двата буркана, счупи ги и хвърли белите цветя в най-тъмния ъгъл, скри червените в пазвата си и се облегна на стълба, като се овърза набързо с въжетата. В същия миг влязоха двама сипаи с факла.

– А, тук ли си още, Сарангуи? – попита единият.

– Затвори си човката, защото искам да спя – каза ТремалНаик, преструвайки се, че е в лошо настроение.

– Можеш да спиш, драги, и то спокойно, защото ние ще бдим над съня ти.

ТремалНаик вдигна рамене, опря се на стълба и затвори очи. Двамата сипаи поставиха факлата в един процеп на стената, седнаха на земята с карабини между нозете.

Не бяха изминали и десет минути, когато ТремалНаик усети силен аромат, който замая главата му, независимо от червените цветя, чийто особен дъх го държеше буден. Погледна двамата сипаи: прозяваха се непрестанно и потъркваха очи.

– Нищо ли не усещаш? – попита по-младият войник след малко.

– Да – отвърна другарят му. – Струва ми се, че...

– Пиян, искаш да кажеш.

– Точно така; едва държа очите си отворени.

– От какво ли е тази работа?

– Откъде да знам?

Разговорът свърши тук. ТремалНаик, който внимателно ги наблюдаваше, видя как полека-лека затвориха очи. Опитаха се на няколко пъти да се преборят със съня, но накрая се отпуснаха и звучно взеха да хъркат.

Беше моментът да се действа. ТремалНаик се освободи от въжетата и тихо се изправи.

– На свобода! – възкликна.

Взе оръжието, завърза здраво двамата спящи и се спусна към стълбата.

## VIII. Разкритията на сержанта

На площадката на стълбата нямаше никакъв часовей.

Още треперящ от вълнение, но решен на всичко, стига да си възвърне свободата, ТремалНаик изкачи тихо стъпалата и стигна до една тъмна и празна стаичка. Почака, заслушан, после с револвера в ръка бавно откряна вратата и подаде глава. Нямаше никой. Отвори втора врата, мина по дълъг, тъмен коридор и влезе в трета стая. Тя беше много голяма. В дъното светеше фенер и хвърляше бледа светлина над дванадесетина легла, заети до едно от спящи хора.

– Сипаите! – прошепна ТремалНаик и спря.

Канеше се да се върне назад, когато по коридора прокъртяха отмерени стъпки и звън на шпори. Трепна и насочи револвера към вратата. Човекът се приближаваше, спря за миг, после отмина. „Дали не беше капитанът?“ – попита се. Излезе от спалното помещение на сипаите и се върна по коридора. В дъното зърна едва забележима сянка, която потъна в тъмнината заедно със звъntenето на шпорите. Насочи се натам, решен да я достигне. Качи се по няколко стъпала и навлезе в друг коридор, като вървеше на пръсти. Човекът пред него спря, чу го да върти ключа в някаква ключалка, да отваря една врата, след което изчезна.

ТремалНаик забърза и спря пред същата незаключена врата. Една лампа осветяваше слабо широката стая. В сянката на колоната зърна човек, седнал пред една масичка, когото не можа добре да различи. Усъмни се да не е капитан Макферсън и мигом го обзе безпокойство, сърцето му се сви. „Чудно – каза си. – Страх ли ме е?“ Побутна леко вратата, която се отвори безшумно, и със стъпка на тигър тръгна към масата. Колкото и стъпките му да бяха тихи, те стреснаха човека пред масата. Той бързо се изправи.

– О, ти ли си, Бхарати! – възкликна и бързо насочи револвера си към него. – Нито вик, нито крачка или си мъртъв! – каза му.

При вида на пленника с насочен револвер, Бхарата направи движение към pistolетите си, оставени на стола, но тонът на ТремалНаик не оставяше съмнение за решителността му. Остана на мястото си и показва зъбите си, като пантера, хваната с примка.

- Ти!... Сарангуи! – възкликна и заби нокти в масата.
- Не Сарангуи, а ТремалНаик, ловецът от Черната джунгла – отвърна индиецът без да сваля оръжието.
- Но как успя да дойдеш тук? – попита го.
- Тайна.
- Значи не бях се излъгал...
- Изглежда, че не си.
- И какво искаш?
- Да те убия.
- Как мога да спася живота си?
- Седни, ще поговорим.
- Бхарата се подчини. ТремалНаик взе всичкото оръжие, заключи вратата и седна пред сержанта.
- Предупреждавам те, че първият вик, който издадеш, ще ти струва живота. Мога да стрелям шест пъти, а това е достатъчно за да те изпратя при Брама или Вишну.
- Говори – повтори сержантът, който бе възвърнал хладнокръвието си.
- Трябва да изпълня едно ужасно поръчение.
- Не те разбирам.
- Заклех се пред тхугите да убия капитан Макферсън. ТремалНаик изчака да види какво впечатление ще направят думите му, но лицето на индицеца остана невъзмутимо.
- Разбра ли, Бхарата?
- Отлично, продължавай.
- Трябва да се сдобия с главата на капитан Макферсън. Сержантът избухна в смях.
- Ти си луд! Не знаеш ли, че капитанът не е тук?
- Не е тук? Къде е отишъл? – попита ловецът с отчаян глас.
- Няма да ти кажа.
- Но нали ти казах, че съм се заклел да отнеса главата на Макферсън при тхугите?
- Ще минат и без нея.
- Не, Бхарата, не!... Трябва да изпълня мисията си. Къде е капитанът? Трябва да знам, дори ако трябва да прерова цяла Индия от Хималаите до нос Коморин.
- Но няма да съм аз този, който ще ти каже къде се намира.
- А!... Значи знаеш къде е! – възкликна ТремалНаик.
- Знам.

– Говори, Бхарата! – викна му с гневен глас.

– Можеш да ме убиеш, но от устата ми няма да излезе сричка. Аз съм войник.

– Внимавай, Бхарата, връщане от гроба няма.

– Щом искаш, убий ме.

– Това ли е последната ти дума?

– Да.

ТремалНаик протегна въоръжената си ръка. Цевта вече бе спряла на няколко педи от челото на сержанта, куршумът бе готов да излети, когато отвън долетя изсвиркване, което се повтори три пъти.

– Нагоре – възкликна ТремалНаик, който позна сигнала на тхугите.

Постави револвера в пояса си, сграбчи Бхарата, като с едната си ръка му запуши устата и го събори на земята.

– Не се опитвай да шавнеш или наистина ще те убия – каза му.

Върза го здраво с едно въже, запуши устата му, после изтича до прозореца, вдигна пердето и отвърна на сигнала с три различни изсвирвания. Зад един храст се показа човек, който притича към бунгалото и спря пред прозореца.

– Нагоре! – прошепна ТремалНаик.

– Кой си ти? – попита индиецът след кратко колебание.

– ТремалНаик.

– Да се кача ли?

ТремалНаик се огледа внимателно и наостри ухо.

– Качи се – каза му.

Тхугът хвърли ласото си, което се хвана за една кука на прозореца и за миг се прехвърли. Беше млад човек, не повече от двадесет години, висок, слаб, надарен с необикновена ловкост и както изглеждаше – с много смелост. Беше почти гол, прясно намазан с кокосово масло, татуиран като останалите си другари от сектата и въоръжен с кама.

– Свободен ли си? – попита.

– Нали виждаш – отговори ТремалНаик.

– А сипаите?

– Спят.

– А капитанът?

– Този тук ми каза, че някъде заминал.

– Дали не се е усъмнил в нещо? – попита тхугът и сви гневно устни.

– Трябва да научим къде е отишъл. Синът на свещените води на Ганг иска главата му.

– Но сержантът не иска да каже.



– Ще каже, ще видиш.

– Сега се сещам, че тези хора ми дадоха да пия една лимонада, която ме опи и развърза езика ми.

– Същата ще предложим и на сержанта.

Хвърли поглед към Бхарата, който спокойно очакваше участието си, взе чаша вода и приготви същата лимонада, която капитан Макферсън бе дал на ТремалНаик.

– Изпий това питие – каза на сержанта, след като свали превръзката от устата му.

– Никога! – отговори Бхарата, който се бе досетил за намерението им.

Тхугът стисна силно носа му между пръстите си. За да не се задуши, сержантът бе принуден да отвори уста. Този миг бе достатъчен, за да му налейт лимонадата.

– Сега ще научиш всичко – каза Нагор на ТремалНаик.

– Страх ли те е от сипаите? – попита го ловецът.

– Мен? – възкликна тхугът усмихнат.

– Добре, застани до вратата и стреляй по първия, който се опита да се изкачи по стълбата.

– Разчитай на мен, ТремалНаик. Никой няма да смути разпита ти.

Тхугът взе два пистолета, провери дали са заредени и застана на пост пред вратата.

В същото време сержантът започна да се смее и да бърбори безспирно. Изненадан, ТремалНаик слушаше този поток от думи, между които чу и името на капитан Макферсън.

– Храбри сержанте, къде е капитанът? – попита го ТремалНаик

Щом чу този глас, Бхарата спря. Погледна ТремалНаик с горящи очи и попита:

– Кой ми говори?... Стори ми се, че чух гласа на един тхуг. Ахааа! Скоро вече няма да има тхуги. Каза ми го капитан Макферсън, а той е мъж на думата... мъж, който не изпитва страх. Ще ги нападне в техните скривалища... ще ги унищожи с бомби... Красива гледка ще представляват, когато бягат през глава... хахаха!

– А знаеш ли къде е тяхното скривалище? – попита ТремалНаик, който не изпускате дума

– Разбира се, че знам. Каза ни го Сарангуи. Той беше пил от лимонадата и всичко ни разказа.

– Ах, нещастници! – възкликна. – Но и аз ще науча нещо от теб.

– А там ли беше капитанът, когато Сарангуи разказваше? – попита

ТремалНаик, треперящ от гняв.

– Да, и замина веднага, за да ги изненада в хралупата им.

– Може би за Раймангал?

– Не, не! – бурно възкликна сержантът. – Тхугите са силни и са нужни много хора, за да ги смажем.

– В Калкута ли отиде?

– Да, в Калкута, във форт Уйлям!... Ще въоръжи цял полк ще докара много хора и топове... Хахаха!... Какво зрелище!

Сержантът млъкна. Очите му ту се отваряха, ту се затваряха, глава-та взе да клима. ТремалНаик разбра, че опият оказваше своето действие.

– Научих, каквото исках – прошепна. – А сега, към Раймангал!

## IX. Обсадени

Още не беше завършил последната дума, когато от съседния коридор отекнаха пушечни изстрели, последвани от страшния вик на човек, който умира. Без да се замисля за опасността, на която се излагаше, изскочи като тигър извън вратата и викна:

– Нагор! Нагор!

Никой не отговори на повикването му. Удушвачът, който само до преди минута стоеше на пост пред вратата, вече го нямаше. Къде се беше дянал? Какво се беше случило? Неспokoен, но решен да спаси другаря си, ТремалНаик се хвърли към стълбата. Един сипаи се търкаляше посред коридора в последни предсмъртни гърчове. От гърдите му бликаше кръв и образуваше локва на пода.

– Нагор! – викна отново ТремалНаик.

От дъното на коридора се появиха трима души, затичани към вратата на голямата стая. Почти в същата минута се чу гласът на Нагор, който викаше:

– Помощ! Разбиват вратата!

ТремалНаик се спусна стремглаво надолу по стълбата и стреля последователно с pistolетите си. Тримата индийци, които приближаваха, се разбягаха.

– Нагор, къде си? – попита ловецът.

– Тук в стаята – отвърна тхугът – Събори вратата, затворили са ме вътре.

С мощен удар на рамото ТремалНаик разби вратата. Смутен и Окръвавен, удушвачът изскочи и се озърна.

– Какво се случи? – попита ТремалНаик.

– Бягай, бягай! – викна Нагор. – Сипаите са по петите ни. Дватама индийци изкачиха отново стълбата и бързо се затвориха в стаята на сержанта. След тях, в коридора, отекнаха няколко изстрела.

– Да скочим през прозореца! – извика Нагор.

– Късно е – каза ТремалНаик, като се наведе от него. Двама сипаи бяха застанали на двеста метра от бунгалото.

Щом видяха двамата индийци, насочиха карабините си и откриха огън, но куршумите отидоха на халост.

– Хванаха ни – каза ТремалНаик. – Да залостим вратата. За щастие тя беше от дебели дъски и здрави панти. За няколко минути те струпаха зад нея мебелите от стаята.

– Зареди pistolетите си – каза ТремалНаик на Нагор. – След малко ще ни нападнат. Сипаите знаят, че сме само двама. Но разкажи ми набързо какво се случи.

– Застанах пред вратата, както ми беше казал – каза удушвачът. – Но малко след това видях двама сипаи да се задават по коридора, стрелях и повалих единия; другият избяга в голямата стая и аз влязох след него, но се препънах и докато се изправя ме заключиха отвън. Ако не беше ти, щях да съм още пленник.

– Сбъркал си, че си стрелял тъй бързо. Сега не знам как ще свърши цялата работа.

– Ще останем тук.

– А през това време Раймангал ще падне.

– Какво каза?

– Че Раймангал е застрашен.

– Кой ти каза?

– Сержантът.

– Къде е той сега?

– Хей там, спи.

– И ти каза, че Раймангал е застрашен? Може да се е шегувал.

– Казвам ти истината. Англичаните са открили скривалището ни.

– Невъзможно е!

– Капитан Макферсън и във форт Уйлям и подготвя експедиция, за да нападне Раймангал.

– Значи ни грози голяма опасност!

– Разбира се.

– Трябва да открием онзи негодник и да го убием.

– Знам.

- Но това е твоя работа.
- И това знам.
- Ако не го убиеш, Девата на пагодата няма да стане твоя жена.
- Мълчи, не споменавай името ѝ – каза ТремалНаик с глух глас.
- Какво си намислил да правиш?
- Да изляза оттук и стигна до форт Уйлям.
- Но как?
- Ще избягаме още тази нощ, това е моя грижа.
- Колко души има в бунгалото?
- Бяха шестнадесет или осемнадесет, но... Сграбчи ръката на тхуга и я стисна силно.
- Чуваш ли? – попита, посочвайки изхода.
- Да – каза тхугът. – Някой ходи по коридора.
- Сипаите.
- Дали не подготвят нападение?
- Дъските на коридора скърцаха. Малко след това на вратата се почука.
- Кой е? – попита ТремалНаик.
- Един тхуг – отвърна някой.
- Опитват се да ни излъжат – прошепна ТремалНаик в ухото на Нагор.
- Отвори, идват други след мен – подхвана същият глас.
- Кой е твоят вожд? – попита ТремалНаик.
- Кали.
- Ти си сипаи. Разполагаме със сто куршума, ако не се отдалечиш, ще бъдеш мъртъв.
- Дъските на коридора изскърцаха още по-силно.
- Страхуват се – каза ТремалНаик. – Няма да предприемат нищо против нас.
- Но ще ни държат в плен – отвърна Нагор, вече неспокоен.
- Тази вечер ще избягаме, казах ти.
- Тихо!
- Вън се чу изстрел, последван от викове:
- Тигър!... Тигър!
- ТремалНаик се хвърли към прозореца и погледна. Двама сипаи, които се прикриваха зад един храст с карабини в ръце, викаха уплашено.
- Дарма! – извика ТремалНаик.
- Тигърът скочи няколко метра по посока на двамата сипаи, които се целеха в него.

– Бягай, Дарма! – заповяда му ловецът от Черната джунгла, като видя че и други сипаи се притичаха на помощ на другарите си.

Умното животно се поколеба, сякаш разбираше опасността, надвиснала над господаря му, после светкавично се отдалечи.

– Умен звяр – рече Нагор.

– Да, умен и верен – добави ТремалНаик, – и тази вечер ще ни помогне да избягаме.

Върнаха се зад своята барикада и зачакаха търпеливо падането на нощта.

През деня сипаите няколко пъти опитаха да насилят вратата, но достатъчно бе един pistolетен изстрел, за да ги разгони. В осем часа слънцето залезе и скоро след това настъпи мрак. Луната щеше да изгрее няколко часа по-късно. Към единадесет ТремалНаик се показа на прозореца и забеляза смътно двамата сипаи. Потърси с поглед тигъра, но не го видя.

– Тръгваме ли? – попита Нагор.

– Да.

– Откъде ще минем?

– През прозореца. Височината не е повече от четири метра, а долу е трева.

– А сипаите? – попита Нагор. – Още щом скочим, ще почнат да стрелят по нас.

– Ще ги накараме предварително да изпразнят оръжията си.

– По какъв начин?

– Ще видиш.

ТремалНаик взе черги, всичките дрехи, които намери, и възглавници, уви ги и направи от тях кукла с човешки размери.

– Готов ли си? – попита той Нагор.

– Щом кажеш, ще скоча от прозореца. А сержантът?

– Ще го оставим да спи. А сега внимавай, двамата сипаи са на петдесетина метра от нас.

– Виждам.

– Аз ще спусна чучелото. Двамата сипаи ще го вземат за един от нас и ще изпразнят карабините си. Следващия миг ние ще скочим и ще побегнем. Разбираш ли?

– Хитър си – каза Нагор. – С човек като теб всичко е възможно. Жалко, че не си тхуг.

– Бъди готов.

Спусна чучелото с ласото от прозореца и го заклати. Двамата сипаи

веднага откриха огън и викнаха:

– Тревога!

ТремалНаик и Нагор скочиха от прозореца с револвери в ръка, бързо се изправиха и се втурнаха.

– Следвай ме! – каза ТремалНаик и затича още по-бързо. Чуха зад тях виковете на сипаите и няколко изстрела, които отидоха на халост.

ТремалНаик нахлу като стрела под един стобор. На земята лежеше кон. С един юмрук го изправи на крака.

– Качвай се зад мен! – викна на тхуга.

Двамата бегълци се метнаха на коня, вкопчиха колена в него и се впуснаха напред.

– Къде отиваме? – попита Нагор.

– При Кугли – отвърна ТремалНаик, като пришпорваше коня с приклада на револвера си.

– Ще попаднем на сипаите.

– Да не би Кугли да е обсаден?

– Когато го оставих, в гората се навъртаха сипаи.

– Ще бъдем предпазливи. Дръж оръжието си готово.

Конят, едно красиво животно с черна грива, цепеше пространството, като прескачаше оврази и храсти, независимо от двойния товар. Бунгалото вече бе изчезнало в мрака и те навлязоха в леса, когато един глас им извика:

– Стой!

Двамата бегълци се извърнаха, готови да стрелят. Луната, която в този момент изгряваше, освети десетина души, залегнали на земята и насочили към тях карабините си.

– Пришпорвай! – викна Нагор.

В тъмнината лумнаха цевите на хората отсреща им, на което двама-та ездачи отвърнаха с два пистолетни изстрела. Конят направи голям скок, изцвили силно и се строполи, повличайки тия, които бяха отгоре му. Сипаите изскочиха от гъсталака с радостни викове, които веднага преминаха във викове на ужас. Една гигантска сянка изскочи от бамбуковата тръстика с глух рев. Командирът на сипаите бе повален с един само удар на лапата на тигъра.

– Дарма! – викна ТремалНаик и бързо скочи на крака.

– Тигърът!... Тигърът! – развикаха се сипаите и побягнаха на всички страни.

Умното животно стигна до господаря си с няколко скока.

– Браво, Дарма! – каза му той и нежно го погали. – Ти никога не ме

изоставяш.

Двамата индийци използваха суматохата и се втурнаха в гората, като се оглеждаха да не би зад някой храст да ги чака засада. След половин час непосилен бяг стигнаха до големия навес, обитаван от тхугите. Нагор остана навън с тигъра, а ТремалНаик влезе.

Кугли се бе изтегнал на земята, задълбочен в разчитането на някакви писма на санскритски, но щом го зърна веднага стана и тръгна към него.

– Свободен ли си? – възкликна учуден, без да може да прикрие радостта си.

– Както виждаш – отговори ТремалНаик.

– А Нагор?

– Остана навън.

– Дай ми главата.

– Коя глава?

– На капитан Макферсън.

– Претърпяхме поражение, Кугли. Индиецът отстъпи.

– Какво искаш да кажеш? – попита.

– Искам да кажа, че капитан Макферсън е още жив.

– Жив!...

– Не можах да го убия.

– Говори! – Напуснал бунгалото, без да знам.

– И къде е отишъл?

– В Калкута.

– Защо? ТремалНаик не отговори.

– Говори!

– Капитанът се подготвя да нападне скривалището на тхугите. Той знае, че Раймангал е вашето седалище.

Кугли го погледна ужасен.

– Да не си полудял? – възкликна.

– Не съм...

– Но кой е могъл да ни издаде?

– Аз.

– Ти!...

Удушвачът се нахвърли към ТремалНаик с кама в ръката, но ловецът, бърз като мълния, я сграбчи и изви китката му с такава сила, че костите ѝ изпукаха.

– Не прави глупости, Кугли – каза му ядосано.

– Но хайде, говори! – кресна удушвачът. – Защо ни предаде? Та

нали знаеш, че твоята Ада е все още в наши ръце?

– Знам, но ви предадох неволно. Дадох ми да пия юма.

– И ти проговори?

– Кой може да издържи на юма?

– Разкажи какво се случи.

С няколко думи ТремалНаик му обясни случилото се в бунгалото.

– Много си направил, но мисията ти още не е завършила – каза

Кугли.

– Знам – въздъхна ТремалНаик.

– Защо въздишаш?

– Защо ли?... И ме питаш? Не съм създаден, за да убивам подло хора. Ужасно, чудовищно е това, което трябва да извърша!...

Кугли вдигна рамене.

– Ти не знаеш какво значи омраза – каза.

– Знам, Кугли! – кресна му ТремалНаик с див глас. – Ако знаеше колко ви мразя!

– Внимавай, ТремалНаик! Годеницата ти е в наши ръце. Нещастникът наведе глава и сподави един стон.

– Да се върнем на въпроса за капитана – рече удушвачът.

– Говори, какво трябва да направя? Преди всичко трябва да попречим на ония проклетник да иде в Раймангал. Ако стигне до нашето скривалище, твоята Ада е загубена.

– Значи ми издавате нова присъда? – каза ТремалНаик с горчивина – Нямате ли милост, хищници.

– Това не е присъда. Тежко ни, ако онзи човек пристъпи в Раймангал.

– Какво трябва да направя?

Кугли не отговори. Бе хванал главата си с ръце и мислеше.

– Намислих – каза най-сетне. – Капитанът безспорно ще тръгне по реката, за да стигне в Раймангал.

– Вероятно – рече ТремалНаик.

– В Калкута и във форт Уйлям имаме сподвижници във войската и военните кораби на англичаните. Някои от тях дори заемат отговорни места. Подпомогнат от тези наши хора във форт Уйлям, ще се качиш на кораба на капитан Макферсън.

– Аз?

– Защо, страх ли те е?

– ТремалНаик не знае още какво е страх. Само се питам дали капитанът няма да ме познае.



По устните на Кугли пролази усмивка.

– Един индиец може да стане малаец или бирман.

– Достатъчно. Кога трябва да замина?

– Веднага, за да не пристигнеш твърде късно.

– Свободен ли е пътят, който води към реката?

– Сипаите, които ни бяха оградили, сега са прогонени от гората.

Кугли постави пръсти на устните си и извири. Веднага притича един удушвач.

– Подбери шест човека с проверени качества и смелост, които да се приготвят за заминаване. Голямата лодка на брега ли е?

– Да – отвърна тхугът.

– Отивай! кугли свали от пръста си един златен пръстен с особена форма, на която бе изобразена таинствената змия, и го подаде на тремалнайк.

– достатъчно е да го покажеш на който и да е от нашите съмишленици и всички тхуги в калкута ще бъдат на твое разположение – каза му.

ТремалНаик го постави на дясната си ръка.

– Друго има ли да ми кажеш? – попита той.

– Ще бдим над твоята Ада.

– Друго?

– Ако ни предадеш, ще я качим на кладата. ТремалНаик го погледна накриво. – Сбогом – каза му.

Излезе и се приближи до Дарма, който го гледаше неспокойно, сякаш вече предугаждаше, че господарят му отново ще го напусне.

– Бедни приятелю – каза с тъжен глас, изпълнен с вълнение. – Ще се видим отново, не се страхувай, Дарма. Нагор ще се грижи за теб.

Извърна глава и се присъедини към шестимата тхуги.

– Заведете ме на кораба – заповяда.

Тръгнаха в индианска колона и навлязоха в гората, като държеха пушките си в ръце, готови за стрелба при най-малка изненада.

В два часа сутринта стигнаха брега на реката при една малка поляна, където сред тръстиката се криеше тяхната тясна, дълга лодка. Греблата бяха на мястото си, както и една малка мачта с платно. Можеха да потеглят веднага.

– Виждате ли някой?

– Няма никой.

– Да се качваме.

Шестимата мъже и ТремалНаик се качиха в лодката и навлязоха в

реката.

## Х. Фрегатата

– Кураж! – каза ТремалНаик. – Трябва да стигнем във форта преди експедицията да потегли. Ако пристигнем късно, ще загубите Раймангал.

– Остави на нас – отговори онзи, който изглеждаше началник на шестимата тхуги. – Ще стигнем навреме.

– Какво е разстоянието отгук до форта?

– По-малко от десет левги.

– Кога смяташ, че ще потегли експедицията?

– При прилив, безсъмнено. До половин час водите ще се покачат и ще зацепим по-бързи от шхуна.

Тхугите, яки момчета, свикнали на тежък труд и гребане още от деца, хванаха веслата и загребах задружно със силни и отмерени удари.

Дългата и красива лодка, построена нарочно за надбягвания, бързо набра скорост, като едва докосваше водата, чието течение скоро щеше да се забави поради прииждането на прилива, достигащ в Калкута височина от пет стъпки.

Нощта беше безкрайно ясна, осветена от голямата луна, а въздухът сладостен, освежен от лекия бриз, който от време на време подухваше откъм горното течение на голямата река. Бреговете се виждаха като да беше ден и разкриваха разкошни гледки, типични за индийските реки. Появяваха се красиви палмови гори, величествени с дългите листа на своите дървета, разположени във форма на кубета, високи маню, опасани като с гирлянди от пълзящи растения, наречени калами, достигащи често дължина от сто и петдесет метра, след кои го се редуваха безкрайни ниви със синап, чийто жълти цветове грееха под сребърните лъчи на луната, или насаждения с индиго, шафран, сусам. Идваше ред на безкрайни тръстикови полета, сред които кръстосваха стада от диви биволи

– животни, често по-опасни от самите тигри и способни да нападат тълпи от въоръжени хора. Понякога се появяваха бедни селца, задушени от гъстата растителност, или заобиколени от оризища и изкопи за събиране на водите, а най-често разположени до вонящи блата, над които тегнеше гъста мараня, носителка на жълта треска и холера. Не липсваха и красиви бунгала, на чиито островърхи покриви дремеха черни щъркели, кафяви ибис и огромни лешояди, почитани от индусите, които

вярват, че в тези птици са заселени душите на жреците на Брама.

Бе изминал половин час откак дългата лодка бе напуснала малкото заливче, когато от десния бряг нечий глас викна:

– Хей, вие! Стойте!

При тази неочаквана и категорична заповед ТремалНаик се сепна и се изправи.

– Кой ни подканва да спрем? – попита и се огледа – Да не е някой наш събрат?

– Гледай там! – каза един от гребците, сочейки към брега.

– Минаваме покрай бунгалото на капитан Макферсън.

– Дали не са ни открили?

– Сигурно. Не са глупави и са решили да наблюдават лодките, които се спускат по реката. Не виждаш ли хора на терасата?

Наистина, на терасата, надвиснала над реката, ТремалНаик съзря група хора. Цевите на пушките им блестяха на луната.

– Хей, вие, спрете! – повтори същият глас.

– Давайте напред – каза ТремалНаик. – Ако искат да ни нападнат, трябва да тръгнат след нас.

Лодката на тхугите, която за миг бе забавила хода, изведнъж ускори. От терасата се надигна страшна врява.

– Гръм и мълния! – викна някой. – Те са!

– Огън! – изрева друг.

Три-четири изстрела отекнаха и макар лодката на тхугите да бе на разстояние петстотин-шестотин лакти, куршумите префучаха над нея.

– Ах, негодници! – възкликна ТремалНаик и хвана карабината си.

– Внимавай! – каза един от тхугите. – Готвят се да ни преследват.

– Знам как да ги държа на разстояние. Насочете лодката към онази гемия, която идва срещу нас, вероятно от Калкута, и ще може да ни даде сведения за експедицията.

– Внимавай, ТремалНаик! – викна един от гребците. Ловецът извърна глава към бунгалото и видя пет-шест сипаи да се качват на малка лодка с още толкова гребци.

Гребете силно! – заповяда, докато зареждаше карабината си.

Лодката им увеличаваше скоростта си, но и сипаите, чиито гребци бяха по-добри, а и лодката им – по-лека, бързо ги догонваха. На носа те бяха поставили защитна кула, зад която се криеха сипаите с насочено оръжие.

– Спрете! – мощно извика гласът.

– Гребете бързо! – заповяда ТремалНаик.

Един от сипаите си показа главата. Този момент бе достатъчен за ТремалНаик да насочи оръжието си и да стреля. Войникът нададе вик, размаха ръце във въздуха и падна на дъното на лодката.

– Следващият! – викна ТремалНаик и пое друга карабина. Отвърнаха му с общ залп. Куршумите зачукаха по фалшбордовете на лодката. Показа се нов стрелецсипаи, но падна като първият. Тази последователност на попаденията смути войниците, кои го малко след това обърнаха на борд по посока на отсрещния бряг.

– Бъди нашрек, ТремалНаик – каза един от гребците. – на онзи бряг има английски бунгала, които ще ги снабдят с хора и лодки.

– Няма да им оставим време – каза ловецът. – Насочете носа към гемията.

Съдът, който идеше към тях, не отстоеше на повече от половин мила. Беше една от онези индийски гемии, които се строят в Бомбай, прочут с корабостроенето си още от древността и където расте дървото тек, известно с твърдината си, както и един вид върба, която устоява на водата няколко века. Носът на гемията, с типична индийска архитектура, беше издължен и остър, украсен с божества и слонски глави, изкусно изваяни. Нейните три мачти с платна се накланяха под свежия, северен бриз.

За петнадесет минути лодката на тхугите докосна десния ѝ борд. Капитанът на гемията се наведе от фалшборда, за да разбере какво искат.

– От къде идвате? – попита ТремалНаик.

– От „Белия град“ – отвърна морският вълк.

– Преди колко часа минахте покрай форт Уйлям?

– Преди пет.

– Видяхте ли военни кораби?

– Да, една фрегата, мисля че беше „Корнуел“.

– Какво товареше!

– Не товареше, качваше войници.

– Тия, които отиват в Раймандал – обадиха се тхугите.

– Знаете ли курса на „Корнуел“? – попита ТремалНаик през зъби.

– Не – отвърна капитанът.

– Беше ли запалена машината?

– Да.

– Благодаря, капитане. Лодката се отдели от гемията.

– Чухте ли? – попита гневно ТремалНаик.

– Да – отвърнаха тхугите и се наведоха над веслата.

– Трябва да стигнем преди фрегатата да вдигне котва, иначе всичко е загубено. Гребете, гребете!

В този момент един от тхугите нададе тържествуващ вик.

– Чуйте! – възкликна.

Всички наостриха слух и притаиха дъх. На юг се чуваше глух тънеж, сякаш приближаваше буря.

– Приливът! – викнаха тхугите в един глас.

Течението на река Хугли изведнъж бе нараснало. От юг се зададе пенлива вълна, която напредваше с бързината на галопиращ кон. Приситигна с глух рев и повдигна лодката, като продължи за Калкута, повличайки купища клони и треви, както и не малко дънери.

– Към десния бряг! – заповяда началникът на гребците. – До един час ще бъдем в Калкута.

Лодката се насочи към десния бряг, където приливът беше по-бърз отколкото на левия, и продължи плаването си, улеснена от мощните удари на веслата.

Вече се зазоряваше. Първоначално белезникава, после жълта, светлината на изток порозовя и бързо обля небето. Доскоро блещукащи, звездите полека-лека избледняваха и чезнеха, а ревят на зверовете взе да затихва. Бреговете на голямата река, колкото повече лодката приближаваше към Калкута, загубваха дивия си облик. Обширните гори, населени с тигри, диви биволи, чакали и змии, изчезваха, тръстиките равнини редееха, за да отстъпят място на плодородни поля с индиго, памук и кимион, с различни дървета, отрупани с плодове, сред които се белееха красиви вили и големи села. Стада от унг, маймуни с изпъкнали гърди, чернокафеникава козина и почти човешко лице, се полюляваха между клоните на дърветата и правеха скокове от по десетпетнадесет метра; мяркаха се групи от акси, грациозни животни, които приличаха на елени, с гъста козина на бели черти, после кротки биволи, тръгнаха на водопой, а из небето или по покривите на колибите личаха най-разнообразни птици в ярки цветове.

– Близо сме до Калкута – каза един от гребците, след като внимателно огледа двата бряга.

ТремалНаик, който от няколко часа бе в плен на трескаво нетърпение, чу тази дума, рязко се изправи и отправи поглед на север.

– Къде е? Виждаш ли го? – попита.

– Още не, но скоро ще го видим

– Гребете, гребете!...

Не по-малко нетърпеливи от своя началник, тхугите загребаха още

по-силно, та чак веслата почнаха да се огъват. Никой не говореше – тъй ценен му бе дъхът.

Към осем часа чуха топовен гърмеж огкъм горното течение на реката.

– Това пък какво ще е? – попита ТремалНаик, обезпокоен.

– Близо сме до Кипедур. Някой военен кораб заминава и дава салют.

– Бързо, бързо! Дано пристигнем навреме .

Реката почна да се оживява. Малки и големи лодки, едномачтови и многомачтови платноходи, шхуни, гемии, параходи плуваха в двете посоки. Индийски кораби от брега на Коромандел с издут корпус и барокови украшения, които излизат на вода само в сезона на мусоните, сиреч един път в година, леките съдове, наречени пулар, строени в Дака с няколко мачти и квадратни платна, широките, бавни лодки бапг, покрити с навес от рогозки, и великолепните яхти, дълги петдесет и повече стъпки, с богата позлата, теглени от тридесет гребци, се пресрещаха или стояха закотвени край бунгалата до брега.

ТремалНаик трябваше да постави в действие цялата си ловкост и умение, за да не се удари в някой кораб или лодка, чийто поток ставаше все по-гъст, та понякога чак изпълваше цялата река. Тхугите, от своя страна, не отслабваха темпото, напрягайки мускулите си до краен предел.

В девет часа лодката им мина покрай Кидепур, голямо селище на левия бряг на реката, и няколко минути по-късно се показа Калкута – царлицата на Бенгалия, столица на английското владичество в Индия, внушителна с богатите си дворци, пагоди, кубета и камбанарии, с булевардите си и форт Уйлям – най-яката крепост на полуострова, защитена от десет хиляди души.

ТремалНаик се беше изправил и гледаше с широко отворени очи пищния сбор от сгради, градини и кораби.

– Какъв разкош! – пошепна. – не съм вярвал, че тъй близо до страната на тигрите и змиите се издига толкова голям град.

Обърна се към най-стария от тхугите и го попита:

– Познаваш ли града?

– Да, ТремалНаик – отвърна оня.

– Знаеш ли каква е задачата ми?

– Кугли ми я каза: да убиеш онзи капитан, за да не стигне до Раймангал.

– Как ще открием този човек?

- Надявам се да научим.
- А ако е заминал?
- Не видяхме никакъв военноморски съд да се спуска по Хугли – отвърна старецът. – Значи, трябва да сме сигурни, че експедицията още не е заминала.
- Чувал ли си дали капитанът има своя къща в Калкута?
- Има една близо до форт Уйлям.
- Виждал ли си я?
- Да.
- Дали сега капитанът е в нея?
- Скоро ще разберем.
- От кого?
- От един наш сподвижник, който е квартирмайстор на борда на „Девоншайр“.

– Какво представлява този кораб?

– А, ето погледни там, онази канонерка е „Девоншайр“.

На петдесет лакти от масивните зидове на крепостта ТремалНаик забеляза малък парен кораб от около триста-четирисотин тона, с нисък корпус и плитко газене, за да може да се провира през по-малките ръкави на Гана. Имаше само една мачта близо до носа, а на кърмата си – тежкокалибрено оръдие, поставено на въртяща се платформа. Под кърмата, на голяма металическа табела бе записано със златни букви името „Девоншайр“.

– Значи имаме съмишленик на борда на онзи кораб? – попита ТремалНаик.

– Казах ти, квартирмайсторът е Хидер.

– Да идем при него.

– Не бързай, нужна е голяма предпазливост.

– Но тук не ни познават.

– Кой може да ни увери? Остави да те водя аз, който съм един от най-старите тхуги.

– Оставям на теб.

За миг тхугът пусна греблото и се надигна с поглед, вперен в мостика на канонерката. На палубата имаше доста моряци, които миеха и поставяха в ред въжетата. Между тях старият тхуг зърна квартирмайстора, който разговаряше с един млад курсант.

– Той е – каза удушвачът, обръщайки се към ТремалНаик.

– Почакай.

Постави длани около устата си, за да образува фуния, и нададе три

пискливи звука, сякаш излезли от меден инструмент, а не от човешка уста. Квартирмайсторът веднага се обърна към реката, после се наведе от фалшборда; погледът му се кръстоса с този на стария тхуг, който бе довел лодката под самия кораб, но бързо го отместил, преструвайки се, че гледа в друга посока.

– Скоро Хидер ще слезе на сушата – каза старецът на ТремалНаик.

– Той ме разбра.

– Къде ще го чакаме?

– В една таверна, чийто съдържател е наш човек.

– Знае ли, че ще отидем там?

– Моите три звука са му обяснили.

– Добре, да вървим.

Лодката пое отново пътя си, като се придържаше близо до брега, насочена към центъра на индийската столица.

Корабите и лодките прииждаха с всеки изминат миг, плавателни съдове от всякакви националности, едни с пара, други с платна, както и безброй индийски лодки, гъмжаха в заливите, където стотици хамали товареха и разтоварваха стоките, трупайки ги под огромни навеси. А по бреговете широки каменни стълби слизаха към реката; по тях се трупаха мъже, жени и деца, които отиваха да се потопят в свещените води на Ганг. Каквото и да е сезона, индиецът не пропуска своята религиозна баня. За него всеки ден започва зле, ако не се е потопил във водите на Ганг. Във всички индийски градове, които имат щастие да са на голямата река, всяка сутрин тълпи хора се събират по брега и щом слънцето изгрее, влизат в реката. Те не се отказват от този ритуал независимо дали сутрините са слънчеви или дъждовни, и най-вече ония, които принадлежат към сектата на Брама. Мъже и жени, богати и бедни носят под мишница бели чаршафи, за да могат по-късно да се преоблекат, разсъбличат се пред очите на всички, без да се смущават, както им предписва тяхното вероизповедание. Първото им действие е да изплакнат устата си, после да поднесат шепя вода към изгряващото слънце: После изпират дрехата си, като не използват сапун, който считат за нечиста материя, обличат се, мъже и жени заедно, и се завръщат в къщи с един съд с вода, който ще им служи за дневните обливания.

След като премина сред целия този хаос от плавателни съдове и къпещи се, старият тхуг спря пред едно широко стълбище, което в този момент беше безлюдно. Той даде нареждане на хората си да останат да пазят лодката, после каза на ТремалНаик:

– Следвай ме.



Изкачиха се по стълбата, минаха покрай някои продавачи на билки, прекосиха улицата и навлязоха в разкошните булеварди, които извиват покрай брега на реката. Макар слънцето да бе току що изгряло, тълпи сновяха сред красивите паркове, достойни за най-елегантните лондонски булеварди, край бреговете на езерцата, около водоскоците и бунгалата. Бенгалци, малабари, брамини, морвари, европейци, китайци, бирмани се смесваха в едно, а по широките булеварди преминаваха удобни и елегантни носилки с разноцветни копринени перденца и закрити фиакри с позлатени покриви, теглени от два чифта снежнобели волове, също с позлатени рога.

Старият тхуг прекоси бързо булевардите, мина покрай скъпите дворци с портали на гръцки храмове, които се редуваха с мръсни квартали със сламени колиби, обитавани от нисшите индуски касти.

След четвърт час старецът хвана една тясна и кална уличка и спря пред някаква жалка къщурка, над чиято врата висеше изсушена, черна риба с квадратна глава като на жаба и дълги хриле.

– Тук е – каза тхугит. – След малко Хидер ще дойде. Влязоха в някаква мръсна и мрачна стая, с няколко маси и бамбукови столчета, и седнаха в най-светлия кът. Слаб като факир индиец, обезобразен от едрата шарка, им донесе паничка ориз, посолен с къри, и кана с разхладително питие, което тук наричаха тоди.

ТремалНаик и другарят му вече изпразваха паничката, изгладнели от дългия и тежък преход, когато видяха да влиза квартирмайсторът от кралската флота. Беше едър индиец на около четиридесет години, с доста висок ръст, с мускулести крайници; тъмночерна брада и две умни очи. Между зъбите си стискаше къса лула, която обилно димеше.

Щом зърна стария тхуг, тръгна към него и му подаде ръка.

– Щастлив съм да те видя, Мох – каза, загледа го и с бързо движение посочи ТремалНаик.

– Не се страхувай, Хидер – каза старецът, който бе отгатнал мисълта му. – Този е един от верните сподвижници, един от шефовете.

– Имаш ли доказателство? – попита морякът. ТремалНаик му показа пръстена на ръката си. Индиецът наведе глава и каза:

– На твоите заповеди съм, пратенико на Кали.

– Седни и ме чуй – каза ТремалНаик. – Познаваш капитан Макферсън, нали?

– Може би по-добре от всеки – отвърна квартирмайсторът.

– Знаеш ли къде е?

– Напуснал ли е бунгалото си? – попита вместо това Хидер.

- Да.
- Кога?
- От три-четири дни.
- Не знаех. Защо е дошъл в Калкута?
- За да подготви експедиция против Раймангал. Квартирмайсторът скочи на крака и запрати лулата си надалеч.
- Срещу Раймангал ли казахте? – попита през зъби. – О! Имах подобни съмнения.
- Защо?
- От няколко дни въоръжават „Корнуел“.
- Кораба ли? – попита ТремалНаик.
- Да, една стара фрегата, с която капитан Макферсън не беше си служил.
- Къде се намира сега този кораб?
- Тук, в Арсенала. Знам, че са били натоварени много боеприпаси и храни, явно за нуждите на голям брой войници и моряци.
- Имаме ли сподвижници сред екипажа на този кораб? – попита старият тхуг.
- Да, двама: Палаван и Биндур.
- Познавам ги. Трябва да ги видим и разпитаме.
- Нищо не знаят за предназначението на „Корнуел“. Говорих с тях снощи, но изглежда се пази пълна тайна за посоката, която корабът ще поеме.
- Тогава не ни остава никакво съмнение – каза ТремалНаик, сякаш говореше на себе си. – Тази фрегата е определена за експедицията.
- И аз почвам да мисля така – каза Хидер.
- Този кораб не трябва да замине! – възкликна ловецът от Черната джунгла.
- А кой ще му попречи да тръгне?
- Аз!
- По какъв начин?
- Като преди това убия капитана. Такова е желанието на Кугли и на Суйодхана.
- Но няма да е лесно – каза Хидер, който се замисли. – Капитанът ще бъде нашрек, особено сега.
- Трябва да го убия, вече ти казах. Научих че тук имал вила.
- Така е.
- Ще пратим някой да се увери, че е там.
- По какъв начин?

– Още не знам, но начин ще се намери – рече ТремалНаик. В същия миг старият тхуг вдигна глава и каза бавно:

- Скоро ще научим.
- Изясни се, Мох – каза Хидер.
- Ще пратим един човек.
- Кой?
- Нимпор.
- Нимпор факирът?
- Да, да тръгваме!

## XI. Факирът

След като хвърлиха една рупия на масата, тримата индийци излязоха от жалката таверна, прекосиха отново булевардите, които бяха започнали да се обезлюдяват поради горещината, и тръгнаха покрай бреговете на Ганг, следвайки сянката на големите дървета, образуващи красиви редици.

Отминаха централната и най-гъсто населена част на Калкута, наречен Белия град, обиколиха по северния бряг и навлязоха в индийската част на града – най-мръсната и бедна, но и най-живописна заради красивите си пагоди, посветени на Брама, Сива, Вишну, Кришна, Парвати и много други божества, почитани от индусите. Тук не се виждаха разкошните фиакри, нито дворци и широки, чисти улици, а хаос от бараки, къщурки и колиби на разнебитени, кални и зловонни улички, където се въргалияха като скотове стотици голи деца и важно се разхождаха големите птицилешояди аргила, единствени чистачи на тукашната смет и мърша.

След като прекоси няколко от тези улички, старият тхуг спря на един площад, където сред толкова мизерия се издигаше голяма, изящна пагода с щръкнали кубета, странни статуи, представящи всичките превъпласания на Вишну, слонски глави със застрашително протегнати хоботи, красиви сводове, украсени с плетеници като дантели. Мох се изкачи по просторните стълби, които водеха към входа на пагодата, и спря пред един индус, седнал на последното стъпало.

– Ето нашият факир – каза на ТремалНаик и Хидер.

ТремалНаик потръпна от отвращение. Този нещастен индус, жертва на религиозния фанатизъм и индуското суеверие, наистина правеше ужасно впечатление. Не беше човек, а скелет. Съсхреното му лице бе

покрито с гъста, рошава брада, която стигаше до кръста му, тялото му бе изпъстрено с черни и червени татуировки на змийчета, а челото му бе полепено с пепел. Дългите му коси, не познали никога гребен и ножица, образуваха нещо като грива, която гъмжеше от насекоми. Около бедрата си носеше тясна препаска – единственото негово облекло. Онова, което обаче събуждаше погнуса, бе лявата му ръка. Превърнат в кожа и кости, този му крайник стоеше постоянно вдигнат, а и да искаше не можеше да го свали, защото бе изсъхнал и вкостенен. В шепата си, увита с ремъци, по начин да образува съд, фанатикът бе поставил пръст и засадил вътре малка, свещена мирта, която лека-полека бе израстнала като в саксия. Ноктите му не намираха покой, свиваха се и отпускаха като пипала на хищен октопод.

Този нещастник не беше обикновен факир, като много други в Индия: стайните, по-скоро мошеници, отколкото светци, доидите. които живеят на гърба на богатите индийци, спокойните манекпушпи. които за да се различават от другите касти носят една обувка и един само бакембард, и накрая бискутите, които криво-ляво могат да бъдат оприличени с нашите монаси.

Този факир обаче беше поромхунгзе, сиреч ония хора, които според индийското суеверие са от небесен произход и живеят хиляда години, без въобще да се хранят; дори хвърлени в огъня или във водата те не загиват, заради това са почитани от всички като свръхестествени същества.

– Нимпор – каза старият тхуг, като се наведе над факира, застанал напълно неподвижен, сякаш не бе забелязал присъствието на тримата, – Кали има нужда от теб.

– Животът ми принадлежи на богинята – отвърна факирът без да вдигне очи. – Кой те праща?

– Суйодхана.

– Синът на свещените води на Ганг?

– Да.

– Какво иска?

– Да ни помогнеш.

– За какво?

– Да открием един човек, който ни е смъртен враг и трябва да убием, иначе ще унищожи братята ни в Раймангал.

Тръпка премина по невъзмутимото лице на Нимпор.

– Кой дръзва да отиде в Раймангал?

– Капитан Макферсън.

– Толкова ли е дързък този човек?

– Да, Нимпор.

– И ти искаш да научиш къде се намира капитанът?

– Трябва да знам.

Кога ти е нужно сведението?

– Тази вечер.

– Не е ли във вилата си?

– Никой не знае – каза Мох.

– Ако е там, ще го видим.

– Как?

– Тази вечер бъди пред вилата.

– А после?

– Останалото не те засяга: Нимпор заповядва на всички, също и на савпала.

– Какво общо имат тук змиеукротителите?

– Ще научиш, когато му дойде времето, отивай си. Вишну ме вика за молитва.

Факирът се надигна с усилие и без да погледне никого, влезе в пагодата с издигнатата си ръка.

– Къде да ви търся? – обърна се Хидер към Мох и и ТремалНаик, когато факирът изчезна. – Сега трябва да се върна на кораба.

– Ще потърсим гостоприемство от Виндхиа – отвърна старият тхуг.

– Докато сме в Калкута, ще бъдем у него. Кога ще те видим отново?

– Утре следобед. Преди това няма да мога, защото имаме много работа на борда. Знаеш, че след няколко дни потегляме.

– Къде отива „Девоншайр“?

– В Цейлон.

– Съжалявам, че няма да си с нас в това трудно начинание.

– Няма да заминем тъй скоро. Сбогом, до утре! ТремалНаик и старият тхуг се върнаха в европейския град все по същия път покрай реката и стигнаха при другарите си, останали да пазят лодката.

– При Виндхиа – каза просто старият тхуг.

ТремалНаик отстъпи кормилото на стареца и загледа с любопитство двата бряга на свещената река с красивите им каменни стълбища и широколистни дървета. Тук, под дърветата, се издигаха стълбове дим, който вятърът отнасяше към реката; виждаха се големи огньове, около които мъже с дълги медни тръби, наречени таре, надаваха погребални звуци, а танцовачки и деца танцуваха и крещяха, за да пропъдят алчните лешояди, готови да се спуснат над останките на умрелите, убягали от

пламъците. От време на време малки ковчези от ароматно дърво прие-  
маха останките на изгорените трупове, откъсваха се от брега и поемаха  
по течението на свещената река пътя към рая, а през това време брами-  
ните произнасяха стихчета от книгата на Ведите. Роднините на покой-  
ните засаждаха по едно дърво, помен за умрелия, или издигаха прътове  
със знаменца. Тук-там се виждаха умиращи, заобиколени от близките,  
да чакат смъртта си край бреговете на свещената река. Индусът, за кого-  
то смъртта не е дошла внезапно, но усеща, че е близка, кара близките си  
да го отнесат до водите на Ганг, за да е готов да потегли към рая на Бра-  
ма. Настаняват го под сянката на някое дърво, на тучната трева, и той,  
примирен и спокоен, чака душата му да литне от тялото; през това вре-  
ме роднините пръскат лицето му с вода от реката и мажат тялото му с  
кал, а браминът го покрива с листенца от босилек, докато останалите  
подготвят кладата, на която ще бъде изгорен.

След като измина още две мили покрай брега, осеян с храмове, анг-  
лийски вили и бедни къщурки, лодката спря на един пуст пясъчен нос,  
засенчен от големи кокосови палми. Старият тхуг нареди да вържат лод-  
ката, после скочи на земята и каза на хората си:

– Чакаме ви при Виндхиа.

Даде знак на ТремалНаик да го последва и се упъти към едни къ-  
щурки, струпани около стара, полуразрушена пагода. Премина по ня-  
колко кални и мръсни улички и спря пред една зидана къщичка, покрита  
с кокосови листа, която се издигаше самотна край едно блато. Стар,  
сбръчкан индиец седеше пред къщата и държеше в ръка няколко стръка  
сухи листа, посипани с пепел – типично за факирите от кастата рама-  
нанди, Тоест почитатели на Рама, съзидателното божество.

Присъщо на тези факири, той носеше косите си дълги и намазани с  
червеникава кал, но навъртени около главата те изглеждаха като голяма  
кошница. Брадата му беше бръсната, но под брадичката бе оставил да  
му порасне тънък кичур, който вече стигаше до пода и понеже космите  
бяха сплъстени, приличаше на дълга свинска опашка. Имаше извън това  
три знака на челото, изписани с пепел и кравешки фъшкии, три други на  
вдлъбнатината на гърдния кош и още толкова по ръцете. На коленете си  
бе поставил мокър парцал, за да се разхлажда.

Старият тхуг приближи до това гадно същество и грубо му каза:

– Виндхиа, имаме нужда от теб. Факирътрамананди погледна индие-  
ца и каза:

– Пратеникът на Кали е добре дошъл, готов съм да се подчинявам.

– Имам нужда от къщата ти.

- Твоя е.
- И от твоите съвети.
- Готов съм да ти ги дам.
- Гладни сме.
- Храната ми е твоя.
- Нека влезем.
- Ще те вода.

13

Индустьраманаци стана с неподозирана за възрастта му пъргавина, хвърли сухите листа и влезе в къщичката. Тхугът и ТремалНаик се намериха в приземна стаичка, чийто стени бяха покрити с бананови листа, а пода – с кокосови рогозки. Беше приятно хладно. Липсваше каквато и да е покъщнина: само големи, глинени съда, които вероятно съдържаха храната на факира, няколко сламени панера с благоуханни корени и навити рогозки, които през нощта служеха за легла, а през деня – за столове.

Тхугът направи знак на ТремалНаик да се разположи, после заведе факира в един ъгъл и дълго говори с него шепнешком. Щом свърши, доведе го до ГремалНаик и каза:

- Ето човека, който Суйодхана ти препоръчва.
- Готов съм да се подчинявам – рече оня.
- Виндхиа знае всичко – добави Мох. – Умен и хитър човек е и може да ни даде ценни съвети.

Факирът отиде да затвори вратата, после извади от единия съд три чаши и красива, позлатена бутилка и предложи на гостите си арак, вкусен ликьор, който индийците получават от захар и ароматичната кора на дървото ягра.

– Сега можеш да говориш – каза му старият тхуг. – Знаеш каква е работата. Трябва да ни посъветваш как да постигнем целта си. Вярваш ли, че Нимпор ще открие капитана? –

– Да – каза индустьт. – Нимпор има връзки навсякъде и може да постави на крак цяла армия от шпиони.

– Да го открие не значи да го убие – каза ТремалНаик. – Нужен ми е живота на този човек, за да спася момичето, което обичам.

– Ти си смел и ще го убиеш.

– Но как?... Капитан Макферсън е взел предпазни мерки, за да не бъде изненадан.

– Ще му устроим клопка.

– Много е предпазлив, за да се хване. По устните на факира плъзна усмивка.

– Ще видим – рече. – Когато става дума за разкрития, англичаните лесно се хващат.

– Какво искаш да кажеш?

– Проучвам един план.

– Говори.

– Не сега, нека първо научим къде се намира капитанът.

– Разбрах, надяваш се да го примамим в клопката.

– Възможно е. Той все още не знае къде е входа на подземията на Раймангал и ще даде мило и драго, за да научи.

– Вярно, че не знае за входа – каза ТремалНаик.

– Нека се опита да го открие – рече старият тхуг иронично. Може да кръстосва острова цял месец без нищо да открие.

– Значи ще дойде тук – каза Виндхиа.

– Тук ли? А кой ще го подлъже?

– Аз, като му обещавам да издам тайния вход.

– Но няма да дойде сам.

– Какво значение има? – каза факирът със зловна усмивка. – Пагодата е близо и е свързана с къщата ми. Нека се опитат да ни открият.

После скръсти ръце на гърдите и добави:

– Кали е велика и закриля верните си последователи, а Виндхиа е един от най-ревностните ѝ обожатели. Капитан Макферсън ни стори много злини, сега иска да ни унищожи, но той ще умре преди Сина на свещените води на Ганг.

– Да – промълви тъжно ТремалНаик, като хвана главата си с ръце. – Ще го убия, защото само неговата смърт ще ми върне Ада.

## XII. Змиеукротителите

Когато старият тхуг и ТремалНаик напуснаха къщичката на факира, слънцето вече бе залязло и мракът бързо се спускаше над свещената река.

На близко разстояние ги следваха шестимата мъже от лодката, въоръжени с пистолети и ками, за да ги охраняват, ако бъдат нападнати от сипаите на капитан Макферсън, което бе напълно възможно сега, когато отиваха на среща с Нимпор. Лодката ги чакаше и те поеха по течението на голямата река. Нощта беше ясна и спокойна. Милиарди звезди



трепкаха в небето и се отразяваха в реката, а луната взе да се показва зад върховете на горите и кубетата на многото пагоди, блеснали със своята позлата под нейните лъчи. Като наближиха долното течение на реката една ярка светлина, отразена нависоко като фосфоресцираща мъглица, сочеше белия град с милионите му улични фенери, а на юг две безрайни успоредни ивици от светещи точки подсказваха за закотвени лодки край бреговете.

Лодката, която бързо се носеше по течението под мощните удари на шестте весла, сви рязко към тевия бряг и спря пред малко, полуразрушено стълбище, което водеше към някаква стара пагода.

– Следвайте ме – каза Мох.

Завързаха лодката и всички поеха по стълбището. Пред пагодата ТремалНаик зърна факира с вкостенената ръка. Бе седнал на последното стъпало и бе увил мършавото си тяло с широка, тъмна наметка.

– Добър вечер, Нимпор – рече старият тхуг. – Сигурен бях, че ще те намера тук.

– Чаках ви – отвърна светият човек, без дори да вдигне очи.

– Можеш ли да научиш нещо?

– Не, но имам основание да вярвам, че капитанът се намира във вилата си.

– Но не си го видял.

– Не.

– Как да се уверим, че е там?

– Слушай!

От далечината долиташе нарастващият звук на тъпани, който бързо приближаваше към пагодата.

– Какво е това, оркестър?

– Змиеукротителите – отвърна факирът с усмивка.

– Какво ги води насам.

– Ще научиш по-късно.

Тхугът и ТремалНаик се изкачиха на най-горното стъпало, за да обхванат по-добре с поглед хоризонта. По брега видяха да се приближават много факли, които оставяха след себе си опашка от искри. Задаваше се някакво шествие, отправено към пагодата.

– Разбирам – каза Тхугът.

– Идете да ни чакате пред вилата на капитана.

– Там ли ще се състои празненството?

– Да.

– Да вървим, ТремалНаик – каза старият тхуг.

Слязоха от другата страна на стълбището, минаха зад пагодата, прекосиха една площадка с бананови дървета и спряха пред кокетно бунгало от бял камък, с островръх, ламаринен покрив и заобиколено от просторна веранда, поддържана от дървени колонки, боядисани в синьо. Две редици красиви палми, които се издигаха на десетдванадесет метра, с листа широки като чадъри, пазеха бунгалото от жарките лъчи на слънцето. Прозорците на елегантното жилище бяха разтворени, но отвътре не идваше никаква светлина. И все пак вилата беше обитавана, защото отвън стоеше на пост един сипаи с пушка и щик.

– Това ли е бунгалото на капитана? – попита ТремалНаик със задавен от вълнение глас.

– Да – отвърна старият Мох.

– Дали е тук човекът, когото искам да убия?

– Може би.

– Ех... да можех да вляза!

– Ще те хванат веднага. Да не мислиш, че има само един сипаи? Капитанът е взел всички мерки и се е заобиколил с добра охрана.

– Тогава? – попита ТремалНаик нетърпеливо.

– Нека помислят двамата факири. Да поседнем под сянката на онзи банан и да изчакаме змиеукротителите.

Скоро се появиха първите факли по стълбището на храма и хвърлиха силна светлина върху чудовищата, които украсяваха колоните. Всъщност това не бяха факли, а железни прътове, завършващи с решетъчни сфери, в които горяха рола от памук, наикиснати в благоуханно масло. Шествието от змиеукротители спря за малко на площадката на храма, за да отдаде почит на божеството, после слезе по противоположното стълбище, надигайки страшна врява. Състоеше се от около двеста души. Първите редици, водени от Нимпор, бяха предимно от сипнала, тоест змиеукротители, чието единствено облекло беше една препаска около бедрата, а в ръцете държаха свирките си, подобни на флейти, изработени от бамбукова тръстика. Зад тях идваха носачите на змии, които носеха на главите си кръгли, добре затворени кошници, пълни с всякакви змии. После вървяха носачите на казанчета с мляко, с което хранеха опасните змии. След всички бяха свирачите на кколе. тоест свещените тъпани, направени от глина и обвити с кожа от двете си страни, от най-малки до най-големи, за да издават различен звук. Не липсваха духови и струнни инефумешки свирачи на табри нешо като нашата гайда, и на сарипда, цигулки с лък от памучни струни. После идваха стотици факири от различните касти: сашаси, манекпунтхи, допди, пагу, които носеха

железните факли и глинени вази, пълни с възпламенена течност.

След като премина площадката, свитата спря пред вилата на капитана, образува кръг и вдигна още по-страшна олелия.

Блясъкът на ония светила бе тъй силен, че осветяваше като ден фасадата на вилата, така че веднага можеше да се забележи ако някой се покаже на прозорците или на верандата.

Змиеукротителите изчакаха музикантите да свършат концерта си, после застанаха посред кръга и накараха да поставят на земята кошниците със змиите. Всички те бяха красиви мъже, високи, мускулести, с гъсти бради, кои го им придаваха свиреп, но и горд вид. Докато се суетяха около кошниците си. Нимпор мина през редиците на факирите с постоянно вдигнатата си ръка. обиколи вилата и спря под банана, където бяха ТремалНаик и Мох.

– Не изпускайте от поглед прозорците – каза им. – Ако капитанът е там, сигурно ще се покаже.

– Няма да откъсваме очи за миг – отвърна тхутъг.

– И аз ще гледам – рече факирът. – Стар съм, но зрението ми още е добро. След като змиеукротителите си отидат, ще ме чакате при пагодата.

Междувременно змиеукротителите бяха приготвили инструментите си. Започнаха да свирят, заобиколени от зрителите, като от флейтите си изтръгваха сладостни мелодии, по-скоро тъжни и изпълнени с много модуляции. При тези звуци змиите в кошниците се раздвижиха и почнаха да надигат капациите. Появи се неочаквано с жълто-кафеникави люспи и нагъната шия. с дебелина на тялото колкото юмрук и дълго около два метра. Беше кобраочиларка, наречена така, защото на главата си има две тъмни петна, които напомнят напълно на чифт очила. Змията – една от най-опасните и чието ухапване е винаги смъртоносно – се изправи, като мърдаше езика си и показваше извитите си зъби, пълни с отрова, но един от змиеукротителите я хвана посред тялото и докато другарите му продължаваха да свирят, хвърли я високо във въздуха. Разгневена, змията тупна на земята, като се гърчеше и съскаше. Без да й даде време да се опомни, бърз като мълния, индусят я хвана за опашката с едната си ръка, а с другата я стисна под гърлото, като по този начин я принуди да отвори устата си. Нехаещ от съскането на влечугото, взе щипци и отскубна двата отровни зъба, после го захвърли на земята, близо до едно котле с мляко.

През това време другите влечуги, за които тази музика изглежда беше неударима, се бяха показали: една боа, един великолепен питон,

дълъг около четири метра, със синьо-зелени пръстени по тялото, и едно „змийчегинутка“, дълго не повече от петнадесет сантиметра, с жълта кожа на черни петна; наричат го така, защото за деветдесет и шест секунди убива и най-силния човек. Двама укротители бързо го хванаха и извадиха зъбчетата му, после го метнаха при кобратаочиларка, която бе забравила яда си и лакомо пиеше от млякото в съда.

От кошниците продължаваха да излизат други змии: черните ная, тигрови, питони, гулаби, с розово тяло на коралови пегна и още много видове. Скоро четирите големи казани бяха заобиколени от жадните за мляко змии. Тогава флейтите млъкнаха, а тъпаните, зурлите и струнните инструменти започнаха шумотевещата си, а факирите почнаха безредно да тичат и танцуват около безвредните вече змии, като пригласяха с дивия си крясък на ужасния оркестър.

ТремалНаик и старият тхуг се бяха изправили. Едно прозорче на вилата светна и зъд стъклата се мярна човешки силует.

– Виж! – възкликна тхугът.

– Не свалям очи – отвърна ТремалНаик.

Сянката се наведе над черчевето и светлината на факлите я освети. Задавен вик се изтръгна от гърдите на ТремалНаик.

– Той е!...

– Капитанът! – възкликна на свой ред Мох.

– Пушка! Дайте ми пушка!

– Да не си луд! Пък и кой ще ти я даде?

– Ще ми избяга, а аз ще загубя Ада.

– Пак ще го срещнем.

– Да, скоро ще го видим – повтори един глас зад тях.

ТремалНаик и Мох се извърнаха и видяха, застанал до тях, факира Нимпор.

– Този човек повече няма да ни избяга, нито ще направи крачка, без да бъде следен.

– Кой ще го следи?

– Двама доверени факири.

– А аз кога ще мога да го убия?

Вместо да отговори, факирът попита:

– Видяхте ли Виндхиа?

– Негови гости сме – отвърна старият Мох.

– Имате ли тук някаква лодка?

– Да, и то бърза.

– Заведете ме при него. Змиеукротителите свършиха, значи можем

да си тръгваме.

– Имаш предвид план за клопката на капитана, така ли?

– Да, елате – отговори факирът.

Докато шествието се насочваше към индийската част на града, те се върнаха при пагодата, където видяха застанали до колоните двама индуси, или по точно двама донди – ония факири, които се отличават по възлестата си тояга с червено парцалче в горния край, с която никога не се разделят, дори когато спят. Нимпор се приближи до тях и им каза, сочейки към вилата:

– Бдете внимателно и следвайте капитана навсякъде. Утре ще ми съобщите новините си в колибата на Виндхиа.

– Няма да го изпуснем за миг – отвърнаха двамата допди. Малкият отряд слезе по стълбите, стигна до брега на Ганг и се качи в лодката, която бързо пое срещу течението. Реката беше опустяла, тъй като вече бе полунощ. Само на юг светеха фенерите на корабите и лодките, закотвени край белия град.

За по-малко от половин час лодката стигна до малкия пустинен нос, в чийто край се издигаше старата пагода. ТремалНаик и другарите му се готвеха да слезат от лодката, когато от един храст видяха да излиза човешка сянка.

– Ти ли си, Виндхиа? – попита старият тхуг, като бързо зареди пистолета си.

– Не се страхувайте, аз съм – отвърна факирът. – Прибери оръжието си. Свърши ли танцът на змиите?

– Да – каза ТремалНаик и се приближи.

– И ти ли си тук? – попита изненадан Виндхиа.

– Трябва да ти говоря.

– На твоите заповеди съм.

– Нека отидем в колибата ти.

– Това място е пусто и тук ще поговорим спокойно – отвърна Виндхиа.

– Както искаш.

– А капитанът?

– Видяхме го.

– Аха, значи е бил във вилата си.

– Да.

– Тогава е наш.

– Много бързаш, Виндхиа.

– Не, Нимпор. Имам план. Ще го накарам да дойде тук.

– Хм! Дали ще дойде?

– Сигурен съм, а влезе ли в колибата ми, жив няма да излезе.

– Решен съм на всичко – каза ТремалНаик.

– Знаем, Суйодхана знае да подбира хората си. Чуйте ме – каза Виндхиа: – капитанът е смел, решителен и макар да разполага с някои сведения, които да го улеснят при нападението му над Раймангал, не обича да се излага на опасност. Познавам го и знам на какво е способен. Планът ми е да го примамя в клопка.

– По какъв начин?

– Като изпратя един от доверените ни хора да му каже, че някакъв предател, научил новината за експедицията срещу Раймангал, е готов да продаде тайната за входа на подземията.

– И вярваш, че ще падне в клопката? – попита Нимпор със съмнение в гласа.

– Казвам ти, че ще дойде. За сведението ще искаме огромна сума и ще му дадем среща тук, в полунощ.

– Но някои ще го придружават.

– Какво значение има? ТремалНаик ще го застреля от засада.

– А останалите ще нападнат колибата и ще избият всички ни

– рече Нимпор.

– Забрави ли подземията на пагодата? – попита Виндхиа.

– Кой може да ни намери в онези тъмни и безкрайни галерии?

– Познаваш ли ги?

– На пръсти.

– Тогава одобрявам твоя проект – каза светият факир, след като размисли. – Да, може би капитанът ще попадне в клопката, защото за него е много важно да знае входа за подземията на Раймангал. Няма да дойде сам, сигурен съм, но един куршум може винаги да го улучи, дори сред сто души. Ти си опитен стрелец, ТремалНаик.

– Непогрешим – заяви Мох.

– Добре, аз тръгвам.

– Един въпрос преди това – каза ТремалНаик. – Вярвате ли, че ако капитанът бъде убит, експедицията ще пропадне?

– Срещу Раймангал ли?

– Да.

– Няма да се намери друг така смел и предприемчив човек, който да поведе една експедиция към граничните райони. След неговата смърт никаква опасност няма да застрашава Раймангал. Сбогом, приятели! Утре един от моите доверени хора ще отиде при капитана и още утре той

не ще бъде вече между живите.

– Искаш ли лодката? – попита го старият тхуг.

– Излишно е – каза факирът. – Нимпор има сакати ръце, но краката му са по-бързи от тия на бегачите.

След тези думи пое по криволичещия път край брега и скоро изчезна под тъмната сянка на дърветата.

### XIII. Неуспешна клопка

Следващата вечер ТремалНаик, Виндхиа и Старият тхуг Мох напуснаха тихо колибата и се насочиха към малкия нос.

Първият беше въоръжен с карабина. другите двама – с техните ласа и ками. Минаха покрай старата пагода и изкачиха стълбите, откъдето можеха да наблюдават голяма част от реката. Над бреговете на голямата река цареше пълна тишина. Чуваше се само лекият ромон на течението, което се разбиваше в стеблата на лотосите и корените на водните растения. Никаква лодка не се мяркаше по огледалните води в които се отразяваше луната, никакъв вик на лодкар или рибар не идваше от бреговете. От двете страни на Гаш всички хора спяха.

Виндхиа се бе покачил на едно парче от колона и се вираше на юг, в очакване да зърне приближаването на лодката, а ТремалНаик, който изглеждаше много възбуден, се разхождаше сред развалините, обикаляйки около голямата статуя на Мойени, син на Вишну, превърнал се впоследствие в жена, за да съблазни великаните, които опустошавани света, и им открадне техния амурдон, ценния нектар, който даваше безсмъртие.

– Нищо – каза по едно време факирът, слизайки от своята наблюдателница и все пак полунощ приближава.

– Дали този човек няма да дойде – попита ТремалНаик с гняв в гласа. – В този момент изпитвам бясно желание да убивам или да бъда убит.

– Ще дойде – каза спокойно факирът. – Капитанът няма да пропусне възможността да се възползува от такъв ценен донос.

– Нимпор не се появява и затова се страхувам, че планът му е пропал. Къде са хората ни?

– Залегнали около реката – каза старият тхуг.

– Значи и те не са видели нищо.

– Лъжеш се, ТремалНаик – каза факирът. – Виждам един човек,

който тича към нас.

– От нашите ли?

ТремалНаик скочи на колоната, която бе служила за наблюдателен пункт на Виндхиа, и отправи поглед към реката. Един човек тичаше с все сили, сякаш бе преследван или имаше да съобщи важна новина. Изглежда беше един от допдите, защото държеше в ръце тояга с развяващо се парцалче. Вместо да следва извивките на реката, индусът мина направо през гъсталака, заобиколи къщурката на Виндхиа и продължи да тича към храма.

– Пратеник на Нимпор – каза старият Мох. – Сигурно ни носи добра новина.

Факирът оНdw – каста от светци, почитана в Индия най-вече от богатите, които свободно допускат тези паразити до овощните си градини, за да ги плякосват – бързо се изкачи по стълбите, спря пред Виндхиа и рече задъхано:

– Идва!

– Кой? – попитаха всички в един глас.

– Капитанът.

– Велики Шива! – викна ТремалНаик. – Този човек е мой.

– Сам ли е? – попита факирът.

– Не, придружен е от шест сипаи.

– И сред хиляда сипаи ще го убия – възкликна ловецът от Черната джунгла.

– Въоръжени ли са хората, които го придружават?

– Така изглежда.

– Значи е повярвал на доноса. Да идем да го почакаме в колибата – рече факирът. – Там ще го убием.

– Не вие, само аз – рече ТремалНаик.

– Нека почакаме да се покаже лодката – подсказа старият Мох. – Колибата е близо и бързо ще подготвим засадата.

– Погледнете, идва! – обади се факирът с тоягата.

На бледата лунна светлина по повърхността на Ганг се появи една черна линия. Около нея водите кипяха под ударите на веслата. ТремалНаик пръв успя да види шест души, явно въоръжени, тъй като цевите на пушките им блестяха като сребърни.

– Идват – каза той с грозен глас. – Брама, Сива, Вишну, дайте ми сили да извърша това последно престъпление, за да спася нещастната Ада.

– Бързо в колибата – каза старият тхуг.



– А хората ти? – попита факирът.

– В този час са започнали да се оттеглят. Скоро ще бъдат при нас.

Четиримата индийци слязоха по стълбите на пагодата и за няколко минути стигнаха до колибата на факира

– Сега да решим – каза Виндхиа. – Аз ще се престоря на човека, който трябва да направи пред капитана обещаните разкрития.

– А после? – попитаха тримата в хор.

– Ще се скриете там, зад онези рокози и ще държите готови ласата си. Щом ме чуете да се покашлювам ще изскочите.

В този миг шестимата тхуги от лодката нахълтаха и казаха:

– Слизат от лодката.

– Много добре – рече Виндхиа. – Всички по местата си. Докато ТремалНаик, старият Мох и факирът се скриваха зад рокозите, Виндхиа се обърна към шестимата тхуги:

– Идете да се скриете зад колибата ми, между тръстиките на треса-вището и не мърдайте, докато не чуete пистолетен изстрел – каза им. – А сега заповядай, капитане – прошепна и зло пламъче блесна в полузаворените му очи. – Да видим как сега ще успеете да се изплъзнете от от-мъстителната примка на Кали.

Беше застанал на прага на вратата и внимателно наблюдаваше па-годата, понеже оттам трябваше да се зададе жертвата. Наостри слух и чу пляскане на весла, после глухи удари от акустиращата лодка в стълбите и малко след това една бяла сянка се очерта в края на тамариндовата алея. Изглежда, че да не бъде разпознат, се бе облякъл в индийски дрехи – бе се обгърнал с широка бяла наметка, а на главата си имаше голям тюрбан, който закриваше голяма част от лицето му. Капитанът спря на петдесет крачки от къщурката, огледа се наляво и надясно, после успо-коен от тишината наоколо, тръгна направо към факира. На десет крачки от него спря отново, извади от кръста си пистолет и като го насочи към Виндхиа, попита заканително:

– Кой си ти?

– Човекът, който трябва да говори с капитан Макферсън.

– Името ти.

– Виндхиа.

– Влез си в колибата и не прави опит да ми устройваш засади, за-щото имам два пистолета и първия изстрел ще бъде за теб.

– Не съм предател.

– От един доносчик всичко може да се очаква.

– Не ми вярвате?

– Може би.

– Тогава може да се върнете в лодката си, капитане. аз съм честен човек.

– Това ще разберам после.

– Носите ли парите?

– Имам в себе си петте хиляди рупии, които ми поиска за твоя донос.

– Влезте без да се страхувате

Капитанът гръгна и за последен път се огледа на всички страни, после решително влезе в къщурката. Факирът вече беше там и бе запалил фенера. Едва-що пламъкът освети стаята, от гърлото му излезе гневен вик.

Човекът, когото досега смяташе за капитана, беше един здрав, набит бенгалец със смело лице и остър поглед. Отметна и хвърли на земята широката си наметка и отдолу се показа бяло-червената униформа на индийските сипаи.

– Изглеждаш ми учуден – каза бенгалецът с подигравателна усмивка. – Защо?

– И още ме питаш?... – отговори факирът, който с мъка въздържаше гнева, закипял в гърдите му. – Врявах, че разговарям с капитан Макферсън. а сега виждам пред себе си един сержант от сипаите.

Бенгалецът сви рамене.

– Смяташе ли, че моят капитан е тъй наивен да дойде тук?

– Значи го е страх.

– Не го е страх, а е предпазлив.

– Не е постъпил добре.

– Защо?

– Защото няма да кажа нищо. Само на него щях да разкрия тайната.

– аз съм Бхарата, довереният човек на капитана и безмилостен враг на тхугите; така че можеш да кажеш на мен онова, което щеше да разкриеш на капитана. Ти нищо няма да загубиш, защото ще ти платя и няма да доложя никому, освен на господаря си, онова, което си ми казал.

За миг факирът се поколеба, после показа на сержанта стола, който се намираще близо до навитите рогазки, прикриващи ТремалНаик и другарите му, и рече:

– Седни и ме слушай.

Завъртя се из стаята, погледна навън, сякаш се страхуваше, че го дебнат, после затвори вратата и я залости.

– Какво ти е? – попита го усъмнен сержантът.

- И аз съм предпазлив – отвърна факирът със спокоен глас.
- Тогава и аз ще взема моите предпазни мерки – каза Бхарата и извади от пояса си двата пистолета, които постави на колената си.
- Аз съм беззащитен.
- И невъоръженият човек може да бъде предател – отвърна сержантът. – Сега можеш да говориш.
- Първо искам да ти задам един въпрос.
- Говори.
- Вярно ли е, че капитан Макферсън подготвя експедиция срещу Раймангал?
- Съвсем вярно
- С кораб ли?
- Сега приготвяват „Корнуел“, една добра фрегата с много топове, която може да натовари две роти сипаи.
- Скоро ли ще потегли?
- Колкото може по-скоро – отвърна сержантът. – Капитанът няма търпение да разруши бърлогата на ония проклети последователи на Кали.
- Но той не знае къде се намира входът за подземията.
- Ако го знаеше, аз нямаше да съм тук с пет хиляди рупии. Знае само, че се намира на остров Раймангал.
- Аз ще му стана водач – каза факирът с жестока усмивка. – Ония негодници ми причиниха много злини и аз ще им отмъстя. Но бих предпочел да говоря с капитана.
- Той не е далеч оттук и ако твоите разкрития са важни, ще те заведа при него.
- А защо не дойде тук?
- Казах ти, че е предпазлив.
- Охраняват ли го?
- Много добре.
- Факирът направи незабележимо гневно движение, но гласът му изведнъж стана спокоен, сякаш бе взел бързо решение.
- Чуй ме – рече след малко. – Както ги казах, мразя тхугите и особено вожда им, безпощадния Суйодхана. Допреди няколко дни членувах в сектата им, но сега съм решил да скъсам тежката верига, която ме свързва с тях, за да си отмъстя за лошото им отношение към мен.
- Какво са ти направили?
- Излишно е да ти разправам засега. Бил съм доста години в Раймангал и може би никой по-добре от мен не познава граничните места и

огромните пещери, които служат за убежище на поклонниците на чудовищното божество, което плува в човешка кръв. Ще ти кажа какво трябва да направи капитанът, за да ги изненада и...

Факирът рязко спря и на лицето му се изписа живо безпокойство. Откъм тресавището дочу жалния вой на чакал. Понеже знаеше, че тези животни не стигат тъй близо до града, разбра, че този сигнал можеше да идва само от хората от лодката. „Задава се някаква опасност – помисли си. – Трябва да побързам и засега да се задоволим само с този човек.“

Сержантът изглежда не обърна внимание на воя, защото може би смяташе, че наистина се касае за чакал.

– Продължавай – подкани той факира.

– Да, ще продължа – каза Виндхиа. – Ако капитанът има намерение да изненада тхугите в бърлогата им, трябва да вземе всички предохранителни мерки. Ако слезе на брега посред бял ден, не ще намери нито един човек в подземията.

В този миг втори вой, по-дълъг от първия, долетя отвън. Не бе възможно да се е излъгал – беше сигнал за опасност. Виндхиа се престори на спокоен и продължи:

– Ще кажеш на капитана да не слиза на Раймангал, а да се скрие в канала на ГонаСкуба. Там има доста острови и може да разположи лагера си на някой от тях, а после...

Спря за втори път и силно се закашля. Извърна леко глава и видя розогките да се поклащат, а след това да се разтварят. Сержантът, който беше с гръб към този ъгъл на стаята, нищо не забеляза и слушаше внимателно разказа на доносчика.

– А после изведнъж да връхлетят над Раймангал – продължи факирът.

– Както ние връхлитаме върху теб! – викна изведнъж някой зад гърба на сержанта.

Той направи бързо движение да хване pistolетите си, които държеше на коленете си, но шест здрави ръце го сграбчиха, обезоръжиха и хвърлиха на земята заедно със стола. Нещастникът видя над себе си три ками, готови да го пронизат.

– Предатели! – възкликна, опитвайки се напразно да се освободи, но остана като вцепенен и нададе гневен вик: – Ти!... ТремалНаик.

– Аз, Бхарата – отвърна ловецът от Черната джунгла.

– Ах, проклетник!

– Казах ти, че мисията не е завършила.

– Дано адът те погълне!

- Мълчи!... Вече си в наша власт, затова излишно е да се горещиш.
- Но какво искаш от мен?... Ако ти трябва животът ми, вземи го. По-късно капитанът ще отмъсти за мен, а може би много скоро.
- Не тъй бързо, както мислиш – рече ТремалНаик. – Вместо да заплашваш отговори на нашите въпроси, ако ти е мил животът.
- Не държа на кожата си; вече няколко пъти сглупих да попадна в ръцете ти, така че можеш да ме убиеш.
- Не, искам да те пощадя, такъв ценен заложник лесно не се жертвува. Искам обаче да ми кажеш къде се намира твоят господар.
- За да го убиеш, така ли? – попита насмешливо Бхарата.
- Това не те засяга. Кажи ми къде е?
- Къде ли?... Отвори тази врата и ще видиш.
- Тук ли е? – възкликнаха ТремалНаик и другарите му вкупом.
- Да, драги мои, и чака само един мой сигнал, за да нахълта със сипаите си, да ви излови и избеси.
- Велики Шива! – възкликна ТремалНаик побледнял
- Ахаа а! – продължи сержантът, смеейки се, – толкова ли го смятахте за наивен, та да попадне в клопката ви? Не, негодници, той е, който ви е поставил клопка, и след няколко минути ще ви спипа.
- Лъжеш, искаш да ни сплашиш – каза Виндхиа.
- Добре, отвори вратата!...
- ТремалНаик, който бе стиснал двата пистолета на пленника, направи опит да скочи към вратата, но Виндхиа и старият Мох тутакси го възпряха.
- Що за лудост искаш да извършиш? – каза му факирът.
- Може би там е капитанът – рече ТремалНаик.
- А знаеш ли колко хора има със себе си?
- Бхарата може да е излъгал.
- А може и да е казал истината. Не чу ли на два пъти воя на чакала? Нашите хора, скрити в тресавището, ни сигнализират за опасност.
- Какво предлагаш?
- Да се примирим и да чакаме по-добър случай.
- А ако сме обкръжени? Факирът вдигна рамене.
- И хиляда да са, пак ще им избягаме. Почакайте ме. Индиецът бе тръгнал за другата стая, когато на вратата се затропа и един глас викна заплашително:
- Отворете или ще подпалим къщата!
- Моите другари! – викна радостно Бхарата.
- Никой да не отговаря! – каза факирът. – Запушете устата на

пленника и ме следвайте мълчаливо.

– Къде отиваме? – попита ТремалНаик.

– Ще бягаме.

– А капитанът? Отново ли да го загубя?

– Ако ти е мил животът – отвърна факирът. – По-късно ще имаме възможност пак да се срещнем, но сега не ни остава друго, освен да побегнем.

Бхарата бе завързан и устата му запушена. При един знак на факира ТремалНаик го грабна в ръце, после всички минаха в съседната стаичка, а през това време гласът отвън викна още по-СИЛНО:

– Отворете, или ще ви изпечем живи.

Факирът повдигна една рогозка от кокосови влакна, която покриваше пода, после един камък и накрая една метална плоча; появи се тясно и тъмно стълбище.

– Вземете факли – каза старият тхуг на факира дони. Дватама индийци взеха два смолисти клона, дебели като човешка ръка, и бързо ги запалиха.

– След мен! – заповяда Виндхиа.

Спусна се по тясното стълбище и спря пред нещо като мазе. ниско и влажно, защото бе изкопано в съседство с блатото. Хвърли бърз поглед наоколо си, после каза на факирадонди:

– Качи се на онова парче колона в онзи ъгъл. Виждаш ли желязна плоча зазидана в стената?

– Да – рече оня.

– По средата има бутон, виждаш ли го?

– Да, намерих го.

– Натисни силно.

Плочата бързо се отмести и откри един тъмен проход.

– Чуваш ли нещо? – попита Виндхиа.

– Абсолютно нищо.

– Качвайте се всички.

– А ти?

– Аз скоро ще ви настигна.

ТремалНаик и факирътдонди се напъхаха в оня проход, като мъкнеха със себе си Бхарата; той не се опитваше да оказва никаква съпротива, защото разбираше, че е излишна. Отвън се чуваха още виковете на сипаите, които се заканваха да подпалят къщурката. Уморени да чакат, почнаха да удрят вратата с прикладите на пушките си.

– Никой няма да ви попречи да влезете – прошепна Виндхиа с

иронична усмивка, – но да видим дали ще ни откриете в мрачните подземия на пагодата.

Взе трета факла, мушна в пояса си един голям, тежък нож, после слезе в мазето и спря пред стената срещу отвора. Вдигна факлата и я огледа, после заби ножа с все сила. Дебелата стъклена плоча, почерняла от времето се счупи от удара и огромна струя вода нахлу в мазето. „Може блатото да пресъхне, но какво от това? Да бягаме преди водата да стигне до галерията и издави всички ни“ – рече си той.

Докато над главата му отекваха ударите на сипаите, а водата бързо изпълваше мазето, той се впусна в тъмния проход. Потърси на прага на отвора една издатина, натисна я с две ръце и тежката врата се затвори с трясък зад него.

– Сега настигнете ни, ако можете – засмя се индусът. – Между вас и нас има достатъчно вода.

#### XIV. Подземиата на пагодата

Този подземен проход, неизвестен на капитана и неговите сипаи, беше влажен, криволичещ и толкова гесен, че през него можеше да се провере едва един човек. Ту слизаше, ту се изкачваше, като описваше много завои около тресавището или около старата пагода – и двете близки до колибата на факира. Гадни насекоми, проникнали през пукнатините на почвата, го изпълваха навсякъде. При светлината на факлите от време на време прибягваха, изплашени от внезапното появяване на хората, скорпиони с всякакви размери, стоножки с отровни жила, огромни черни паяци и онези ужасни гущери, наречени бискоОра, с чаталест език, чийто два върха изпускат силна отрова.

След като измина около петстотин крачки, ТремалНаик, който държеше Бхарата здраво за ръка, спря пред малка пещера без изход.

– Не можем да продължим повече – каза факирът дондн на стария Мох. – Не виждам никакъв излаз

– Да почакаме Виндхиа – отвърна Мох. – Само той познава тези подземия.

– Чувал съм да се говори за старата пагода и не вярвам, че тази галерия свършва тук.

– Дано, иначе тук ще ни е краят – рече ТремалНаик. – Сипаите скоро ще открият прохода.

В този момент забелязаха Виндхиа, който тичаше към тях.

– Готово, сега сме сигурни, че не ще могат да ни преследват – каза, докато загасваше своята факла

– Защо? – попита ТремалНаик.

– Мазето е пълно с вода и не могат да открият плочата.

– А ние накъде да продължим? – попита факирътдонди. – Тук няма излаз.

– Знам къде се намира – отговори Виндхиа.

Бе взел факлата да изследва стените, когато от далечината отекна страхотен взрив. Земята се разтърси и буци пръст се откъснаха над тях. За щастие четиримата индийци усетиха навреме това срутване и бързо се втурнаха в галерията, като мъкнеха пленника.

– Какво се е случило? Мина ли възпламениха? – попита ТремалНаик.

– Струва ми се, че са вдигнали във въздуха къщата ми – каза Виндхиа, който изглеждаше неспокоен. – Признавам, че не очаквах този удар.

– Да не са взривили и галерията? – попита факирътдонди.

– Не вярвам, но... чуйте! Нищо ли не чувате?

ТремалНаик и другарите му спряха дъха си и се заслушаха. Откъм тъмната галерия, по която бяха минали, се зададе глух рев, който нарастваше все повече.

Четиримата индийци се спогледаха.

– Като че ли в галерията е нахлула вода – рече ТремалНаик.

– Вода ли? – възкликна Виндхиа ужасен – Тогава значи са вдигнали във въздуха желязната плоча, която досега ни пазеше от водната стихия.

– Да бягаме – каза старият тхуг. – Бързо, потърси изхода! Виндхиа се стрелна към един ъгъл на пещерата, където знаеше, че се намира втора плоча, закриваща отвора към подземията на старата пагода. Вече бе напипал бутона, който задвижва пружината, когато в тъмнината над тях се изсипа воден ураган. Ударът на тази водна маса бе толкова силен, че четиримата бегълци и пленникът им бяха отпратени към срещуположната стена. Двете факли загаснаха, но старият Мох бързо бе вдигнал ръката си, така че имаха още светлина. В течение на няколко минути нещастниците бяха влачени ту на една, ту на друга страна от бесния поток, който нахлуваше в пещерата и застрашаваше бързо да я изпълни, като издави всички. Водата биеше в стените, образувайки водовъртежи и видимо бързо нарастваше.

– Велики Шива! – викна ТремалНаик, който бе изпуснал Бхарата. – Потъваме! Какво ли се е случило?



– Металната плоча е била взривена и водата от тресавището минава през мазето и наводнява галерията – каза Виндхиа.

– Трябва да намерим излаз за водата – каза старият тхуг.

– Има един проход, но сега и той е наводнен.

– Да се опитаме да го отворим.

– Но тогава галерията ще се отводни и сипаите ще ни подгонят.

– По-добре да ни преследват, отколкото сигурно да умрем – каза ТремалНаик.

– А как ще продължим?

– Какво искаш да кажеш, Виндхиа?

– Че водата ще залее подземията и ще ни препречи пътя.

– Дълги ли са тези подземия?

– Безкрайни.

– Къде свършват?

– В Ганг.

– Тогава водата ще намери излаз.

– Но някои галерии ще останат наводнени.

– Ще ги преплуваме. Бързо, Виндхиа, търси плочата, иначе до няколко минути ще се издавим.

– Дръж високо факлата – каза факирът на стария тхуг, – че ако загасне, сме загубени.

Водата продължаваше да нахлува с рев в пещерата, но понеже се издигна, повърхността и се успокои. Петимата души бяха вече до гърди във водата и още няколко минути тя щеше да залее главите им.

След като огледа стените на пещерата, факирът се насочи към един ъгъл, пое дълбоко въздух и се потопи, за да освободи пружината на плочата. Три пъти бе принуден да се показва и си поема въздух, накрая намери бутона и го натисна с все сила. Почти веднага в онзи ъгъл се образува водовъртеж. Факирът се бе хванал за издатините на скалата и успя да избегне течението, което можеше да го повлече.

– Спасени сме! – викна на приятелите си. – Водата бяга към галериите на пагодата.

– Най-последно – прошепна ТремалНаик. – Нашият пленник, който е по-нисък от нас, за малко да се удави.

Водата почваше да намалява, но бавно, защото друга прииждаше откъм галерията, свързана с жилището на факира. Преди пещерата да бъде пресушена, трябваше да изчакаат да изтече водата на малкото блато, чието количество все пак бе значително.

– Трябва да почакаме няколко часа – каза Виндхиа на ТремалНаик.

– А после накъде?

– В подземията на пагодата.

– А ако сипаите тръгнат след нас? Смяташ ли, че ще им се изплъзнем?

– Надявам се.

– А Бхарата ще водим ли с нас? Страхувам се, че ни е повече в тежест, отколкото в полза.

– Вярно е – каза Виндхиа, – но не можем да го изоставим. Кой знае, може да се окаже ценен заложник.

– И ако сипаите го намерят, той ще им посочи пътя на нашето бягство – допълни старият тхуг.

– Можем да го убием – каза факирът.

– Ще бъде излишно престъпление – намеси се ТремалНаик. – Бхарата не е капитанът.

– Тогава ще го водим с нас – заключи Мох.

Докато водеха този разговор, водата продължаваше да намалява, вероятно защото бе намерила и други излази към подземията на старата пагода. За половин час тя стигна до кръста на петимата. Факирът, който явно бе много неспокоен от страх да не се появят сипаите, поиска да изследва галерията назад, за да разбере задава ли се някой. Даде факлата на ТремалНаик, подкани факирадондм да го последва и се пхна в прохода, залят само до половината от водата.

Течението вече не беше така буйно, явен знак, че водата от малкото блато беше на изчерпване. Следователно беше вероятно сипаите да са забелязали изтичането на водата и търсейки причината, да са открили металическата плоча.

Като напредваха бавно заради течението, което се разбиваше в кратката им, принуждавайки ги да се захващат за издатините на стените, двамата факири успяха да изминат повече от триста метра и да преполовят пътя. Спряха за малко да си поемат дъх, после отново поеха, като един друг се прикрепяха, защото галерията беше наклонена и им беше трудно да се преборят с течението. Не бяха изминали и петдесетина метра, когато от другата страна на галерията чуха човешки гласове. Спряха и се хванаха за ръцете.

– Чуваш ли? – попита Виндхиа.

– Да – отговори другият.

– Открили са галерията, тихо!

Един глас, който ехото в галерията ясно предаде, извика тържествуваш:

- Ето прохода!
- Открити сме! – прошепна факирътдондм.
- След малко сипаите ще бъдат по петите ни – отвърна Виндхиа.
- Да бягаме.
- Чакай малко. Ако са открили плочата, трябва да видим факлите

им.

Тръгнаха отново напред, като се стараеха да не вдигат никакъв шум. На един от завоите на прохода забелязаха сияние на сто и петдесет метра от тях. Сипаите се канеха да влязат в прохода, Който бяха открили.

- Назад! – каза Виндхиа.
- Идват ли? – попита ТремалНаик, който беше зад тях.
- Да, и скоро ще бъдат тук.

ТремалНаик извади камата си, размахая я пред очите на Бхарата и каза:

- Върви, или ще те убия!

Петимата индийци се мушнаха в галерията, която водеше към подземията на пагодата, затвориха плочата след себе си, за да забавят напредването на сипаите и се впуснаха напред, като държаха високо факлата. Този втори подземен проход беше много по-просторен от първия, понеже позволяваше да вървят едновременно трима-четирима души, а сводът беше тъй висок, че факлата едва успяваше да го освети. Прииждането на водата бе престанало, понеже бяха затворили металическия капак, но пред тях се чуваше глухо клокочене, което ехото на галериите непрестанно повтаряше. Изглежда, че течението следваше други наклони в тези подземия и бе изпреварило бегълците. Чуваха се плисьци, сякаш водата пада отвисоко, или далечен грохот, който се губеше в мрачните галерии и пещери, които се простираха под старата пагода.

Виндхиа, който познаваше тези мрачни проходи, ги водеше. Бе взел факлата и напредваше без колебание, като ту се изкачваше, ту слизаше. Водата вече беше изчезнала и вървяха по суха земя, тъй като шупливата скала бе попила и последната капка. Вървяха така около половин час, докато стигнаха до обширно подземие, където се мъждееха голям брой странни могили, може би гробове на древни раджи. Виждаха се двадесет и едното превъплъщения на Вишну, богахранител, представен от огромни костенурки, от великани, страхотни чудовища, коне, които държат с краката си саби и щикове, слонски глави с вдигнати хоботи, а по средата се издигаше една огромна черна раковина, представляваща прочутия скъпоценен камък салаграман, символът, почитан от

последователите на този бог.

Виндхиа спря, защото бе забелязал голямо количество вода на отсрещния край на пещерата.

– Пътят е затворен – каза с треперящ глас. – Галерията, която трябваше да ни отведе във втората пещера, е затворена.

– Трябва ли да се връщаме? – попита ТремалНаик.

– Не можем, ще се срещнем със сипаиге.

– Няма ли друг проход?

– Не – отвърна мрачно факирът.

– Колко е дълга галерията, която води към второто подземие?

– Около шестдесет крачки.

– Аз съм добър плувец.

– Ние също – казаха старият тхуг и факирътдондм.

– Какво имаш предвид?

– Ще се опитаме да минем под водата? – отвърна твърдо ТремалНаик.

– А пленникът?

– Ще ни следва, ако не иска да се удави. – Развърза превръзката около устата на Бхарата и му каза: – Ако искаш да живееш, тръгвай с нас. Знаеш ли да плуваш?

– Да – отговори сержантът.

– Тогава следвай ни.

В този миг в далечината се чу взрив, който отекна в галериите и обширната пещера.

– Сипаите са вдигнали във въздуха и втората плоча – каза Виндхиа.

– Да побързаме.

Тръгнаха към другия край на пещерата и се потопиха във водата. Подът беше силно наклонен и там водата се беше събрала, запълвайки изцяло галерията, която водеше към втората пещера.

– Проходът е пред нас – каза Виндхиа.

– Широк ли е?

– Широк и висок. Аз пръв ще мина.

– Пазете Бхарата – каза ТремалНаик.

Петимата мъже поеха дълбоко въздух и едновременно се потопиха. Стигнаха бързо до наводнения проход и влязоха в него. На два пъти ТремалНаик се опита да поеме дъх на повърхността, но главата му винаги удряше в каменния свод. Едва при третия опит главата му изплува. Пое дъх и извика:

– Виндхиа, къде си?

- До теб – отвърна факирът.
- А другите?
- Ето ме – отвърна старият тхуг.
- И аз съм тук – обади се факирътдондн.
- А Бхарата?

Никой не отговори. Повторно го повикаха, но отговор не получиха.

- Велики Шива!... – викна. – Хитрецът е избягал.
- Или се е удавил – отвърна Виндхиа. – Да оставим мъртвите и да мислим за нас. Ако ви е мил животът, следвайте ме!

## XV. Преследването

Без факли не беше лесно да следват факира в онази тъмнина, която цареше във втората пещера. Не знаеха къде да се насочат, а на всичко отгоре все още трябваше да плуват, за да се задържат на повърхността, тъй като не можаха да открият никаква опорна точка. Водата, която се бе стекла от галериите, се бе насъбрала в тази пещера, и бе тъй висока, че четиримата индийци не докосваха дъното с крак.

– Къде отиваме? – попита ТремалНаик, който започваше да става неспокоен. – Не се ли лутаме?

- Следвайте ме, знам къде е галерията, която ще ни изведе на Ганг.
- Ще я намериш ли в този мрак?
- Надявам се.
- А ако и тя е наводнена?
- Не, защото се издига над пещерата.

– Добре, търси я, а ние ще се стараем да те следваме – каза ТремалНаик.

Факирът продължи да плува, докато напипа стената на мрачната галерия и продължи покрай нея, за да открие по-лесно прохода. ТремалНаик и другарите му, водени от шума на водата на онзи, който плуваше пред тях, внимаваха да се държат близо един до друг, за да не се разгубят. Макар всички да бяха смели и решителни, пълният мрак и черните води, сред които плуваха като слепци, усилваха неспокойствието им. Факирът вече два пъти бе обиколил пещерата без нищо да открие. Отчаянието, подсилено от тъмнината и опасността, която приближаваше, вече го обземаше, когато краката му удариха в някакво препятствие. Протегна бързо единия си крак и му се стори, че напипва стъпало.

- Може би сме спасени! – възкликна въодушевено.

– Намери ли отвора? – попита го факирътдонди с треперящ глас. – Вече нямам сили, чувствавам, че отпадам.

– Намерих опорна точка – отвърна Виндхиа.

– Можем ли да стъпим и ние? – попита Мох. – Аз също нямам сили.

– Близо сме до галерията, под мен напипах стъпало. Факирът пусна ръка и напипа други, изкачващи се стъпала, хвана се за тях и викна:

– Елате, спасени сме! – Напипа още стъпала и започна да се изкачва по тях. Скоро ръцете му стигнаха до някакъв отвор, изтласка се напред и се намери пред един проход.

– Най-после! – каза. – Елате, скоро ще стигнем бреговете на Ганг.

– Виждаш ли светлина? – попита ТремалНаик.

– Още не. Трябва да прекосим други галерии и пещери. Водени от гласа му, тримата бързо стигнаха до стъпалата. Виндхиа вече бе навлязъл в галерията и се движеше пипнешком.

В този момент си бе спомнил, че в пещерите има други проходи, които за жалост не бе преминавал и сега не бе сигурен, че пътят им води към Ганг.

– Колко жалко, че останахме без факли! – мърмореше.

Неочаквано се сблъска с някакво препятствие, което сякаш препречваше галерията. Колкото и в тези подземия да бе влажно и студено, по челото му избиха капки пот.

– Къде сме? – промълви уплашено. – А ако сме се загубили в тези безкрайни подземия?

– Какво ти е? – попита го ТремалНаик, който се блъсна в него, не очаквайки, че факирът внезапно е спрял.

– Пътят е затворен – отговори Виндхиа

– Значи си се излъгал?

– Страхувам се, че да.

Известно време между четиримата мъже настъпи мъчително мълчание. Неочакваното препятствие което им пречеше да продължат бягството си, ги изпълваше с ужас.

– Започвам да мисля, че сме загубени – каза ТремалНаик с едва прикрит гняв в гласа. – Какво смягаш да правиш?

Вместо отговор, Виндхиа въздъхна.

– Говори – подхвана ТремалНаик, – аз не искам да умра, разбираш ли?

– Не знам какво да правя – каза факирът. – Без факла не знам накъде да се насоча.

– Какво е това препятствие, което ни препречва пътя?

– Не знам дали е камък или врата.

ТремалНаик извади от пояса си пистолета, мина пред факира и почука няколко пъти с приклада по препятствието. Метален звук отекна в мрачната галерия.

– Желязна врата е – каза ловецът. – Може би има начин да я отворим. Да проверим дали няма някакъв бутон.

Прокара ръка по голямата металическа плоскост във всички посоки, но не откри нищо. Натисна я с всички сили, но и това не помогна.

– За да я свалим, ни трябва експлозив – каза.

– Дали този проход не е бил преграден наскоро? – попита старият тхуг.

– Не – отвърна Виндхиа. – Може би някога е бил свързан със старата пагода, а вие знаете, че подземията на храмовете имат железни врати.

– Тогава тази не е галерията, която излиза на Ганг.

– Не, не е.

– Да търсим друга

– Как?

– Като се върнем отново в пещерата.

– Ако преди не намерихме нищо, съмнявам се да открием нещо сега.

– Да помислим – каза ТремалНаик. – Сигурен ли си, че онзи проход не е наводнен?

– Ако беше наводнен, нямаше да имаше въздух за дишане.

– Забележката е правилна – каза факирътдондм.

– Тогава да идем да го потърсим – посъветва старият тхуг.

– Не е ли по-добре да почакаме водите да спаднат? – попита факирътдонди. – Почвата тук е шуплива и скоро ще попие водата.

– А сипаите? – забележи старият Мох. – Забравяш ли, че са по петите ни?

– Галерията ни пази.

Сякаш за да опровергае факирадондн, в този момент близо до тях изтрещя страховтна експлозия и силна светлина озари за миг пещерата. Водите, повдигнати от силния взрив, се стовариха върху стените, а от свода почнаха да падат големи парчета скала. ТремалНаик, факирътдонди и старият тхуг нададоха вик на ужас, смятайки че пещерата рухва, но Виндхиа извика радостно: при краткото нахлуване на светлината бе забелязал втора стълбица, която се изкачваше, и веднага я бе познал.

– Открих прохода! – викна. – Бързо в пещерата!

После, без да се интересува дали другарите му го следват или не,

хвърли се в още бурните води, като заплува със сетни сили.

– Виндхиа! – викна ТремалНаик.

– Идвайте след мен – отвърна властно факирът. – Сипаите всеки миг ще нахлуят в пещерата...

Всички скочиха във водата и се опитаха да го следват. Откъм галерията, свързана с първата пещера, достигнаха гласове, от време на време отблясъци плъзваха по стените и се отразяваха във водата.

След като отпусиха прохода, сипаите се приготвиха да нахлуят в него. Водата вече не им пречеше да влязат.

Факирът вече бе стигнал до стълбата, която трябваше да го изведе в коридора и към реката, когато нечий глас викна:

– Напред!

ТремалНаик се извърна и извика гневно:

– Бхарата!

– Излъга ни, а сега ни преследва – каза старият тхуг. – Ако този мошеник попадне отново в ръцете ни, няма да го пощадим.

При дадената команда от сержанта сипаите се втурнаха в галерията като бесен поток. Бяха петнадесет или двадесет, въоръжени с пушки и факли. Щом стигнаха до пещерата спряха, понеже водата стигна до гърлото им.

– Ето ги! – викнаха.

Виндхиа, ТремалНаик и старият тхуг вече бяха стигнали до галерията и навлизаха в нея, но факирът донди, напълно изтощен от непосилния бяг и плуване, се намираше още на последното стъпало. Няколко сипаи веднага насочиха пушките си към него и го поздравиха със залп. Нещастният факир се свлече по стълбата и цопна във водата, без да издаде вик. ТремалНаик чу пляска във водата и се обърна.

– Факирът докди е мъртъв! – извика.

– Напред! – отвърна Виндхиа. – Не е време да се занимаваме с мъртвите!

Тримата индийци се втурнаха през галерията, а през това време сипаите заплуваха към стълбата.

Като измина двеста метра, Виндхиа спря за миг, за да пропусне другарите си. На това място се намираше голяма желязна врата, но бе отворена.

– Това препятствие ще е достатъчно да ги задържим няколко минути – каза и тръшна вратата зад себе си.

– Къде отиваме? – попита ТремалНаик.

– Все напред – отвърна факирът.



– Има ли други пречки? Нищо не виждам.

– Реката не е далеч.

Тримата подхванаха да тичат, като се блъскаха и удряха един в друг от страх да не видят сипаите зад гърба си. Тичаха като луди, с протегнати ръце, за да не разбият главата си в някоя стена. Изведнъж, в дъното на един дълъг коридор почнаха да различават игрива светлинка, която изглежда беше отблясък на далечната река.

– Какъв е този грохот? – попита ТремалНаик.

– Ганг – отвърна Виндхиа.

Продължиха да тичат и малко след това стигнаха до трета, голяма пещера, в която нахлуваше малко светлина през един тесен процеп на високия свод. Появата им на това място бе поздравена от оглушителен писък, който идваше отгоре. Тримата тревожно се заоглеждаха, но скоро разбраха, че стените и сводът бяха покрити с големи, тъмни петна, които потрепкваха и съскаха.

Бяха хиляди гадни прилепи, наречени в Индия бадул, дълги тридесет-четиридесет сантиметра, с широки криле, често повече от метър; главата и тялото им бяха покрити с тъмна козина, прекосена от жълтеникава ивица.

При появата на тримата души тези обитатели на мрака почнаха да се вълнуват и да негодуват срещу осквернението на леговището си. Първо се вкупчиха, образувайки дебел жив и съскащ пласт, после взеха да летят във всички посоки като подлудели, блъскаха се в тримата бегълци, отриваха лепкавите си криле в лицата им. ТремалНаик и другарите му преминаха тичешком сред хаоса от изплашени прилепи и стигнаха до нова галерия, в чийто край се чуваше бученето на реката.

– Елате, вече сме спасени! – каза Виндхиа.

Преминаха последния откъс от галерията, чийто свод се снижаваше и стигнаха до един процеп, през който се стичаше вода.

– Ще минем ли? – попита ТремалНаик.

– Достатъчно е да се потопим – отговори Виндхиа.

Пристъпи и водата стигна до бедрата му. Наклонът на галерията ставаше стръмен и излизаше на един метър под нивото на реката. Факирът, който продължаваше да нагазва във водата, се готвеше да скочи в Ганг, когато го видяха да отстъпва и да прави гневно движение.

– Какво има? – попита ТремалНаик.

– Реката се охранява от сипаите!

– Проклятие!...

## XVI. Смъртта на Виндхиа

Факирът не беше се излъгал.

При първите утринни лъчи бе зърнал три лодки с дванадесетина сипаи в тях, спрели посред реката и загледани сякаш в излиза на прохода. Вероятно войниците не знаеха точното място, където свършваха дългите подземия на старата пагода, защото иначе не биха се поколебали да влязат и поставят бегълците между два огъня, но съвсем явно, знаеха че подземията свършват на този бряг.

Като видя трите лодки, ТремалНаик приbledня. Бавно отстъпи, обърна се към факира и втренчи в него заканителния си поглед.

– Някой ни е предал!

– Така е – отвърна Виндхиа.

– Кой може да е този „някой“? Ти ни увери, че никой не знае за съществуването на тези галерии.

– И ти го потвърждавам.

– Лъгал си ме.

– Не, не съм.

– Ако беше така, онези хора нямаше да ни чакат в реката.

– Значи си забравил Бхарата – рече факирът. – Той именно ни е предал.

– Бхарата!

– Да, той! Той чу нашите разговори, чу ме да говоря за един излез на Ганг и щом се е отскубнал от нас, е дал нареждане да се наблюдава брега.

– Така трябва да е било – потвърди старият тхуг. – Сержантът е използвал чутото, за да ни препречи пътя за бягство.

– А сега какво ще правим? – попита ТремалНаик.

– Ще направим един отчаян опит – отвърна Виндхиа. – Ако останем тук, сипаите ще връхлетят откъм гърба ни.

– А желязната врата?

– По този час вече са я взривили.

– А какъв ти е плана?

– Всички сме добри плувци; само факирътдонди не беше на висота, но нещастникът вече не е между нас. Това, което ни остава, е да достигнем отсрещния бряг с плуване.

– Ако хората о г лодките ни забележат, ще почнат да ни обсипват с куршуми.

– Знам, но въпреки това ще рискувам. Реката влачи винаги трупове, дънери и погребални урни, така че не е лесно да ни открият. Хайде, бързо във водата! Чувам сипаите да приближават.

Нямаше какво повече да се колебаят. След минути само техните преследвачи, след като преодолеят всички препятствия по пътя си, щяха да стигнат до това им последно скривалище и да ги пленят. Поеха дълбоко въздух и се потопиха.

Вместо да пресече реката в права линия, ТремалНаик се отпусна по течението, като усилено плуваше, старайки се да се показва колкото се може по-малко над водата. Задържайки дишането до пукване на тъпанчетата, измина двеста лакти, после показа на повърхността само носа си и отново се гмурна. Вече бе изминал нови петстотин лакти под водата, насочен към водните растения на отсрещния бряг, когато чу изстрел в момента, в който си поемаше въздух, и веднага след това един вик. „Някой е бил улучен“ – помисли си. Макар да се чувствуваше изтощен, продължи да плува под водата до загубване на съзнанието. С риск да получи куршум в главата, удари с пети и се показа на повърхността, но главата му удари в някакво тяло, което течението влачеше. „Някой труп или дънер“ – помисли си и се хвана за него. Така, закривайки се с него, извади глава от водата и отвори очи.

Задавен вик се изтръгна от гърдите му. Трупът беше на Виндхиа. Нещастният факир бе улучен в главата и трупът му следваше течението, оставяйки кървава дияра зад себе си ТремалНаик отблъсна с отвращение още топлото тяло и отново се гмурна. Брегът вече бе наблизил, а лодките бяха на половин километър от него. Премина това разстояние на две почивки, като плуваше с все сили, от страх да не свърши като бедния факир. Накрая стигна посред голям кръг от плаващи, големи кръгли листа, наречени гил, вид лотос с дебели корени, прилични на рязата и много търсени от крайбрежните обитатели на Ганг.

Ято водни птици – кафяви ибис, брамински патици, корморани и красиви чапли с индиговосини криле – се надигна с шум и литна над реката. За да не се усъмнят сипаите от поведението на тези птици, ТремалНаик остана няколко минути скрит сред плаващите листа, после бавно се насочи към брега, който на това място не беше стръмен, обрасъл беше с храсти и трева, и с последен тласък стъпи на земята.

Като пълзеше сред тревата, стигна до няколко мангови дървета, почачи се на един клон и скрит в шумака, погледна към реката.

Две от лодките бяха спрели пред входа на прохода, откъдето излизах сипаите, преминали през подземията; третата лодка се спускаше по

Ганг и явно търсеше нещо.

– Търсят тялото на факира – промълви ТремалНаик. – А какво ли е станало със стария тхуг. Потънал ли е, или са го хванали?

Едва-що бе произнесъл тези думи, когато видя лотосовите листа, които преди малко бе прекосил, да се поклащат, сякаш някой се провираще между стеблата им. Отначало помисли, че е някаква голяма риба, но като се вгледа, видя напълно обръсната човешка глава, която ту се показваше, ту изчезваше под водата.

– Тхугът!... – прошепна.

Постави ръка на устата си и издаде вика на чакала.

Мох вдигна глава и погледна към брега. Беше разбрал, че наблизо има приятел, но още се страхуваше да напусне водното си скривалище.

– Ела! – извика му ТремалНаик. – Вече няма от какво да се страхуваме.

Старецът се насочи към брега, затича се по тревата и стигна до гъсталака.

– Спасени сме! – каза. – Доволен съм, че и ти си се изплъзнал от преследвачите.

– Знаеш ли, че Виндхиа бе убит?

– Знам, когато сипаите го улучиха, беше на десет крачки от мен.

– А сега ние какво ще правим?

– Ще побегнем на юг.

– А после?

– Ще потърсим Нимпор.

– А капитанът?...

– Не е сега момента да мислим за него.

– Но ако е заминал вече?

– Не вярвам. Да побързаме да се отдалечим, преди лодките да се насочат в тази посока и претърсят брега.

– Познаваш ли пътя?

– Достатъчно е да следваме брега от известно разстояние – отвърна тхугът.

Канеха се да излязат от гъсталака, когато от едно съседно оризище видяха да идва един брамински свещеник – красив мъж с висок ръст и внушителна брада, която бе започнала да се прошарва. Бе облечен с бяла наметка и в ръка държеше съд от лъскав метал, който можеше да побере три-четири литра вода.

– Ето един нахалник, който идва за се къпе точно тук – каза ТремалНаик.

– Може това да ни е късмета – отвърна Мох. – Този човек може да ни даде подслон и да ни закриля от сипаите, които няма да посмеят да осквернят дома на свещеник на Брама. Нека го оставим да си свърши работата, после ще го заговорим.

Браминът мина покрай храстите, без да забележи двамата бегълци, слезе бавно на брега, с очи вперени в слънцето, което тогава се показваше на хоризонта, свали наметката си и намокри ръцете и краката си. После загребва вода в шепата си, вдигна ръката си и пусна водата да се стече по китката му, както учи Ашимуну, докосна носа, устата, ушите, устните, очите, корема и раменете си, като брътвеше молитви. Щом изпълни тази първа церемония, изми зъбите си, използвайки парченце зелено дърво – действие, което брамините извършват при изгрев слънце, за да предотвратят при бъдещо раждане душата им да премине в тялото на някое гнусно насекомо. После събра малко кал и написа с нея няколко знака на челото си. Но това не беше всичко. Брамините имат да извършват още много особени ритуали през деня, които поставят на силно изпитание търпението им. След това измиване свещениците трябва да събират цветя и да ги отнесат в храма, после да намажат цялото си тяло с кал, да влязат в реката до гърди и все с глава обърната към слънцето да кръстосват пръстите си по различен начин, да пуснат косите си върху очите, известно време да държат ушите си запушени с палци, после да вкарат кутретата си в ноздрите, а с другите пръсти да затулят очите си и три пъти да се потопят под свещената вълна. След тези движения брамините трябва три пъти да съберат длани и да призоват своя бог, да полеят главата си с вода, да съберат вода в шепите си и три пъти да я поднесат на слънцето и накрая да влязат последен път в реката, като изговарят някои формули, за да си осигурят блаженство в този и в онзи живот.

Щом приключи дългия си тоалет, браминът се изкачи отново по брега и седна близо до гъсталака, разбърка кал с червена боя и се беляза със знаците на своята каста – едно петно посред челото, друго на върха на носа и доста други по тялото, като за всеки знак използваше различен пръст. Вече се канеше да стане и да изпие глътка вода от свещената река, когато Мох го доближи и му пожела добър ден. Браминът погледна индуса и понечи да хвърли букетчето, понеже смяташе, че тхугът, както повеляват правилата, принадлежи към някоя нисша каста, но старият тхуг го възпря и му каза гордо:

– Аз съм последовател на Кали и принадлежа към сектата на сотерите.

Сотерите, както твърдеше Мох, били „воините“, втората от

четирите индийски касти. Както е известно, другите са: първата – на брамините, и която е най-благородна, третата – на земеделците, а четвъртата – на слугите и занаятчиите.

– Какво искаш от мен? – попита браминът.

– Убежище до тази вечер.

– Къща нямаш ли?

– Имам, но е далеч оттук, а аз и приятелят ми сме изложени на голяма опасност.

– Кой те заплашва?

– Онези сипаи, които се задават от реката.

– Откраднал ли си?

– Не.

– Да не си убил хора, които принадлежат към моята или твоята каста?

– Не съм.

– Тогава следвай ме – каза браминът.

– Ще бъда ли в безопасност в къщата ти?

– Пагодата е неосквернима.

– Внимавай, сипаите идват! – каза в същото време ТремалНаик.

Старият тхуг хвърли взор към реката. Двете лодки, които бяха спрели пред изхода на подземията на пагодата и взели сипаите на Бхарата, сега прекосяваха Ганг с голяма скорост.

– Тия кучета продължават да ни преследват! – рече с гневен глас. – Скоро ще бъдат по петите ни.

– И Бхарата ще бъде начело – добави ТремалНаик.

– Елате – каза браминът.

Двамата бегълци и браминът прекосиха бързо гората с мангови дървета и навлязоха в едно оризище. Оттатък, сред гъстата зеленина на кокоси палми, се издигаха леките шпилове на пагода, над които блестяха метални кубета, сякаш излети от чисто злато.

Браминът поведе гостите си през оризището и горичката и спря пред една скромна пагода с високо кубе, от което се издигаха четири шпила и един железен стълб, на чийто връх имаше огромна змия от мед – вероятно онова голямо влечуго, наречено адисешен, което великаните от древността извадили по съвет на Вишну от млечното море, за да си доставят амурдон, сладкото питие на безсмъртието.

Браминът се изкачи бързо по стълбите, бутна тежката врата на пагодата, обкована с позеленели медени плочи, и ги въведе, като затвори вратата с огромно резе.

– Намирате се в храма на четвъртото превъплъщение на Вишну – каза. – Никой индус не ще посмее да влезе без мое разрешение.

– Сипаите са на служба на английското правителство – забележи ТремалНаик.

– Но си остават индийци – отвърна свещеникът.

Храмът бе почти лишен от украса, но по средата се издигаше чудовищно животно от позлатен метал – наполовина човек, наполовина лъв; представляваше Вишну в четвъртото му превъплъщение, когато бе получил от Брама предимството да остане неуязвим от боговете, от хората и от животните.

Браминът докосна статуята и една пружина, скрита в корема на чудовището, отвори вратичка, през която можеше да мине един човек. Той побутна двамата индийци и им каза:

– Тук ще бъдете в безопасност, никой няма да ви открие. Вътрешността на лъва с човешка глава беше куха и имаше място да се разположат спокойно двама души. От очите на чудовището, изработени от прозрачна материя, влизаше достатъчно светлина. Двамата индийци се повдигнаха на пръсти и през тези очи можаха съвсем ясно да видят не само стените на пагодата, но и вратата в края на стълбите. Старият тхуг направи жест на задоволство.

– Ще можем да наблюдаваме онова, което ще се случи в пагодата.

– Нямах ли доверие в брамина? – попита ТремалНаик.

– Имам – отвърна Мох. – Брамините мразят англичаните, защото са подтисниците на Индия, но мразят и сипаите, които са приели да им служат и да бъдат съюзници на бялата раса. Той е обещал да ни спаси и макар да не знае причините за нашето бягство, ще удържи обещанието си.

– А смяташ ли, че сипаите ще ни оставят намира?

– Не се надявам. Ако са открили следите ни, те ще обсадят пагодата, дори биха дръзнали да нахлуят в нея, но кой би предположил, че се крием в търбуха на това животно?

– И така да е, ще обсадят пагодата и ще ни попречат да излезем – рече ТремалНаик.

– Ще им омръзне.

– А през това време капитанът ще замине за Раймангал. Мох се замисли.

– Вярно е – прошепна, – ако замине, ще бъде катастрофа за всички последователи на Кали.

– Може би и смъртта на момичето, което обичам – каза

ТремалНаик със задавена въздишка. – Не, този човек не трябва да замине: трябва да го убия, за да изтръгна от смъртта Девата на пагодата.

– Може би ще отложи заминаването си до завръщането на сипаите.

– Кой може да каже това?

– Никой, но предполагам.

– Но ако замине?

Старият Мох замълча, понеже не знаеше какво да отговори. Изведнъж се удари по челото и извика:

– Забравихме светия факир Нимпор! Този човек може да ни спаси.

– По какъв начин?

– Не знам, но имам голямо доверие в стария Нимпор. Той е почитан факир, всички останали секти факири го слушат, затова може всичко. Нека го уведомим за опасното ни положение и ще видиш, че ще намери начин да ни изведе оттук.

– А кой ще се нагърби да го извести?

– Браминът.

В този миг силен удар отвън събуди ехото в цялата пагода.

– Сипаите!... – възкликна старият тхуг и потръпна.

– Тихо! – каза ТремалНаик.

## XVII. Празникът на кравите

Браминът очакваше това посещение, защото още при първото почукване на пагодата той излезе иззад някакъв параван, където се молеше и бързо се насочи към вратата.

ТремалНаик и Мох дебнеха всяко негово движение зад прозрачните очи на чудовището. Свещеникът издърпа голямото резе и бавно отвори вратата, но остана с широко разперени ръце, за да попречи влизането в пагодата. Появиха се четирима сипаи с пушки, предвождани от един сержант, в когото ТремалНаик и другарят му веднага познаха Бхарата.

– Какво желаете? – попита браминът, като се престори на крайно изненадан.

Като се сблъскаха с този свещеник, принадлежащ към тъй високопоставена каста, петимата индийци се смутиха, но сержантът се окопоти пръв и каза:

– Прости, свети отче, за безпокойството. Вместо теб смятах да срещна един от ония двама мъже, които преследваме упорито от снощи.

– И идвате да ги търсите в тази пагода? – попита браминът с



нарастваща изненада.

– Подозираме, че са се укрили тук – каза Бхарата. – Вървахме по следите им и ако не сме ги объркали с други, ония двама души трябва да са наблизил до пагодата.

– Тук никой не е влизал.

– Сигурен ли си в това, което казваш?

– Не съм видял никой, така че можете да си ходите и да търсите другаде.

С тези думи понечи да затвори вратата на пагодата. Но Бхарата, който не беше убеден от чутото, му попречи. Браминът свъси чело.

– Ти дръзваш?... – каза.

– Не дръзвам нищо – отвърна сержантът с твърд тон. – Търся ония двама души и нищо повече.

– Какво искаш?

– Да огледам пагодата.

– Въоръжени хора да влязат в един храм на Вишну, богахранител, когото всички индуси почитат?

– Ще оставим огнестрелното оръжие навън, ако така ти изнася, но ще влезем

– Добре – отвърна браминът, страхувайки се че една по-нататъшна съпротива може да засили съмненията на сержанта.

– Благодаря – отговори Бхарата.

Накара хората си да оставят огнестрелното оръжие, после се обърна към втора група сипаи, останали в началото на стълбите и каза: – Заобиколете пагодата и ако видите някой да бяга, открийте огън.

След тези думи влезе с четирима други, като държеше ръка върху сабята си, готов за всяка изненада. Пагодата нямаше скривалища за претърсване, нито стаи, обитавани от брамина. Но петимата сипаи разгледаха грижливо всеки ъгъл, почукаха по плочите на пода, за да се уверят че отдолу няма подземие, накрая спряха пред чудовищната статуя на бога. Може би Бхарата би искал да се увери дали е куха, но не посмя да извърши подобно осквернение. Той също беше индиец и макар от много години да се намираше на служба при капитана, не беше се отказал от религията си.

– Ти ме уверяваш, че никой не е влизал в тази пагода? – попита отново сержантът.

– Никой – отговори спокойно свещеникът.

– И все пак ония двама души трябва да са се укрили някъде тук.

– Търси ги.

– В това бъди сигурен. Сбогом, отче на Брама.

Петимата сипаи хвърлиха последен поглед наоколо. и без да бързат, си отидоха. Браминът почака да се отдалечат, после затвори вратата и като обиколи храма, застана да наблюдава през един отвор, скрит зад една слонска глава, изваяна от черен камък.

– Аха! – промълви скоро след това. – подготвят се да обсадят пагодата. Добре, ние също ще бъдем търпеливи като вас, дето сте се продали на расата, която подтиска страната ни.

Напусна наблюдателницата си и се запъти към статуята на божеството. Натисна пружината и зад вратичката веднага се появиха главите на ТремалНаик и стария тхуг.

– Засега няма от какво да се страхувате – каза браминът

– Отидоха ли си? – попита ТремалНаик, който си пое дълбоко дъх.

– Не, обсаждат пагодата.

– Още ли подозират нещо?

– Страхувам се, че да.

– Смяташ ли, че скоро ще си отидат?

– Съмнявам се.

– Нямах ли начин да улесниш бягството ни.

– Никакъв.

– Няма ли някакво подземие, свързано с гората? – попита Мох.

– Тази пагода няма.

– И все пак трябва да се измъкнем – каза ТремалНаик. – Очакват ни другаде.

– Ако се покажете навън, ония изменници ще ви хванат.

– Чуй ме – каза старият тхуг, – имаш ли някое доверено лице?

– Да, едно момче, което ми носи храна.

– Кога ще дойде?

– Скоро.

– Познава ли индийската част на града?

– Там е родено.

– Трябва да иде да потърси един факир, на име Нимпор. Този, факир е наш приятел и ще ни спаси.

– Къде се намира?

– В пагодата на Кризма, Наричат го Факирът с цветето, понеже държи постоянно едно растение в лявата си ръка.

– Ще пратя да го потърсят – каза браминът. – Какво да му кажат?

– Че двамата му приятели, ТремалНаик и Мох, са обсадени в тази пагода от сипаите, водени от сержанта на капитан Макферсън.

– Още преди да се стъмни ще имате новини от вашия факир, обещавам ви – каза браминът.

Донесе им съд, пълен с варен ориз и риба, разхладително питие и няколко банана, дребни и сладки, които тук са предпочитаната, храна на мъдреците и свещениците на Брама, поради което това бананово дърво се нарича от сегашните ботаници *musa sapientium*. ТремалНаик и старият тхуг бързо излапаха храната, защото не бяха слагали нищо в устата си от предишния ден, поставиха камите си под ръка и се унесоха в сладък сън. Така прекараха няколко часа, когато пружината на вратичката отскочи и ги разбуди. Мракът бе навлязъл вече в търбуха на божеството, но щом вратичката, се отвори навлезе достатъчно светлина, за да различат усмихнатото лице на брамина.

– Момчето току-що се върна и каза, че тази вечер вашият факир ще ви освободи.

– Как?

– Това не знам, но ми е дал нареждане да осветя храма и да се подготвя да приема някакво шествие за празника на кравите. Вчера във всички къщи на индийския град са чествували първия ден на този празник. Струва ми се, че вече предугаждам плана на вашия факир – каза браминът.

– Какво по-точно?

– Да ви изведе оттук заедно с божеството, което ще облеят с водите на Ганг.

– Знае ли Нимпор, че се намираме в божеството?

– Момчето му е казало.

– Сигурно вече е късно – каза старият тхуг.

– Слънцето залазва.

– А сипаите?

Още са отвън, но ще ги излъжем – отвърна свещеникът.

– А няма ли да попречат на празненството?

– Нека дръзнат, ако смеят. Никой, дори английските власти не могат да ни попречат да чествуваме празниците си. Отивам на кубето да следя за пристигането на факира и последователите му.

Слънцето вече се потапяше в океан от огън и последните му зари възпламениха свещените води на Ганг и безбройните пагоди, издигащи се сред гъстата зеленина. Ята от марабу, зловещите птици, които дебнат пътя на трупове, поели към рая на своите божества, гарвани, щъркели и патици се виеха в бистрия въздух. А по реката грациозно се плъзгаха всякакви лодки, от които се издигаха монотонните напеви на техните

гребци.

След като остана дълго да гледа към реката и близките оризища, натежали от плод, браминът спря погледа си към няколко колиби, наполовина скрити от гъстия ред палмови дървета. Дълга черна ивица от хора се виеше между тях и бавно приближаваше. От високо приличаше на колона от мравки. „Те са“ – рече си браминът. Не измина много време и от далечината се разнесе глъчка. Чуваха се човешки викове, смесени с високите звуци на тамтам, барабаните и тръбите. „Идват“ – зарадва се браминът. Наведе се от парапета на кубето и погледна към сипаите. Те също бяха чули далечния шум, напуснали бяха набързо стъкмените навети от клони и бързо се бяха въоръжили, очакващи всякаква изненада.

– Време е да призова вярващите – прошепна браминът. Качи се на едно от четирите кубета и с дървен чук, обвит в гъон, почна да удря с все сила по един огромен, металически гонг.

Звучният диск издаде силен звън, които разсече тишината наоколо и отекна в близките горички и оризища. Браминът продължи да удря, докато видя да прииждат индийци от близкото село, затулено сред палмовите гори, после слезе в пагодата и отвори вратата.

Придружен от двама сипаи, Бхарата вече беше на стълбите.

– Какво става? – попита той брамина.

– Приготовляваме се да чествуваме празника на кравите – отвърна свещеникът. – Не чуваш ли мученето им?

– Много хора ли ще влязат в пагодата?

– Сигурно.

– Това няма да позволя.

Браминът скръсти ръце на гърдите си и като изгледа сержанта с полузатворени очи, му каза със спокоен глас:

– Откога сипаите и правителството, което им плаща, си позволяват да пречат на церемониите на индусите?

– В пагодата се крият двама души и могат да се измъкнат помежду тълпата – отвърна Бхарата.

– Потърси ги преди верните последователи на Вишну да са тук.

– Не знам къде да ги търся.

– Нито аз.

После, без да обръща внимание на сержанта, се обърна към селяните, повикани от гонга.

– Запалете празничния огън! – каза им.

– Няма да позволя на тези хора да навлязат в пагодата – каза Бхарата.

– Опитай се – отговори браминът, обърна се и се прибра в храма.

Междувременно селяните бяха запалили голям огън в началото на стълбите и се бяха върнали в колибите си да вземат тигани, ориз и мляко, за да приготвят празничната трапеза.

Тази церемония се спазва най-строго от индусите и трае два дни. През първия ден празникът се чествува в къщи. Поставят се да врят тигани с мляко и ориз и от начина, по който кашата ври, се правят предсказания. Но преди това още огнището бива пречистено с кравешки тор. След сваряването си оризът се раздава на членовете на семейството и на всички ония, които са присъствували. Вторият ден пък се казва празник на кравите, животни, които се считат за свещени, и се извършва на открито. Взимат се няколко животни, на които позлатяват рогата, после ги водят на процесия из нивите, като пред тях и зад тях върви многолюдие от свирачи, факири, змиеукротители, баядерки и свещеници, на които се раздава ориз с мляко пред пагодите.

След като нахранят кравите, заколват едно животно, независимо дали е кон, вол, тигър или обикновен плъх, но след като са го пуснали на свобода, за да видят каква посока ще поеме и от това да направят пророкувания. По време на церемонията и свещениците правят предсказания за бъдещи събития, а другите участници си разменят подаръци и пожелания за празника.

Големите съдове с мляко вече вряха, когато шествието, водено от Нимпор, стигна пред пагодата. Състоеше се от около петстотин души пъстра тълпа. Първо се задаваха две редици нартаки, тоест танцовачки от пагодите – красиви момичета, отрупани с огърлици и гривни от злато и сребро и вплетени цветя с косите; после идваха свирачите, които отчаяно надуваха флейти, наречени банзи, които вместо в устата индийците поставят в носа си. Не липсваха и свирачи на барабани и големите тъпани хаук, украсени с конски опашки и пера и които изваждат само за религиозните празненства.

Почти тичайки, тълпата се насочи с викове към пагодата, като тласкаше напред кравите, за които бе запазено млякото с ориз. Пред стълбището се образува широк полукръг от хора, които принудиха Бхарата и хората му да отстъпят. При знак от факира Нимпор танцовачките се втурнаха в празното пространство и докато оркестърът удвои шума си, започнаха танците си на светлината на безброй факли, запалени от факирите. Нимпор ги изчака да свършат и докато факирите водеха кравите пред котлите с мляко и ориз, изкачи се по стълбите на храма и спря до брамина, който стоеше изправен пред вратата.

– Свещенико на Брама – каза му с поклон, – смиреният факир се обръща към теб, за да получи разрешение да изнесе в процесия статуята на Вишну, която ти почиташ в пагодата си. Всички факири, които ме последваха, желаят да я благословят в свещените води на Ганг.

– Факирите са свети хора – каза браминът, – и ако това е желанието им, да влязат в пагодата и отнесат до брега на реката статуята на божеството.

– Не – каза един глас край тях. – Никой няма да влезе в пагодата, освен брамина.

Факирът се извърна и видя пред себе си Бхарата.

– Кой си ти? – попита го.

– Виждаш, сержант от сипаите.

– Да, вярно, един индиец, който е продал услугите си на подтисниците на Индия! – каза Нимпор с ирония.

– Внимавай, факире! Езикът ти е много остър.

Нимпор се обърна и като показа тълпата на сержанта, изпълнила площада пред пагодата, каза със заплашителен глас:

– Виж!... Почти всички са факири, а ти знаеш, че не се страхуват от смъртта! Ако им забраниш да влязат в пагодата, ще освирепеят като тигри. Никой няма право да пречи на религиозните ни церемонии, нито англичаните, и няма да търпим твоите сипаи да попречат на празника ни. А ако искаш, преброй нашите вярващи: те са петстотин, а ти едва имаш дванадесетина души.

Бхарата счете за разумно да не отговори. Знаеше, че факирите няма да отстъпят пред дванадесет пушки и хората няма дълго да издържат на напора на толкова фанатици. Махна презрително и се оттегли от другата страна на стълбите.

Нимпор бе готов да се възползува от това отстъпление. Вдигна здравата си ръка и веднага двадесет факири изкачиха стълбите и влязоха в пагодата. Бяха здравеняци, въоръжени с железни прътове, които всеки момент можеха да се превърнат в оръжие против сержанта и сипаите му, ако се опитаха да попречат на намеренията им. Статуята на божеството бе повдигната и изкарана на открито. Останалите навън факири поздравиха появата на превъплъщението на Вишну с оглушителни викове, а през същото време свирачите надуваха до бога инструментите си и удряха бясно по тъпаните. Танцовачките също подхванаха танците си.

– Напред! – изкомандва Нимпор с властен глас.

Като поддържаша огромното бронзово животно на прътовете си.

двадесетте факири слязоха по стълбите и се запътиха към брега на Ганг, предвождани от танцувачките, свирачите, змиеукротителите и шумната тълпа.

Понеже не можеха да предположат, че в корема на статуята се крият двамата им врагове, Бхарата и сипаите не напуснаха района на пагодата, убедени че браминът ги крие в някакво подземие.

Щастлив от успеха на плана си, Нимпор поведе тълпата към един обрасъл с тръстики край на брега. С енергичен жест заповяда на танцувачките и свирачите да спрат на петдесет крачки от свещената река, после остави да продължат само двадесетте доверени носачи до мястото, обрасло с тръстики и широки лотосови листа. Божеството бе поставено в плитчината така, че водите да мият само основата му, после Нимпор бързо затърси бутона, който отваря вратичката. Междувременно двадесетте факира бяха образували кръг около статуята, за да прикрият всяко действие на Нимпор. След няколко секунди вратичката отскочи.

– Бързо излизайте! – каза светият факир. ТремалНаик и тхугът, притеснени докрай в неудобния си затвор, бързо се измъкнаха и скочиха между тръстиките.

– Върнете се в пагодата – каза Нимпор на факирите. – Божеството вече бе целунато от свещените вълни на реката.

Двадесетимата мъже вдигнаха отново на прътите чудовищната статуя и се върнаха при музикантите и танцувачките.

## XVIII. Твърде късно

Нимпор се беше свил на брега, до самата вода, уж се къпе. Щом шествието се отдалечи, стана и каза:

– Бързо, елате!...

ТремалНаик и старият тхуг го последваха и тримата достигнаха до един гъсталак.

– Благодарим ти за намесата – каза му ТремалНаик. – Ако не беше ти, все още щяхме да сме в корема на Вишну.

– Оставете благодарностите, а да се занимаем с капитана – отвърна Нимпор.

– Имаш ли новини за него? – попита Мох.

– Да, лоши за вас и Суйодхана.

– Говори – рече ТремалНаик.

– Страхувам се, че утре сутринта заминава за Раймангал.

– Велики Шива! – възкликна ТремалНаик и прибледня.

– Днес „Корнуел“, който трябва да го откара за граничните райони, беше под пара.

– Кой ти каза?

– Хидер.

– Тогава всичко е загубено.

– Още не знам. Трябва да отскочим в Калкута и да се уверим, че наистина заминава.

– Да не губим минута. Къде е закотвен корабът?

– До форт Уйлям.

– Трябва веднага да отидем.

– Далече е – отбеляза старият тхуг.

– Наблизо ви чака вашата лодка – каза факирът.

– Спасиха ли се нашите хора?

– Да.

– Да тръгваме – каза ТремалНаик. – Ако „Корнуел“ е заминал, аз губя моята Ада, но вие ще загубите Суйодхана и всички шефове на вашата секта.

Тримата мъже се впуснаха покрай брега на реката, а в далечината звучаха още тръбите и барабаните на шествието. Триста метра по-нататък те намериха лодката, скрита сред тръстиките и пазена от шест гребци.

– Видяхте ли някой да се навърта насам? – попита ги старият тхуг.

– Никой – отвърнаха гребците.

– Смятате ли, че можем да стигнем до форт Уйлям преди изгрев? – попита ТремалНаик.

– Може би, ако напрегнем сили – каза един от индийците

– Петдесет рупии ако успеете – рече факирът.

– Благодаря, стига ни благословията ви – отвърнаха тхуги Лодката се откъсна от брега и се спусна по течението като стрела. Мох застана на кормилото, а до него седнаха ТремалНаик и факирът. Понеже по този час притокът Хугли бе пуст, лодката можеше да се движи без страх, че ще срещне някого, но кормчията трябваше да внимава и описва големи завои, поради чести плитчини по тия места.

Докато тхугите гребяха все по-силно, та чак мускулите им щяха да изскочат, ТремалНаик и факирът подновиха разговора си.

– Значи ти видя Хидер – рече ловецът от Черната джунгла.

– Да, днес, преди да получа известието от брамина.

– Съвсем сигурен ли е, че капитанът ще тръгне призори?



– Има всички основания да вярва – отвърна факирът. – Вчера видях да товарят две роти бенгалски пехотинци, две оръдия и голямо количество боеприпаси и храна. Освен това, по обяд машината била запалена.

– Капитанът бил ли е на борда?

– Не можа да ми каже.

– Двамата ни сподвижници още ли са на фрегатата?

– Да.

– Те ще помогнат много – каза ТремалНаик.

– Какво имаш предвид?

– Да се кача на фрегатата.

– На кораба ли искаш да го убиеш?

– Не виждам друг начин, особено сега...

– Но няма да е така лесно – каза факирът.

– Готов съм на всичко – отвърна ТремалНаик с решителност в гласа.

– Англичаните не се шегуват, особено с нас, индийците.

– Знам.

– И вярваш, че ако убиеш капитана, експедицията ще пропадне?

– Да, защото той е душата на начинанието.

– А ако корабът е тръгнал?

– Тогава ще ида да чакам капитана в Раймангал.

– А знаеш ли, че канонерката, на която е Хидер, също се готви за заминаване?

– За къде?

– За Цейлон.

– Е, и какво?

– Трябва да тръгне утре вечер.

– Не те разбирам.

– Искам да кажа, че в случай, че „Корнуел“ е заминал, ти можеш да се качиш на „Девоншайр“ и да я напуснеш при устието на реката. Канонерката е много по-бърза от фрегатата.

– Ще мога ли да се кача на нея

– За това ще има грижа Хидер

Докато разговаряха, лодката продължаваше да се спуска по Ганг с нарастваща бързина. Вече бе отминала индийската част на града и сега минаваше покрай европейския град, когато зората изведнъж завладя небето и отне от блясъка на звездите. Екипажите на многобройните съдове край брега почваха да се разбудят. Сред гората от мачти, въжета и платна се появяваха хора, които протягаха ръце, а тук-там някоя

монотонна песничка се издигаше към спокойното небе.

ТремалНаик се беше изправил и погледът му бе прикован към внушителната снага на форт Уйлям, която изпъкваше в полумрака.

– Къде е фрегата? – попита той настървено.

Факирът също се бе изправил и жадно оглеждаше брега с малките си, огнени очи.

– Виж там, пред втория шлюз на форта! – викна му изведнъж.

ТремалНаик погледна в указаната посока и видя пред шлюза, свързан с рововете на форта, една фрегата с издължена форма, но тъй много натоварена, че кърмата ѝ наполовина газеше във водата. Гъст дим, примесен с искри, излизаше от комина ѝ, образувайки огромен чадър над нея. При първите утринни зари на палубата ѝ личаха множество войници и моряци да търкалят бурета и сандъци, да издърпват въжетата, вече откачени от брега, а други навиваха макаратата на котвата. Още от пръв поглед се разбираше, че корабът се готвеше да отплува.

ТремалНаик нададе вик на ранен звяр.

– Ще ми избяга!... Бързо, или всичко е загубено!... Факирът направи гневно движение, после се отпусна на пейката.

– Твърде късно!... Суйодхана е загубен!... – мълвеше.

239

Шестимата тхуги удвоиха усилията си и лодката се понесе над водата.

– Бързо!... Бързо!... – викаше ТремалНаик извън себе си.

– Излишно е – каза неочаквано старият тхуг и отпусна кормилото.

Фрегата в този момент напускаше кея и величествено навлизаше в реката, бълвайки дим. Гребците на лодката, капнали от дългото гребане, също отпуснаха веслата и загледаха със зъл поглед кораба, който минаваше съвсем близо до тях. Изведнъж те видяха ТремалНаик да се хвърля към една пушка, оставена на пейката на кърмата, да я зарежда и насочва към кораба. На командния мостик се бе появил човек, когото ловецът от Черната джунгла бе познал веднага.

– Той е!... Капитанът! – извика с пресипнал глас.

Вече се канеше да стреля, когато факирът му издърпа грубо оружието.

– Що за глупост! – каза му. – Всички ли искаш да загинем? ТремалНаик се обърна към него със свити пестници и пламнали очи.

– Не го ли видя? – каза.

– Видях го – отговори Нимпор спокойно.

– Щях да го убия.

– А ако не беше улучил? – попита факирът. – Сега всичко щеше да е загубено.

– Вярно – промълви ТремалНаик.

– Затова пък сега още имаш възможност да спасиш братята си в Раймангал – продължи старият факир. – Забрави ли Хидер? Той ни чака на „Девоншайр“.

ТремалНаик не отговори, изглеждаше посьрнал.

– Към брега! – заповяда Нимпор.

Лодката обърна на борт и пое бавно срещу течението, като се насочи към кея. Вече се канеше дъ спре на едно място, посочено от факира, когато един моряк, скрит дотогава зад купчина от сандъци и бъчви, се стрелна към брега и извика:

– Бързо, слизайте!

Беше Хидер, квартирмайсторът на „Девоншайр“. При този глас ТремалНаик веднага се изправи и с тигров скок скочи на стъпалата на кея.

– Замина! – викна в лицето му.

– Знам – отговори Хидер.

– Но твоята канонерка също трябва да замине, нали?

– Да, довечера, в полунощ.

– Тогава все още имаме време.

– Какво искаш да кажеш? – попита Учуден квартирмайсторът.

– Че можем да настигнем „Корнуел“.

– Как.

– С „Девоншайр“ – отвърна ТремалНаик с решителен тон. Хидер го изгледа без да отговори. Помисли си, че събеседникът му е полудял.

– Разбра ли ме? – попита настойчиво ловецът от Черната джунгла.

– Не, заклевам се.

– Не е ли твоята канонерка по-бърза от фрегатата?

– Така е.

– Тогава ще настигнем кораба на капитана и ще го потопим.

– Да потопим фрегатата? Чуваш ли се?

– Смяташ, че е невъзможно?

– Поне крайно трудно, а и не аз командувам „Девоншайр“. Ако опитам подобно нещо, комендантът би ме оковал.

– Това няма да се случи, имам план. Колко сподвижници имаме на борда на канонерката?

– Шестима сме.

– А колко наброява целият екипаж?

- Тридесет и двама.
- Трябва да качим още десет сподвижници.
- Невъзможно е!
- Всичко е възможно, когато човек го желае – каза факирът, който бе присъствувал на разговора.
- Кажете ми как да ги кача и ще се подчиня – рече Хидер. – Готов съм да опитам всичко, за да спася братята си в Раймангал.
- Какво товари сега „Девоншайр“ – попита ТремалНаик.

\* \* \*

**Тук липсва текст – един лист. Дефект на издателството.**

\* \* \*

## XIX. Англичани и удушвачи

- Всички са готови. При първия сигнал ще се нахвърлят срещу англичаните.
- Трябва да действуваме предпазливо. Тези хора са способни да възпламенят барута и да вдигнат във въздуха приятели и неприятели.
- Кога ще нанесем удара?
- Тази нощ, след като дам опиващо питие на капитана.
- Какво да правим междувременно?
- Ще пратиш двама души да завземат пирамидите с оръжието, после ще чакаш в машинното отделение с двамата огньари. Ще имаме нужда от твоята ловкост.
- Не за пръв път работя при казаните.
- Добре, аз започвам да действувам.
- Хидер отново се качи на палубата и отправи поглед към мостика. Капитанът се разхождаше напред-назад с ръце, скръстени на гърдите и пушеше цигара.
- Бедният капитан! – промълви удушвачът. – Не заслужаваш такава лоша шега, но... Друг на мое място вместо да ти даде опият, направо щеше да ти сипе силна отрова.

Насочи се към кърмата, незабелязано слезе под палубата и спря пред кабината на коменданта. Вратата беше притворена; бутна я и се намери в стая от шест квадратни метра, тапицирана в червено и елегантно мебелирана. На една масичка видя кристално шише, пълно с лимонада.

Сатанинска усмивка плъзна по устните му. Сети се, че всяка сутрин бутилката беше празна – преди да си легне капитанът я изпиваше. Мушна ръка в пазвата си и извади малко шишенце с червеникава течност. Помириса я няколко пъти, после капна три капки в шишето. Лимонадата кипна и стана червена, но бързо възвърна първоначалния си цвят. „Ще спи три дни – помисли си тхугът. – А сега да ида при приятелите.“

Излезе от стаята и през една вратичка се отправи към трюма. Под кърмата се чу леко скърцане, сякаш някой зареждаше оръжието си.

– ТремалНаик! – повика тхугът.

– Ти ли си, Хидер? – попита един задавен глас. – Отваряй, че тук се задушаваме.

Тхугът взе от един ъгъл фенер, предварително скрит, запали го и се приближи до десетте бъчви, поставени една до друга. Извади капациите и десетимата удушвачи, полузадушени, с изтръпнали крайници и лъснали от пот, поради горещината тук долу, излязоха. ТремалНаик се спусна към Хидер.

– Къде е „Корнуел“?

– Бърза към морето.

– Има ли надежда да го настигнем?

– Да, ако „Девоншайр“ усили хода си.

– Трябва да го нападнем, иначе ще загубя моята Ада.

– Но преди това трябва да завладеем канонерката.

– Знам. Имаш ли план?

– Да.

– Говори бързо, изгарям от нетърпение. Тежко ни, ако не настигнем „Корнуел“!

– Успокой се, ТремалНаик. Надеждата още не е загубена.

– Каж ми какъв е плана ти?

– Преди всичко ще завладеем машинното.

– Имаме ли привърженици при котлите?

– Трима, все огняри. Като станем четирима няма да ни е трудно да обезвредим механика.

– А после?

– После ще ида да видя дали капитанът е изпил наркотика, който сипах в лимонадата му. Тогава вие ще бъдете готови и при първото изсвирване ще се качите на палубата. Изненадани, англичаните ще се предадат.

– Въръжени ли са?

– Имат само ножове.

– Да побързаме.

– Готов съм. Отивам да завържа механика.

Загаси фенера, върна се на палубата, точно когато капитанът напусна мостика. „Всичко върви добре“ – каза си тхугът, като го видя да се насочва към кабината си. Напълни лулата си и се отправи към машинното отделение. Тримата привърженици бяха по местата си пред пещите и тихо си говореха. Механикът пушеше, седнал на една пейка и четеше малка книжка. С бръз поглед Хидер предупреди хората си да бъдат готови и се приближи до фенера, окачен на свода, точно над главата на механика.

– Позволете ми, мистър Кътингън, да запаля лулата си – каза му Хидер. – Горещ духа лош вятър и огънчето ми гасне.

– С удоволствие – каза механикът.

Изправи се, за да отстъпи, но в същия миг удущвачът го стисна за гърлото тъй силно, че оня не можа да издаде и най-слаб звук, после го залепи с гръб към пейката.

– Милост! – успя да заекне бедният човечец, който започна да посинява под железния юмрук на Хидер.

– Мълчи, за да не ти се случи нещо лошо – каза му.

При един негов знак огнярите го завързаха, запушиха устата му и го завлякоха зад една купчина с въглища.

– Никой да не го докосва – каза Хидер. – А сега да идем да видим дали капитанът е изпил наркотика си.

– А ние? – попитаха огнярите.

– Нито крачка оттук.

Хидер запали лулата си и спокойно тръгна по стълбата.

Канонерката се плъзгаше между два пусти бряга и носът цепеше затлачените с растителност води. Моряците бяха на палубата и гледаха разсеяно течението, като си приказваха и пушеха. Офицерът на вахта се разхождаше и разговаряше с главния топчия. Доволен, Хидер весело потри ръце, върна се на кърмата и се спусна по стълбите на пръсти. Допря ухо на кабината на коменданта и чу звучно хъркане. Завъртя дръжката на вратата и влезе, като не забрави да извади камата си от пояса за всеки случай. Капитанът бе изпил цялото шише с лимонада и спеше дълбоко. „Няма и топ да го събуди“ – каза си. Излезе от кабината и отново слезе в трюма. ТрёмалНаик и другарите му го чакаха с револвери в ръка.

– Какво става? – попита ловецът от Черната джунгла и скочи на крака.

– Машинното отделение е наше, а капитанът изпи наркотика – отговори Хидер.

– А екипажът?

– Всички са на палубата, без оръжие.

– Да се качваме.

– Полека, приятели. Трябва да поставим моряците между два огъня, за да им попречим да се барикадират в предната част на носа. Ти, ТремалНаик, остани тук с пет души, а аз с другите ще отида в общото помещение. При първия изстрел качете се на палубата.

– Ясно.

Хидер стисна револвер в дясната си ръка и секира в лявата и прекося трюма, отрупан с разглобени оръдия, бурета и бъчви. Петима тхуги го последваха. От трюма малкият отряд премина през общото помещение и изкачи стълбата.

– Пригответе оръжието си, ще открием непрекъснат огън.

Шестимата мъже връхлетяха на палубата с диви викове. Екипажът се спусна към носа, без да разбира какво става. Отекна изстрел и повали главният топчия.

– Кали!... Кали! – крещяха тхугите.

Това беше бойния вик на тхугите, последван от градушка от куршуми. Няколко души се търколиха на палубата. Другите, изненадани и изплашени от това внезапно нападение, се хвърлиха към кърмата с викове на ужас.

– Кали!... Кали!... – отвърнаха им викове от кърмата. ТремалНаик и хората му изскочиха с револвери в едната ръка и камии – в другата. Изтрещяха няколко изстрела. Настъпи неопишуема бъркотия на борда на канонерката, която лишена от кормчия, плуваше напреки на течението. Хванати между два огъня, англичаните загубиха ума си. За щастие, офицерът на вахта не бе още убит. С един скок скочи от долния мостик със сабя в ръка.

– След мен, моряци! – викна.

Англичаните в миг се групираха около него и се втурнаха към кърмата с ножове, брадви и прътове. Сблъсъкът бе ужасен, ТремалНаик и хората му бяха отблъснати от тази човешка вълна. Офицерът на вахта завзе оръдието, но победата му трая кратко. Сега Хидер нападна с неговите хора откъм гърба.

– Господин лейтенант! – викна с револвер, насочен към него.

– Какво искаш, нещастнико – ревно офицерът.

– Предайте се и кълна ви се, че няма да падне косъм нито от вашата

глава, нито от тази на моряците ви.

– Не!

– Предупреждавам ви, че имаме по петдесет куршума всеки един. Всяка съпротива ще бъде излишна.

– Ас нас какво ще правите?

– Ще ви натоварим в лодките и оставим свободни да отплувате към който бряг искате.

– Ас канонерката какво искаш да правиш?

– Не мога да ви кажа. Хайде, предайте се, или ще командвам огън.

– Да се предадем, лейтенант! – викнаха моряците, които виждаха положението си.

След кратко колебание лейтенантът счупи сабята си и я хвърли в реката. Удушвачите се нахвърлиха на моряците, обезоръжиха ги и ги натикаха в две спасителни лодки, като вътре поставиха спящия капитан и завързания механик.

– На добър час! – викна Хидер.

– Ако те хвана, ще те обеса! – отвърна му лейтенантът и му се закачи с юмрук.

– Както ви е угодно.

Канонерката продължи своя курс, докато двете лодки се насочваха към брега на реката.

## XX. На борда на „Корнуел“

Най-трудното бе извършено. Сега трябваше да догонят с пълна пара фрегатата, която имаше преднина от петнадесет часа, и да я настигнат или при устието на реката, или в морето, за да поставят в действие втория план, не по-малко дързък и опасен, замислен от ловеца на Черната джунгла.

След като разчистиха палубата от трупове и дадоха първа помощ на ранените, които за щастие не бяха много, ТремалНаик се изкачи на горния мостик с Хидер, а един моряк се настани с голям бинокъл високо на мачтата. При повика на новия комендант Удаипур, който водеше кораба, изскочи от кабината си и се стрелна към мостика.

– Трябва да летим, Удаипур – каза ТремалНаик.

– Пещите са натъпкани с въглища, капитане. Налягането е достигнало връхната си точка.

– Не стига. Трябва да догоним „Корнуел“.



- Натовари буталата с пет атмосфери – каза Хидер.
- Рисуваме да избухнем – рече Удаипур.
- Няма значение, изпълнявай!

Машинистът се втурна към машинното отделение.

Канонерката летеше като птица. Стълбове чер дим, примесен с искри, излизаше от тесния комин, парата свистеше в котлите с такава сила, че корабът скърцаше от носа до кърмата и цепеше водата, която се издигаше до борда му.

- Десет възли и пет десети – съобщи морякът.
- Скоростта ни е като на най-бързите морски изстребители – каза квартирмайсторът.
- Ще настигнем ли фрегатата? – попита ТремалНаик.
- Надявам се.
- На реката ли?
- Не, в морето. Между Калкута и залива има само сто двадесет и пет километра.

– Каква е скоростта на фрегатата?  
– Шест възли в час при спокойно море. Много е стара и товарът ѝ не е малко.

- Не искам да стигне до Раймангал.
- В такъв случай какво ще направиш?
- Ако трябва ще командувам абордаж.
- Решителен си ти, ТремалНаик – каза Хидер усмихнат.
- Налага се. Нужна ми е главата на капитана.
- Но се излагаш на голяма опасност.
- Знам, Хидер.
- Все още ли обичаш Девата на пагодата?
- Ако тя загине, ще се убия, тъй силна е любовта ми.
- Съчувствувам ти – каза Хидер и впери поглед в него, сякаш искаше да му каже и други неща, после въздъхна и се отправи към носа.

Канонерката продължаваше да цепи водите с неудържим устрем. Двата бряга бягаха от двете ѝ страни, като показваха набързо горички, тресавища, обрасли с тръстика и пожълтjала трева, блатисти оризища, грозни села, затънали в зловонни води и гъста растителност. Тук за неаклиматизирания европеец и най-краткият престой може да бъде фатален.

В четири часа канонерката мина покрай ДаямъндХарбър, малко пристанище до устието на Хугли, където корабите получават последна поща. Виждаше се само една бяла къщичка, заобиколена от шест

кокосови палми. Най-отпред личеше мачтата на сигналите, на чийто връх се вееше английското знаме. Бреговете на реката бързо се разширяваха и снижаваха, почти до нивото на водата. В далечината се очерта големият остров Сангор, който бележи границата между водите на реката и тези на морето.

– Морето! – викна морякът от гротмачтата.

Стреснат от този вик, който го откъсна от мрачните му мисли, ТремалНаик се затича към носа, а моряците почнаха да се катерят по въжетата. Всички погледи се насочиха към пясъчните плитчини, ония крайно опасни пространства, които се вдаваха в морето. Никакъв кораб не се виждаше на хоризонта, нито откъм Сангор, нито отвъд острова, никаква светлинка не блещукаше в полумрака. От гърдите на ТремалНаик се изтръгна яростен вик:

– Наблюдателю, виждате ли нещо? – обърна се той към моряка, засанал в бурето на върха на гротмачтата.

– Нищо още, капитане.

– Удаипур, дай още пара!

– Налягането ни е максимално – отбеляза машинистът.

– Дайте шест атмосфери! – викна Хидер, като хапеше устните си. – Четири души да идат на помощ на машиниста.

Сега канонерката просто литна над сините води на залива и сякаш щеше цялата да се разпадне от тресене. От трюма се изкачваше нагорещен въздух, а коминът бълваше черен, гъст дим.

– Право към остров Раймантал! – викна Хидер на кормчията. Разстоянието между тях и острова бързо намаляваше. Всички моряци висяха по въжетата с поглед, вперен в хоризонта. На палубата цареше дълбока тишина, нарушавана само от пухтенето на машината и свистенето на парата, която излизаше от буталата.

– Кораб пред нас! – викна неочаквано наблюдателят. ТремалНаик трепна целият като ударен от светкавица.

– Къде? – викна с все сила.

– На юг.

– Кой е?...

Наблюдателят не отговори. Беше се изправил на един от рейдовете, за да може да обхване целия хоризонт с бинокъла си.

– Парен кораб! извика.

– Фрегатата!... Фрегатата!... – разкрещяха се индийците.

– Тишина! – прогърмя гласът на Хидер. – Накъде се насочва корабът? – викна той на наблюдателя.

– На изток, покрай остров Райматла.

– Погледни носа.

– Виждам го.

– Как е?

– На прав ъгъл.

Хидер се спусна към ТремалНаик.

– Фрегатата е! – каза му. – В Индия няма друг кораб, освен „Корнуел“ с таран в прав ъгъл.

Обзет от неизказано вълнение, ТремалНаик възторжено възкликна:

– Къде се насочва, кажи ми точно.

– Все на изток. Обикаля острова, може би защото се страхува да не заседне.

– Сигурен ли си?

– Напълно.

– Значи ще го засечем?

– След острова, само че... – каза Хидер.

– Тишина, командувам аз.

Канонерката, чиято скорост беше три пъти по-голяма от тази на фрегатата, скоро заобиколи острова. В десет часа сутринта вече излизаше от канала, образуван между Райматла и близката суша, прикривайки се зад крайната точка на малък, пуст остров, намиращ се срещу Джамера. С един само поглед Хидер се увери, че фрегатата е още далеч.

– ТремалНаик! – викна той.

Ловецът от Черната джунгла се появи на горната палуба, но това не беше предишният ТремалНаик. Бронзовият тен на кожата му сега бе станал зеленикав, като този на малайците; очите му изглеждаха по-големи, гримирани умело с бяла боя; зъбите му, доскоро снежнобели като слонова кост, сега бяха потъмнели, като на най-отчаяните дъвкачи на бетел. Преобразен по този начин, с изпокъсана сламена шапка на главата, червена препаска около бедрата и два дълги ножа крие – кривообразна кама с отровен връх, окачени на пояса, той бе неузнаваем.

– Позна ли ме? – попита той Хидер, който го гледаше с възхищение.

– Да, защото на борда няма други малайци.

– Мислиш ли, че капитанът ще ме познае?

– Сигурен съм, че не.

– Кажи ми сега как се казват двамата ни сподвижници на „Корнуел“?

– Палаван и Биндур.

– Ще запомня тези имена. Нареди да пуснат във водата една лодка.

– Какво си наумил?

– Да чакам тук фрегатата и да се кача на борда ѝ.

– А аз?

– Ти ще се скриеш в канала на Раймангал. При първия изстрел, който чуеш, ще излезеш в морето да ме прибереш.

Хидер заповяда да спуснат една лодка, а ТремалНаик се плъзна по едно въже право в нея.

Канонерката изсвири високо и бързо се отдалечи. След час вече бе само една черна, неразличима точка на хоризонта. По същото време от юг се появи друга точка, над която бе надвиснал облак дим.

– Фрегатата! – възкликна ТремалНаик. О, Ада, дай ми сили да извърша последното си начинание!

Хвана веслата и започна яростно да гребе и да се отдалечава от острова, чиито брегове поляка-лека се сляха със синевата.

Фрегатата, приближаваше с пълна пара и ставаше все по-голяма. ТремалНаик продължаваше да гребе, за да може да пресече пътя ѝ. По обяд само петстотин крачки отделяха малката лодка от „Корнуел“. Беше дългоочакваният момент от ловеца. Изчака една вълна да наклони лодката, хвърли се на същата страна и я преобърна, като се вкопчи в кила.

– Помощ!... Помощ!... – извика колкото му глас държеше. Няколко моряци погледнаха от носа на фрегатата, после една лодка с четири души в нея бе спусната в морето и се насочи към мнимия корабкрушенец.

– Помощ! – повтори ТремалНаик.

За пет минути стигнаха до него. Той хвана протегнатата ръка на един моряк, която го изтегли. – Благодаря, момчета! – каза им задъхан.

Моряците хванаха отново веслата и се върнаха на „Корнуел“. Хвърлиха стълба и лъжливият малаец, подгизнал от вода и с престорена уплаха в очите, бе откаран при офицера на вахта.

– Кой си? – попита го.

– Паранга от Сингапур – отговори ТремалНаик и се заоглежда.

– На кой кораб служеше?

– На „Ханати“ от Бомбай, който потъна преди четири дни на сто мили от брега.

– При спокойно море?

– Да, отвори се една пробойна под кърмата.

– А екипажът?

– Удави се. Спасителните лодки се бяха разсъхнали и потънаха до

една.

– Гладен ли си?

– Последният сухар изядох преди дванадесет часа.

– Хей, боцман Браун! Заведи този нещастник в кухнята. Боцманът, стар морски вълк със сива брада, извади от устата си парчето пура и внимателно го сложи във фуражката си, после хвана за ръка мнимия малаец и го поведе.

Една тенджерата с димяща чорба бе поставена пред ТремалНаик, който тутакси я нападна.

– Добре си изгладнял, младежо – каза боцманът и се опита да се усмихне.

– Впрочем, как се казва този кораб? – попита на свой ред.

– „Корнуел“.

ТремалНаик погледна изнедадно морския вълк.

– „Корнуел“? – възкликна.

– Какво, не ти ли харесва името?

– Напротив.

– Тогава?

– Спомням си, че на една фрегата с подобно име плуват двама мои приятели.

– Виж ти! А как се казват?

– Единият е Палаван, а другият Биндур.

– И двамата са на борда, младежо.

– А, трябва да ги видя. Какво щастие!

– Ще ти ги пратя веднага.

Боцманът изкачи отново стълбата и малко след това двамата индийци се появиха. Единият беше висок, слаб и подвижен като маймуна; вторият – на среден ръст, набит и повече приличаше на малаец, отколкото на индиец. ТремалНаик се огледа, за да види дали са сами, после протегна дясната си ръка и им показа пръстена. Двамата индийци се свлякоха на колене.

– Кой си? – попитаха с глух глас.

– Пратеник на Суйодхана, Сина на свещените води на Ганг – отвърна шепнешком ТремалНаик.

– Говори, заповядвай, животът ни е в твоите ръце.

– Има ли опасност да ни чуят?

– Всички са на палубата – рече Палаван.

– Къде е капитан Макферсън?

– В кабината си, още спи.

- Знаете ли къде отива фрегатата?
- Никой не знае. Капитан Макферсън каза, че ще ни съобщи когато наближим целта.
- Значи и офицерите не знаят?
- Абсолютно нищо.
- С други думи, ако капитанът бъде убит, ще отнесе тайната със себе си.
- Безсъмнено, но се страхуваме, че фрегатата отива в Раймангал, за да нападне братята ни.
- Не сте се излъгали, но войниците няма да дебаркират.
- Как?... Защо?
- Ще я вдигнем във въздуха преди да стигне до острова.
- Щом кажеш, ще подпалим буретата с барут.
- Кога ще стигнем Раймангал, според вашите изчисления?
- Към полунощ.
- Колко души има на борда?
- Стотина.
- Добре, в единадесет часа ще убия капитана, после ще взривим кораба. И още нещо.
- Говори.
- В единадесет часа капитанът трябва да спи дълбоко.
- Ще сипя приспивателно в шишето му с вода – каза Палаван.
- Може ли да стигна незабелязан до кабината му?
- Кабината му е свързана с батареята. Тази вечер вратата ще бъде отворена.
- Достатъчно. В единадесет ще дойдете да ме вземете оттук.

ТремалНаик продължи да се храни. Изяде един бифтек за трима, изпразни една след друга няколко чаши превъзходен джин, поиска лула, излегна се в един хамак и реши, че не е разумно да се показва на палубата, за да не го познае капитанът. Опита се да заспи, но хиляди мисли нахлуха в главата му. Мислеше си за изминалите преживелици, мислеше си за своята любима Ада и за мига, в който най-подир, след толкова страдания и опасности, щеше отново да я види и направи своя жена. Мислеше си и за това последно изпитание тази нощ. Странно – винаги, когато се сетеше за убийството, което трябваше да извърши, обхващаше го някакво ново, непознато чувство. Дори му се струваше, че това убийство го отвращава.

Часовете се нижеха бавно. Никой не слезе при него, нито той се реши да се покаже на палубата. В осем часа слънцето стигна до хоризонта,

нощта бавно се спусна над сините води на Бенгалския залив. Обзет от безпокойство, затова че двамата тхуги не бяха се появили, ТремалНаик се изкачи по стълбата и показа глава на горната палуба.

Войници и моряци сновяха, някои сбрани на носа с погледи, вперени на изток, други покачени по мачтите и рейдовете. На кърмата видя няколко души да товарят лодки. Погледна към главния мостик: четирима офицери се разхождаха и пушеха, като разговаряха оживено. Капитан Макферсън не беше сред тях.

Върна се и отново легна в хамака.

Бордовият часовник удари девет, после десет, единадесет. Още не бе заглъхнал последният удар, когато две сенки мълчаливо се спуснаха по стълбите.

– Бързо – каза един властен глас, – нямаме минута за губене. Вече се вижда Раймангал.

– Къде е капитанът? – попита ТремалНаик двамата тхуги.

– Спи, изпи приспивателното – отвърна Биндур.

– Да вървим.

Гласът на ТремалНаик трепереше, изпитваше дълбоко, необичайно вълнение.

Палаван отвори една вратичка, влязоха в артилерийското помещение и спряха пред втора врата, която водеше към кърмовата площадка.

– Решени ли сте на всичко? – попита ТремалНаик.

– Животът ни принадлежи на Кали.

– Тогава чуйте ме – каза на двамата тхуги, които се приближиха до него с пламнали очи. – Аз отивам да убия капитана, а ти Биндур ще слезеш в барутния погреб и ще запалиш един хубав огън.

– А аз? – попита Палаван.

– Ти ще осигуриш три спасителни пояса, после ще дойдеш при мен. Вървете и богинята Кали да ви закриля.

ТремалНаик взе една секира, прекрачи прага и влезе в кабината, осветена от фенер, закачен на тавана. Първото нещо, което видя, бе образа си, отразен в едно огледало. Хвана го страх от вида си: лицето му бе страшно изменено, оросено от едри капки пот, а очите му пламтяха като два въглена. Наведе поглед към леглото, покрито с тънък воал против комари. До него достигна лека въздишка. „Странно – помисли си, – никога не съм изпитвал подобно вълнение.“ Направи три крачки и с треперяща ръка повдигна воала.

Капитан Макферсън се усмихваше. Явно той сънуваше.

– Тхугите искат живота му – прошепнаха устните му.

Вдигна секирата над спящия, но веднага я отпусна, сякаш силите бяха го напуснали. Прокара ръка по потното си чело, после се огледа с ужасен поглед. „Какво става с мен? – попита се. – Страх ли ме е?... Кой е този човек?... Какво е това вълнение, което ме разтърсва?“ Вдигна отново секирата и за втори път я отпусна. До сега такова нещо не беше му се случвало. Сякаш някакъв вътрешен глас му говореше, че този човек за него е свят, че кръвта, която се кани да пролее, не е чужда кръв.

– Ада! Ада! – възкликна той отчаяно, но в същия миг приbledня и рязко отстъпи.

Капитанът бе седнал на леглото и го гледаше с широко отворени очи

– Ада!... – възкликна Макферсън. – Кой произнася името на дъщеря ми?

ТремалНаик остана като вкаменен.

– Ада! – повтори капитанът. – Името на дъщеря ми!... После забележа присъствието на малаеца.

– Какво търсиш в кабината ми? – попита.

Мисъл на съмнение прониза сърцето на ТремалНаик.

– Но кой сте вие? – попита със задавен глас. – За коя Ада говорите? За моята ли?

– Твоя? – възкликна учуден капитанът. – Говоря за дъщеря си.

– Къде е тя?

– Къде ли?... В ръцете на тхугите.

– Могъщи Брама!... Истина ли е?... Една дума още, капитане, едно само име, моля ви!... Как се казва дъщеря ви?

– Ада Коришан.

ТремалНаик закри лицето си с длани и нададе вик на ужас.

– Моята годеница!... А аз се готвех да убия бащата!... Ах, какъв ужас!

После се свлече до леглото и възкликна:

– Прощка, прошка!

Изумен, капитанът гледаше ТремалНаик и се питаше сънува ли, или е буден.

– Но обясни най-после! – извика.

С прекъсван от плача глас ТремалНаик му обясни пъкления план на Суйодхана.

– И ти знаеш къде е дъщеря ми – попита капитанът, който се бе изправил, побледнял от вълнение.

– Да, и ще ви заведе при нея – каза ТремалНаик.



- Върни ми я и ти се заклевам, че ако те обича, ще бъде твоя.
- О, благодаря ви, капитане! Ще дам живота си за вас.
- Да не губим време, да бързаме към Раймангал. Аз се канех да отида там и нападам тхугите в бърлогата им.
- Един миг още: на борда имам двама съучастници, които се канят да вдигнат кораба във въздуха.
- Ще ги обесим.
- Затичаха се към палубата, където капитанът викна:
- Четири души да слязат в барутния погреб и арестуват предателите, които се канят да взривят кораба!
- Вместо четири, двадесет души се спуснаха в склада с боеприпаси. Малко след това нещо цопна във водата и се чуха дватри изстрела.
- Хвърлиха се в морето! – каза един офицер, който дотича на палубата.
- Да се удавят! – рече капитанът. – Всичко наред ли е с барута?
- На предателите не е стигнало време да разбият буретата.
- Бог да ни закриля!... С пълна пара към Мангал!

## XXI. Освобождението

Избягнал по чудо избухването в барутните погребни, „Корнуел“ плуваше с пълна пара към граничните райони.

ТремалНаик вече бе разказал всичко и капитан Коришан искаше да връхлети над канонерката на Хидер преди екипажът да е узнал за подготвяното нападение, за да не може да предупреди опасния Суйодхана за предателството.

Моряците и морските пехотинци бяха в оръжие и очакваха бойния сигнал, а артилеристите бяха застанали зад шестте топа, решени да потопят „Девоншайр“, но не и да го оставят да избяга.

Изправен на капитанския мостик и обзет от силно нетърпение, капитанът оглеждаше с ношен бинокъл мрака и насочваше кормчията, за да не попадне на някоя от многото плитчини. ТремалНаик до него се вираше с орловите си очи, за да открие устието на Мангал.

– Бързо, бързо!... – повтаряше. – Ако тхугите разберат за нападението, нашата Ада е загубена!

– Сега, когато знам къде се намира и ти ме водиш, вече не се страхувам, приятелю – отвърна капитанът. – Ех, най-последно ще мога да я видя след повече от три години. Каква радост!... Жестоката съдба ми

дължеше тази отплата.

– А като си помисля, че се готвех да ви убия и главата ви трябваше да бъде сватбения подарък!... Велики Шива! Какъв жесток заговор!

– Наистина ли беше решен да ме убиеш?

– Отначало да, капитане, защото само посредством това престъпление можех да получа онази, която обичам безгранично. Но един глас, по-властен от всичко, ме въздържа в последния миг.

Ако обаче онова приспивателно беше по-силно, нямаше да чуете името на Ада...

– Какво приспивателно? – попита учуден Коришан.

– Онова, което Биндур и Палаван сипаха в лимонадата ви.

– Кога?

– Снощи.

– Но аз не я изпих...

– Какво говорите?

– Спомням си, че опитах лимонадата, но ми се стори доста горчива и я излях. Бог ме е вдъхновил да не я изпия.

– Мангал! – извика в този момент офицерът на вахта.

– Къде? – попита капитанът.

– Пред нас, господине.

– Сигурен ли сте, че не се лъжете?

– Да, господине; вижте там онези два фенера, които блещукат. Офицерът не беше се излъгал. На половин километър от „Корнуел“ светкаха две точки: една червена и една зелена.

– „Девоншайр“!... – възкликна ТремалНаик.

– Машина назад!... – заповяда капитанът.

Тласкан от собствената си инерция, корабът продължи напред още петдесет, шестдесет метра, после остана неподвижен.

– Спуснете три лодки в морето и четиридесет въоръжени войници да слязат в тях, като вземат със себе си три шпингарди.

След това се обърна към ТремалНаик и продължи:

– Сега е твой ред, ако искаш ръката на дъщеря ми.

– На вашите заповеди – отвърна ловецът.

– Трябва да плениш екипажа на канонерката.

– Ще го сторя.

– Но никой да не побегне.

– Бъдете спокоен.

– И да се избягват пушечни изстрели, за да не обърнем внимание на постовете на тхугите.

– Няма да стреляме ни един път. Хидер ме чака: ще му скроя клопка.

– Добре, върви, смели момко.

Трите лодки бяха готови и хората – на борда им. ТремалНаик слезе в най-голямата и даде нареждане да потеглят при пълна тишина.

Капитанът остана да ги гледа, облегнат на парапета на носа, в плен на безбройни съмнения и безпокойство. Остана да гледа отдалечаващите се лодки, докато ги изгуби от взора си.

Изминаха няколко минути в мъчително очакване, после се чуха виковете и шумотевица, но бързо всичко утихна.

– Нищо ли не виждате? – попита капитанът с глух глас офицерите около себе си.

– Да... – викна един от тях, – светлините завиват на борд!

– Канонерката идва към нас! – викнаха останалите. Мощно, победоносно ура заля палубата. Коришан дълбоко въздъхна.

– Бог ни закриля – прошепна. – Бедна моя Ада, най-последно ще мога да те зърна и прегърна!...

Малко след това „Девоншайр“ спря до фрегатата и ТремалНаик се качи на борда.

– Готово! Хидер и хората му са пленени – каза.

– Благодаря, смели момко – рече Коришан и стисна силно десницата му. – Успя ли да ги изненадаш?

– Да, капитане. Чакаха ме с вашата глава и ни оставиха да ги доближим без всякакво подозрение. Когато разбраха, беше късно: всички бяха обградени и сложиха оръжие без съпротива.

– Да вървим към Раймангал.

– Но фрегатата не може да премине река Мангал.

– Ще я преминем с канонерката. Други двадесет смели мъже да тръгнат с мен.

Напуснаха фрегатата и се натовариха на „Девоншайр“, който веднага потегли с пълна пара срещу течението на Мангал. ТремалНаик пое командването и нареди да увеличат още скоростта. Корабът се затресе от носа до кърмата. Скоро манометърът показа шест атмосфери и половина, но ТремалНаик и капитанът, обзети от необуздало нетърпение, не бяха доволни. Гласовете им къртяха непрестанно и подканваха машинистите и огнярите да не спират за миг.

Вече бяха изминали три часа, дълги като векове за ТремалНаик, който очакваше да види отново жената, причина за толкова страдания и рискове. Полека-лека каналът се стесняваше и изпълваше с кални

островчета, сред които канонерката се промъкваше, разбутвайки купищата гниеща растителност. Всичко сочеше, че пътуването скоро ще приключи.

Изведнъж от върха на мачтата се чу вик: – Баниянът!

На север се бе появило гигантско дърво с триста ствола. ТремалНаик се разтрепери от вълнение. „Ада!... – прошепна безмълвно, – ето ме на края на моите мъки!“ Скочи от мостика и се затича към носа. Брегът беше пуст. По клоните на банияна се виждаха само едни марабу, които зловещо грачиха. Появата на тези мрачни птици накара ловца да потръпне до костите си.

– Машина назад! – викна.

Тракането на буталата утихна. Понесена от собствената си скорост, канонерката се плъзна по брега на острова и носа ѝ заседна дълбоко.

Капитанът приближи до ТремалНаик, който се бе хванал за фалшборда, за да не падне.

– Никой ли няма?

– Никой.

– Тогава ще ги изненадаме в бърлогата им.

– Да, капитане.

– Ще можем ли да се промъкнем?

– Надявам се.

– Тогава да залегнем.

– Позволете да вляза пръв. Мен ме познават и ще мога да ви открия пътя. Щом чуете че свирна, напредвайте свободно.

След тези думи се затича като полудял към дървото, покачи се по него, достигна пресечения ствол и се спусна вътре.

В началото на стълбата блестеше факла, а до нея седеше на пост тхуг, с карабина в ръка.

– Минавай – каза той.

– Какво става в подземията? – попита го ТремалНаик.

– Нищо.

– А моята Ада?

– Очаква в пагодата сватбения си подарък – рече и удари три пъти по един голям тъпан, окачен на свода.

В далечината му отговориха три подобни удара.

– Очакват те – каза тхугът и му подаде факлата.

– Умри тогава!...

Бърз като светкавица, ТремалНаик се хвърли отгоре му, стисна го за гърлото и заби камата си дълбоко в гърдите му. Удушвачът падна без

да издаде стон. ТремалНаик бутна трупа настрана и изсвири. Капитанът и хората му, които бяха успели да влязат, се приближиха.

- Пътят е свободен – каза ловецът.
- А дъщеря ми? – попита Коришан със задавен глас.
- Очаква ни в голямата пещера.
- Напред! Заредете пушките!
- Не, чакайте да мина пред вас. Ще ги изненадаме по-лесно.
- Върви, ще те следваме отблизо.

ТремалНаик бързо мина напред. Безкрай съмнения го вълнуваха в този върховен момент. Струваше му се, че ужасна опасност го застрашава, сега когато се готвеше да достигне щастието.

Продължи да тича още десет минути из дългите коридори, когато дванадесет звучни удара отекнаха в подземията. Беше стигнал до пагодата, сред която се извисяваше огромната, зловеща фигура на Кали, чудовищното божество на тхугите. Странна, невиждана до сега гледка се представи пред него.

От сводовете блестяха пищни полилеи, които пръскаха наоколо мъртвешка, синкава светлина. От стените висяха хиляди примки и ками. Пред една ваничка от бял мрамор, в която играеше свещената рибка на Ганг, върху копринена възглавница седеше Суйодхана, увит в копринен жълт плащ, а около него, прави и неподвижни като статуи, се бяха наредили сто тхуги, едни с черна кожа като африканците, други с маслиноножълта, като малайците, а трети с бронзова, червеникава и жълта, всички почти голи, намазани с кокосово масло и с татуирани гърди.

Задъхан и замаян, ТремалНаик спря посред пагодата; погледите на стоте тхуги се впиха в него като ками.

– Бъди добре дошъл – каза Суйодхана със странна усмивка. – Победител ли се връщаш или победен?

– Къде е моята Ада? – попита ТремалНаик с трепетен глас. Глух шепот премина през кръга от тхуги.

– Бъди търпелив – каза жрецът на Кали. – Къде е главата на капитана.

– Хидер ме следва и след няколко минути ще ти я представи.

– Значи го уби?

– Да.

– Братя, нашият враг е мъртъв! – викна Суйодхана. Изправи се, или по-скоро отскочи като тигър. За миг по лицето му премина тръпка, после се вкамени и очите му се впиха в ТремалНаик.

– Чуй ме – каза след малко. – Виждаш ли тази жена от бронз,

изправена пред нас?

– Виждам я, но тази жена не е моята – отвърна ТремалНаик.

– Знам, но тази жена е могъща, по-могъща от Брама, Вишну, Шива и всички божества, почитани от индусите. Живее в царството на мрака и говори с нас посредством тази риба, която виждаш да плува в онази мраморна ваничка. Справедлива е и страшна, презира тамяна и молитвите, но иска жертви. Тази жена представлява индийската свобода и унищожението на нашите врагове.

Суйодхана спря, за да види какво впечатление произвеждаха думите му над ТремалНаик, но той остана хладен и безчувствен към думите на жреца. Мислеше само за своята Ада, която бе неговата богиня, неговия живот.

– ТремалНаик – подхвана Суйодхана, – ти си един от ония мъже, които са рядкост и в Индия: силен си, смел, страшен; ти също си индиец като нас, затова те питам би ли приел нашата религия?

– Аз! – възкликна ТремалНаик. – Да стана тхуг?

– Отвращават ли те тхугите? Може би защото са удушвачи? Европейците ни изстребват с железото на техните топове, ние ги изстребваме с ласо, могъщото оръжие на нашата богиня.

– А моята Ада?

– Ще остане сред нас, както остана и Камамури, който вече е тхуг.

– Но ще стане ли моя съпруга?

– Никога! Тя принадлежи на нашата богиня.

– Но ТремалНаик няма друга богиня освен Ада Коришан. За втори път глух шепот премина през кръга на тхуги. ТремалНаик гневно се огледа.

– Суйодхана! – възкликна. – Предателство ли е това? Отказвате ми тази жена след всичко, което направих за вашата богиня? Клетвопрестъпник ли си?

– Тази жена ти принадлежи – каза Суйодхана със смразяващ глас.

Един индиец удари дванадесет пъти по тамтама.

Няколко минути в пагодата се възцари дълбока, гробовна тишина. Човек би казал, че тези сто души не дишаха. Изведнъж една врата се отвори и от нея изтича Ада, покрита с бели воали, и гърди, обхванати от златна ризница, която пръскаше ослепителни блясъци.

В пагодата отекнаха едновременно два вика;

– Ада!

– ТремалНаик!

Младият индиец и девойката се хвърлиха в прегръдките си. Почти

в същия миг нечий силен глас викна:

– Огън!

Слисани и ужасени, тхугите се втурнаха към галериите, като оставиха на земята двадесетина убити. Суйодхана се хвърли като тигър към един тесен проход, но pistolетът на капитана го изпревари.

– Дъще моя!... Най-последно...

– Татко!... – извика девойката и припадна в прегръдките му.

– Да тръгваме! – каза капитанът. – Ела, мой храбри ТремалНаик, давам ти моята Ада за жена! Ти я заслужи.

КРАЙ

© 1983 Божан Христов, превод от италиански

Emilio Salgari  
I Misteri della Jungla Nera, 1895

Източник: <http://dubina.dir.bg>  
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 4 март 2006 г.

Емилио Салгари  
ТАЙНИТЕ НА ЧЕРНАТА ДЖУНГЛА  
РОМАН, 1987 г.

Преведе от италиански БОЖАН ХРИСТОВ

Художник СТЕФАН ГРУЕВ

Редактор ЛЪЧЕЗАР МИШЕВ

Художествен редактор ВЕНЕЛИН ВЪЛКАНОВ

Технически редактор КОСТАДИНКА АПОСТОЛОВА

Коректор АСЕН БАРЪМОВ

ЦЕНА 1,80 ЛЕВА

ИЗДАТЕЛСТВО „ОТЕЧЕСТВО“, СОФИЯ, ДП „ДИМИТЪР БЛАГОВЕВ“, УЛ.  
„РАКИТИН“ 2, СОФИЯ

Emilio Salgari  
I misteri della jungla nera  
Edizioni Paoline, 1975

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2127>]